EUGENIA RILEY

Incápátanata cenusareasa

ALCRIS

Capitolul 1

Una dintre distracţiile preferate ale lui Tracy era sa privească oamenii din băcănie, verificând cozile si încercând să le măsoare din ochi. Astfel, în ciuda faptului că era la începutul extraordinarei aventuri, în ciuda celor douăzeci si patru de ani ai ei, ea se oprea să se minuneze copilăreşte de necunoscutul captivant care, stând în faţa ei la Foodway, cumpăra o sticlă de vin şi hârtie de scris. Situaţia creată cerea o mişcare inteligentă din partea ei dacă ar fi vrut să-l cunoască mai bine pe cel ce părea să fie bărbatul visurilor ei. Şi era într-adev'r Acela.

Din nefericire, Tracy nu şi-a imaginat că îl va întâlni pe el, bărbatul perfect, stând la coadă. Era îmbrăcată în cea mai veche salopetă pe care o avea. Cârlionţii săi blonzi se revărsau peste bentiţa de pe frunte; nasul îi era murdar, iar coşul de cumpărături era înţesat cu un spălător de podele, o perie, cârpe de şters praful şi un litru şi jumătate de detergent Mr. Clear. „Romantică şi naivă mai eşti, Tracy, fată bătrână“ - se mustra ea. Aici era, în cele din urmă, întâlnirea ei cu propriul destin, iar ea părea a fi gata să fie adunată de pe stradă de armata salvării.

Necunoscutul, pe de alta parte, era întruchiparea eleganţei. Atitudinea lui era relaxata, dar fizicul lui suplu era conturat precis de un costum maro din trei piese. Era perfect din vârful pantofilor lustruiţi si până la parul blond strălucitor, meticulos aranjat. Cel mai atrăgător era profilul lui clasic, cu ochi adânciţi în orbite, cu un nas patrician si cu o bărbie despicată. Despre el s-ar fi putut afirma că vine dintr-un platou de filmare iar ea părea că era gata să picteze decorurile chiar acum!

El s-a întorsc încet, iar ea s-a înroşit dându-şi seama că el ştia că ea îl studia. Privirea lui magnetică s-a întâlnit cu a ei după un lung periplu, explorarea pornind de la adidasii ei obosiţi, urcând pe picioarele lungi, încetinind pentru a măsura curbele coapselor, taliei si sânilor, continuând pe gâtul ei gol si oprindu-se când a observat pata de pe nas. Tracy a încercat un zâmbet, forţat de situaţia dificilă în care se afla.

De când se maturizase, niciodată, se gândea ea supărată, nu a regretat atât de mult că a ieşit fără sutien. Prinţul Fermecător părea că-i citeşte gândurile, schiţând uşor cu colţul buzelor o grimasă, ridicând uşor o sprânceană, aproape imperceptibil, apoi întorcându-se la loc.

Bine! Ce snob! gândi Tracy.

în timp ce ea stătea şi îşi făcea tot felul de gânduri, construind opinii despre bărbatul din faţa ei, Tracy observă în treacăt că maşina de marcat de la rândul lor trebuie să fie un model nou. Femeii în vârstă, care opera aici, i-a trebuit o veşnicie ca să încaseze banii pe produsele unei mămici aflate în faţa Domnului Perfecţiune care, cu rapiditate, se pare că devenea Domnul Imperfecţiune. Funcţionara cu părul grizonat îşi acoperi gura cu mâna, strigând îngrozită, chemând pe cineva din spate:

- Hei, Wanda, poţi să-mi spui cum se procedează cu

marcarea unui bon?

Bărbatul care era ţinta admiraţiei lui Tracy se încruntă uşor şi se mută puţin mai în faţă. Din nou atenţia lui Tracy a fost atrasă de cumpărăturile pe care el voia să le facă. O jumătate de litru de vin Lancers şi hârtie de scris. La dracu' îşi spuse ea intrigată. De ce îşi cumpără el aşa ceva? Oare n-o avea pe altcineva - să spunem o secretară - pentru a face aceste corvezi pentru el? Să bea vin cu el? Să-i compună scrisorile? Ea nu-şi putea imagina un bărbat atrăgător, dinamic ca el, care să fie lipsit de compania sau ajutorul necondiţionat al femeilor. El chiar nu-şi avea locul aici, la rândul format la o casă de marcat într-un supermarket.

Astfel momentele treceau unul după altul. Tracy formulase deja o teorie despre motivul pentru care un bărbat ca el ar face astfel de cumpărături destul de neobişnuite. în acelaşi timp funcţionara iresponsabilă blocase casa de marcat, strigând cu o voce stresată: „Wanda". Cea care se dovedi a fi casieriţa cunoscătoare se grăbi s-o salveze. Tracy îşi muşcă buza de jos, realizând că în orice clipă încasatoarea va termina cu tânăra mamă şi orice oportunitate de a începe o conversaţie cu străinul irezistibil, minunatul străin, va fi pierdută pentru totdeauna. Deci, el era un snob; iar ea era îmbrăcată ca şi când ar fi fugit dintr-o echipă de salubritate. Singurul fapt care rămânea în picioare era că bărbatul era extrem de sexy şi o intriga. Era timpul să-şi testeze teoria.

Wanda şi casiera au reuşit să deblocheze în sfârşit casa de marcat, şi Tracy ştiu că momentul ei de atac trecea extrem de repede.

Apoi, printr-un noroc neaşteptat, străinul se întoarse uşor pentru a o privi stăruitor pe Tracy încă o dată. De data aceasta condescendenţa dispăruse din expresia lui; arăta a fi fascinat în timp ce studia ochii ei albaştri şi cârlionţii

blonzi strânşi în creştetul capului. Tracy îşi simţi inima bătând cu putere în piept, cu lovituri de ciocan, în timp ce privirile lui coborau pentru a se fixa în ale ei. Pe neaşteptate el îi făcu ochiul, zâmbind larg acum, cu un zâmbet fermecător, cald şi dezarmant. Doamne, era adorabil! Ea îşi ţinu răsuflarea, ştiind că momentul ei sosise.

Ea făcu semn spre sticla de vin şi hârtia de scris din mâna lui, şi o voce - nu vocea ei - întrebă tedenţios:

- Ai de gând sa te desparţi de prietena ta?

Străinul privi încruntat spre obiectele din mâinile sale, apoi se uită curios la Tracy.

- Mă scuzaţi, domnişoară?

Vocea sa era adâncă, cu o uşoară urmă de accent, pe care Tracy îl identifică drept un accent uşor voalat de intimidare. Cu toate acestea, ea îi zâmbi fermecător şi se explică:

- Ştii, să scrii o scrisoare care începe cu „Dragă Jane“ în timp ce te îneci în regrete...

Bărbatul izbucni în râs, studiind-o pe Tracy cu admiraţie şi amuzament în timp ce încuviinţa:

- Trebuie să posedaţi probabil talente deosebite sau să aveţi darul unei percepţii extrasenzoriale, domnişoară. De fapt, am de gând s-o înlocuiesc. Spuneţi-mi, sunteţi disponibilă?

Inima lui Tracy sări în piept, dar se stăpâni păstrându-şi tonul calm în timp ce spunea:

- Vreţi să spuneţi disponibilă pentru a bea vin? Sau pentru a dactilografia?

- Ce-aţi spune despre amândouă?

Tracy îl scrută cu privirea. Nu ştia deloc ce să spună în continuare. Străinul acesta atrăgător îi acceptase provocarea, şi o făcuse să se întrebe ce tip de bărbat putea să încerce atât de rapid să „agaţe“ o femeie

îmbrăcată într-o salopetă veche şi cu adidaşi la fel.

- Domnule, vă pot încasa acum, spuse doamna de la casă salvând-o pe Tracy de necesitatea de a-i replica de invitaţie.

Străinul i-a dat sticla de vin casierei, şi Tracy oftă. Nu răspunsese la întrebarea bărbatului, şi acum cu siguranţă el dăduse uitării micul lor flirt.

Gândurile lui Tracy au fost violent întrerupte de un zgomot asurzitor, şi ea sări înapoi în timp ce sticla de Lancers exploda în o mie de bucăţi la picioarele străinului, împrăştiind vin în toate direcţiile. Bărbatul se trase înapoi, apoi se aplecă, fierbând de mânie, pentru a îndepărta cioburile de pe pantofii săi stropiţi de vin.

- Vai, domnule, îmi pare atât de rău! îşi ceru scuze casiera. Este prima mea zi, şi - eu doar am încercat să găsesc eticheta cu preţul când blestemata de sticlă a alunecat...

Tracy s-a impacientat văzând că femeia de la casă este ţinta privirilor nervoase ale clientului cu pricina, crezând că dintr-un moment în altul acesta se va adresa femeii de la casă pe măsura atitudinii sale rigide, nervoase. Iar dacă se va întâmpla asta, cu siguranţă că ea va şti că el nu era Domnul Perfecţiune. Ea categoric ar fi refuzat să aibă de-a face cu un bărbat lipsit de compasiune. Dar străinul o surprinse pe Tracy privindu-l, zâmbi forţat şi îi spuse femeii.

- Nu-i nici o problemă, doamnă. De altfel, ar fi putut cădea pe piciorul meu, sau pe al dumneavoastră.

Supraveghetorul se grăbi să ajungă acolo.

- Domnule Delano, îmi pare foarte rău.

în timp ce spunea asta, se răsuci spre casieră.

- Helen, este ultimul avertisment. Au avut loc deja trei incidente astăzi.

- Uşurel, te rog, Anderson! îl întrerupse străinul numit

Delano. Este prima zi a doamnei, doar ştii asta.

Tracy zâmbi şi, inima i se umplu de căldură, chiar dacă managerul mormăia:

- {tiu. Dacă aş rămâne viu după ziua asta...

- I-am spus deja angajatei tale că nu este nici o problemă, spuse Delano. Asta dacă cineva îmi poate găsi o altă sticlă de vin.

Agitatul supraveghetor privi absent la clientul său pentru un moment, şi Tracy se simţi obligată se explice:

- Plănuieşte să o rupă cu prietena sa.

Nefericitul supraveghetor al magazinului privea de jur-împrejurul lui mai confuz ca niciodată, trecând de Delano la casieră, şi apoi la Tracy. într-un târziu el păru că înţelege ce se întâmplă şi spuse:

- Oh, bineînţeles, domnule Delano. Cu siguranţa ca voi găsi o altă sticlă.

Privi aproape scos din minţi spre mizeria de pe jos.

- Lancers, nu-i aşa?

Fără să aştepte răspunsul, se năpusti spre raionul de vinuri al magazinului. Delano dădu din cap când casiera îi spuse cu recunoştinţă în glas:

- Domnule, vă mulţumesc foarte mult.

- Mi-a făcut plăcere. Am realizat că nu-i o fericire să fii proaspăt angajat.

- Vă deranjează dacă îi încasez tinerei doamne care urmează, în timp ce aşteptăm vinul? îl întrebă casiera cu o umbră de supărare pe chip. încă n-am introdus în casă cele două articole.

- Nu este absolut nici o problemă, încasaţi-i domnişoarei.

Oh, ce maniere elegante, totuşi gândi Tracy, stăpânindu-şi
cu greu un oftat în timp ce înainta, îndreptându-se pe micul interval ce ducea la geamul mat de la casă.

Dar în timp ce bărbatul se dădea înapoi pentru a o lăsa să treacă, îl surprinse privind-o cu amuzament. El îi făcu cu ochiul casierei şi spuse pe un ton sarcastic:

- Şi ea arată ca un alt caz disperat, nu-i aşa?

Ce-a spus? Tracy se răsuci şi se uită urât la el, şi îi replică:

- Ştii, domnule, ai dreptate. Sunt un caz disperat. De fapt, tocmai am ieşit din închisoare.

El râse în hohote la replica ei în timp ce ea se certa în gând. Ce lucru stupid putuse să spună!

Delano îşi încrucişă braţele pe piept.

- Oh? Spune-mi, ai evadat sau ai fost eliberată condiţionat?

- Am fost eliberată condiţionat, replică ea scurt.

- De unde?

- De la Huntsville.

Era adevărat într-un fel, se gândi ea.

- Glumeşti, spuse el râzând. în salopeta asta?

- Da, li s-au tăiat fondurile de la buget.

- Aş spune că au tăiat aprovizionarea cu haine care să arate bine. Apropo, cum ai reuşit să fii atât de bronzată?

- De fapt, cum să-ţi spun... m-au pus să tai trestie de zahăr la Sugarland înainte de a mă elibera.

Oh, Tracy, se gândi ea, cu un tremur de groază. Ce iţe încurcate...

- Am înţeles, spuse bărbatul cu ochii plini de veselie în timp ce o privea pe casieră, care lua spălătorul de podele din căruciorul lui Tracy.

- {i acum ai de gând să devii menajeră?

Tracy simţea că amândoi erau ridicoli, dar continuă meciul verbal.

- Oh, da. Este greu pentru noi, deţinuţii, să găsim un loc de muncă.

- Bine, replică el, arătând spre podeaua murdară de vin

- se pare că cei de aici au nevoie de cineva care să cureţe murdăria asta.

Tracy îl privi încruntată. încă o dată bărbatul o pusese la zid, dar încă o dată ea reuşi să scape, când veni un băiat cu un spălător de podele pentru a curăţa dezastrul de pe jos.

Operaţia de curăţire o forţă pe Tracy să se mute mai aproape de străin, atât de aproape încât putea simţi mirosul de mosc al parfumului lui. îl privi, încercând o privire severă, dar descoperi că nu se putea gândi decât la cât de adânci şi minunaţi erau ochii lui căprui, cât de întunecate şi fine erau genele lui. Cu un efort cumplit îşi reluă controlul asupra ei însuşi. Privindu-l în ochi, spuse:

- Se pare că au pe cineva care... să cureţe mizeria.

- Deci ei au pe cineva. Cred că nu aveai de unde să ştii. Aş putea fi interesat...

- De ce?

- De serviciile tale.

- Oh? spuse ea cu o voce inocentă. Despre ce servicii vorbim? Despre vin? Despre dactilografiere? Despre curăţatul podelelor?

- Oricare din ele suna splendid. Cum aş putea lua legătura cu tine?

- Oh, doar uitându-te în rubrica specializată din Pagini Aurii.

- Aş putea face şi asta. Dar dacă aş dori un contract exclusiv?

- Asta te-ar costa foarte mult - îi replică Tracy.

- Nouăsprezece şi nouăzeci şi cinci - anunţă mândră casiera şi amândoi şi Tracy şi străinul izbucniră în râs.

Tracy plăti pentru obiectele sale şi înaintă pentru a-şi lua geanta, simţind că flirtul ei cu domnul Delano s-a terminat. Dar înainte ca ea să poată pleca, el îi prinse cu delicateţe braţul gol şi-i spuse:

- Domnişoară, vreţi să mai aşteptaţi un moment până când îmi va fi adus vinul? Te rog.

Atingerea degetelor lui puternice pe braţul ei fusese aproape electrică şi ochii lui o priveau atât de cald şi sincer încât ea ştiu că era o cauză pierdută orice încercare de retragere. De asemenea, ştia că la ultima controversă verbală se descurcase destul de bine. Cu siguranţă că era un „adversar“ drept de luat în seamă pentru el.

- Bine... bine spuse ea ambiguu. Dar nu sunt sigură.

- Dar trebuie, insistă el cu un zâmbet dezarmant. După toate astea îmi datorezi o scrisoare iar eu îţi datorez o sticlă cu vin.

- Glumeşti, spuse ea râzând. Vrei să spui că într-adev'r te desparţi de prietena ta?

- Corect. Iar tu tocmai ai scăpat de la închisoare.

- Am fost eliberată condiţionat, îi reaminti ea.

Amândoi izbucniră în râs în timp ce supraveghetorul sosea cu vinul.

- îmi pare foarte rău, domnule Delano, dar a trebuit să iau o altă sticlă din depozit.

- Nici o problemă, îi răspunse el, căutând în portmoneu.

- Oh, nu, domnule Delano! insistă managerul. Totul este din partea magazinului Foodway şi vom achita şi nota de plată de la curăţătorie.

- în nici un caz, Anderson, spuse Delano, scoţând o bancnotă din portofel. Bineînţeles că voi plăti pentru cumpărăturile mele. Sunt un om de afaceri ca şi tine, aşa cum ştii. {i lasă-mă să te asigur încă o dată că tot ce s-a întâmplat nu reprezintă nici o problemă. Asta - şi zâmbi către funcţionarul cărunt - atâta timp cât casiera mea favorită va fi aici data viitoare când voi intra în magazin.

- Oh... oh, cu siguranţă va fi, domnule Delano, spuse acesta.

Chipul casierei se lumină şi Tracy se răsuci copleşită de

faptul că îi descoperise ochii umpluţi de lacrimi.

Tracy îl privea pe bărbatul blond şi bine făcut în timp ce acesta râdea cu contabilul. Fii atentă, Tracy, se avertiză ea. Toată povestea asta de acum poate deveni serioasă, foarte serioasă. Ultimul lucru pe care se aştepta să-l facă pe ziua de azi

- ultimul lucru pe care ea şi l-ar fi îngăduit să-l facă - era să se îndrăgostească.

Capitolul 2

Afara era o după-amiază tipica pentru luna iunie în Houston, umeda şi plina de lumina.

- Eşti sigura ca nu te pot ajuta sa duci pachetul? întrebă Delano în timp ce ieşeau din magazinul Foodway.

- Nu, pot să mă descurc, replică Tracy cu voce sugrumată. Trebuie să merg acasă.

Deodată simţi cum o cuprinde un fior de teamă. Ce se întâmplase în magazin fusese mult prea intens, mult prea brusc. Era foarte posibil ca el să nu simtă ceea ce simţea ea. Ea putea fi numai cel mult o prietenă de ocazie pentru el. De fapt, se cutremura când se gândea la ceea ce el ar fi putut gândi despre ea.

El privi încruntat spre parcare.

- Unde este maşina ta?

întrebarea o stânjeni pe Tracy.

- Eu... Eu nu am maşină, se bâlbâi ea. Pentru moment, adăugă în grabă. Lincoln-ul meu este dus la vopsit, iar Mercedesul avea o zgârietură şi bineînţeles că le-am spus celor de la service să înlocuiască toată bara.

- Mă laşi să te conduc eu? se oferi el zâmbind răutăcios.

- Oh, nu, nu. Limuzina pe care am închiriat-o trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

- Te conduc cu maşina, insistă.

- Voi merge pe jos, spuse ea răspicat. Stau la numai câteva blocuri de aici.

- Nu cred că acei adidaşi vor face faţă.

Făcând haz de necaz, Tracy râse.

- Prea multă trestie de zahăr tăiată, aprobă ea lamentându-se, scoţând un deget prin gaura de la pantoful drept.

O tăcere apăsătoare urmă. într-un târziu Tracy se simţi obligată să privească la bărbatul din faţa ei, şi pentru o clipă pur şi simplu se priviră în ochi unul pe altul. Un

sentiment de neajutorare o cuprinse încă o dată în timp ce ochii lui căprui îi zâmbeau, convingând-o să aibă încredere în el, să-i accepte oferta. Oh, Doamne, asta chiar era ceva serios. Acest bărbat o putea face harcea-parcea!

- Domnule Delano, pot să pun pachetul doamnei în portbagaj?

Sunetul vocii o izbi pe Tracy care se întoarse să privească un băiat slab, pistruiat, care se apropia de ei. Apoi, înainte ca ea să ştie ce se întâmplă, străinul îi luă geanta din braţe şi o dădu băiatului, spunând:

- Sigur, Steve.

- Aşteaptă puţin! spuse Tracy, privind cum băiatul ia amândouă pachetele şi cheile şi porneşte spre un strălucitor BMW gri metalizat.

- Niciodată nu ai avut o ofertă de dactilografiere - o tachină atrăgătorul bărbat. Te conduc până acasă. Nu mai discutăm despre asta.

- Nu, nu pot, sincer, replică Tracy.

Nervoasă, îşi îndepărtă o şuviţă rebelă de păr blond.

- Nici măcar nu te cunosc.

Imediat bărbatul îşi puse o mână caldă în mâinile ei.

- Anthony Delano, domnişoara. Şi tu eşti...?

- Tracy O'Brien - răspunse ea fără nici o plăcere.

- Acum ne cunoaştem.

Strângerea de mână fusese prietenoasă şi fermă, iar zâmbetul lui molipsitor.

- Nu la asta m-am referit şi tu ştii, îl dojeni ea arborând un zâmbet şiret în timp ce-şi trăgea mâna din mâinile lui.

Băiatul se întoarse cu cheile. Ochii lui Tracy se dilatară enorm văzându-l pe pe Delano dându-i băiatului o bancnotă de cinci dolari.

- Hei, Steve, spuse el, te rog, vrei să-i spui acestei tinere domnişoare că nu sunt nici escroc, nici pervers?

Băiatul zâmbi răutăcios, cu gura aproape până la

urechi.

- Oh, nu. Domnul Delano este unul dintre cei mai respectabili membri ai comunităţii noastre, spuse el energic, punându-şi bacşişul în buzunar.

Privind spre băiatul care deja se întoarse şi intra din nou în magazin, Tracy replică:

- A spus asta numai pentru că i-ai dat un bacşiş gras.
- Doamne, ce natură suspicioasă poţi avea. Lucrurile rămân aşa cum sunt: dacă vrei să recuperezi toate cumpărăturile pentru a-ţi putea începe cariera de menajeră, mai bine m-ai lăsa să te conduc acasă. Toate jucăriile tale sunt acum încuiate în portbagajul maşinii mele.
- Vrei să spui că vei fugi cu detergentul meu?
- Aş prefera să fug cu tine.

Inima lui Tracy aluneca spre extaz la cuvintele lui provocatoare, dar reuşi să-şi menţină controlul asupra ei însăşi.

- Această ultimă afirmaţie nu-mi inspiră prea multă încredere, domnule Delano.

El îi aruncă un zâmbet insinuant.

- Oh, sunt domn de încredere. întreab-o pe mama.
- îi dai şi ei bacşişuri mari?
- Nu, cu ea mă pot descurca numai cu o îmbrăţişare şi un sărut.
- Pariezi că poţi.

Cuvintele fuseseră rostite înainte ca Tracy să le poată opri, sau să poată împiedica îmbujorarea care-i ardea faţa până la rădăcinile părului. Delano râse încântat.

- Ei bine, Tracy? spuse el convingător, cu ochii scânteind.
- Oh, e-n regulă. Ce dracu!

Nu se putu abţine să nu adauge:

- Doar nu mi se spune Tracy Uşuratica degeaba.

El o privi uimit.

- Tracy Uşuratica? Chiar ţi se spune aşa?

- Bineînţeles.

El îi prinse braţul.

- După-amiaza asta promite să fie foarte interesantă.

Ea aprobă din cap cu fermitate în timp ce se îndreptau spre maşină.

- Nu te amăgi. Vom ajunge în apartamentul meu în două minute.

- {tiu. Abia aştept.

îndată ce s-au aşezat în BMW şi au pornit spre vest pe strada Memorial Drive, Tracy avu un alt moment de stânjeneală. Interiorul maşinii era elegant, scaunele erau tapisate cu piele, degajând atmosfera de^ lux; bordul era extravagant iar acoperişul decapotabil. îi era jenă cu adevărat să-şi aşeze adidaşii rupţi pe carpeta argintie de pluş. Era mult prea evident pentru ea că nu aparţinea acestui loc.

Anthony Delano, dimpotrivă, îi aparţinea în totalitate. îi studie mâinile în timp ce manevra volanul. Erau mâini frumoase, cu manichiură impecabilă, a cărui masculinitate nu era diminuată de inelul cu diamant sau de ceasul fin de aur. Ceasul îl trăda - aşa cum hainele şi maşina o făcuseră deja - cum că el este bogat, foarte bogat. Inelul chiar dacă era pe mâna dreaptă, o făcea să se întrebe dacă era căsătorit. Realiză că practic nu ştia nimic despre străinul în puterea căruia se lăsase, că nu avea nici o recomandare a caracterului său bun

sau rău, în afară de cea dată de băiatul de la magazin. Putea fi vreun bogătaş desfrânat. Nu spusese el „Aş prefera să fug cu tine“?

Acesta însă fusese un gând minunat!

Tracy se dojeni pentru gândurile sale necontrolate şi-l studie în continuare pe necunoscutul de la volan, micşorându-şi ochii albaştri.

- Spune-mi, ce fel de nume este Delano? îl întrebă ea, abordând un ton amabil, de conversaţie.

El zâmbi în timp ce oprea maşina la un semafor.

- Italian. Eu fac parte din a doua generaţie de americani. Tatăl meu a emigrat când era tânăr, prin anii ‘40.

- Deci eşti italian, murmură Tracy. Un italian blond.

- Mama are descendenţă scandinavă, explică Delano. Tata a întâlnit-o pe mama şi s-a căsătorit cu ea la scurt timp după ce se stabilise în Texas.

Tracy era tăcută, gândindu-se la noile informaţii, până când Delano o întrebă suspicios:

- Spune-mi, ce fel de nume este O’Brien?

Tracy izbucni în hohote de râs, încât aproape uită să-i spună să facă la stânga la prima intersecţie. Ea îşi reveni exact la timp pentru a-i arăta cu degetul blocul de apartamente în care locuia. în timp ce intrau în parcare, se surprinse gândindu-se cu nevinovăţie la cât de mult îi admiră pe bărbaţii cu simţul umorului. Oh, Doamne. Gândurile ei o luaseră din nou razna!

La indicaţiile lui Tracy, Delano parcă maşina în spatele complexului, lângă apartamentul ei. O ajută să iasă din maşină, apoi insistă să-i ducă geanta până sus, la capătul scărilor. Făcându-se că nu-i aude protestele, luă ambele pachete din portbagaj.

- Care este numărul apartamentului tău?

- Două sute şapte. Dar chiar am multe de făcut,

domnule Delano, aşa că, dacă nu te superi...

- Mă supăr.

Surâzând amabil, începu să urce scările cu pachetele în braţe.

Tracy oftă şi se grăbi să urce după el, ajungându-l la capătul scărilor.

- Uite, domnule Delano, eşti extrem de amabil dar acum trebuie să...

- Să-mi scrii scrisoarea aşa cum mi-ai promis, o întrerupse el cu un zâmbet atrăgător.

Se aplecă şi lăsă pachetele jos, lângă picioare. îndreptându-se, întinse mâna şi spuse pe un ton firesc:

- Cheile, domnişoară O'Brien.

- Oh, perfect.

Tracy luă un ton exasperat, deşi era mulţumită în secret de insistenţa de care el dădea dovadă.

Delano descuie uşa şi o ţinu întredeschisă, poftind-o să intre. După un moment de ezitare Tracy se hotărî să intre, dar în timp ce trecea prin faţa lui pentru a intra în apartament, braţul lui îi înconjură mijlocul, păstrând-o provocator de aproape de trupul său puternic. Neaşteptatul contact fizic veni ca o lovitură. Ea îşi ţinu brusc respiraţia, privindu-l aproape îngrozită. El chicoti, zâmbind în jos spre ea şoptindu-i cu un tandru amuzament:

- Relaxează-te, Tracy. Sunt un tip de treabă. într-adevăr.

îndemnul lui la calm o linişti teribil. Adevărul era că ea nu
căuta un tip de treabă, mai ales nu un tip cu astfel de ochi irezistibili şi sinceri. Nu, ea nu-l căuta deloc pe el. Se desprinse cu greutate şi intră în prima cameră a micului său apartament.

- Sigur, cred că eşti un tip de treabă, încercă ea să glumească. Pot s-o întreb şi pe mama ta, nu-i aşa?

- Aşa este.

O urmă în cameră şi închise uşa. Nervoasă, îl privi cum trece prin holul care dădea în mica bucătărie. El lăsă pachetul lui mic şi cheile ei pe un raft, apoi se aplecă şi aşeză jos pachetul ei, înclinându-l şi sprijinindu-l de perete. îndreptându-se, se uită spre cutiile împrăştiate prin cameră.

- Ziua de mutare, nu?

Când ea nu-i răspunse, el se îndreptă spre uşa deschisă de la balcon şi rămase în picioare privind la bazinele de înot de la parter. Tracy se mişcă atentă prin cameră, ducându-şi poşeta în hol, în timp ce-l studia. Lumina soarelui făcea să strălucească părul lui blond şi-i contura profilul de statuie antică.

Dumnezeule, era cea mai minunată privelişte pe care o văzuse vreodată! Ce să facă cu el?

El se întoarse zâmbind spre ea.

- Ce poziţie avantajoasă. De aici poţi să-i priveşti pe toţi făcându-şi sărituriile zilnice în bazin.

Tracy zâmbi.

- Nu voi rata nici o mişcare.

încruntându-se uşor la cuvintele ei, el cercetă din nou camera spaţioasă, descoperind singura piesă de mobilier pe care o avea.

- Ce bine arată canapeaua pe care o ai acolo.

- Mulţumesc, spuse Tracy politicoasă. Mi-a dat-o mătuşa Fayetta.

- Am înţeles. Arată de parcă ar fi nouă.

- A avut-o în camera de lucru timp de douăzeci de ani. Ea nu lucrează, adăugă Tracy ca pentru a explica.

El arătă spre un ghem de blană neagră aflat într-un colţ al canapelei.

- {i asta ce e? Samur pe post de pernă?

Tracy era furioasă.

- Nu, bineînţeles că nu. Este motanul meu, Captain Action.

Delano chicoti.

- Captain Action? Arată la fel de activ ca o pictură. Spune-mi, este viu?

- Ce vrei să spui cu „este viu“? îl întrebă Tracy. Bineînţeles că este viu. Crezi că aş putea avea o pisică moartă pe canapeaua mătuşii Fayetta?

Ca pentru a întări cuvintele rostite de Tracy, un cap răsări din ghemul de blană. Captain Action, deschizându-şi pe jumătate un ochi verde ca smaraldul pentru a se uita la noul-venit. închizându-şi încet pleoapele întunecate, motanul îşi reluă somnul.

Delano clătină din cap.

- N-ai de ce să te să te îngrijorezi pentru că i-ar putea deranja pe vecini noaptea.

- Să sperăm că nu, spuse Tracy, luând o atitudine defensivă. De fapt în contractul de închiriere se stipulează „fără animale de casă“.

- Glumeşti. O fostă deţinută şi motanul ei de contrabandă. Ce combinaţie! Spune-mi, dar copiii?

- Ce vrei să spui?

- Contractul tău admite copii?

- Oh, bineînţeles că nu. Asta te face să te gândeşti că planific câţiva?

- Vorbeşti despre copii sau despre pisoi?

- Captain Action crezi că planifică vreunul?

El fluieră.

- Conversaţia asta devine cam ciudată.

- Tu ai început-o, replică ea răutăcioasă.

îl urmări zâmbind forţat în timp ce se întorcea şi mergea spre bucătărie.

- Hei, ce faci?

El se opri în pragul bucătăriei, scoţându-şi vinul şi

hârtia de scris din geantă. îşi puse hârtia pe bar şi intră în bucătărie cu vinul, îndreptându-se direct spre frigider.

- Pun vinul la rece, astfel încât va fi numai bun de băut când îţi voi dicta scrisoarea.

- Mă pui la treabă, deci! râse Tracy îndreptându-se către bar pentru a se aşeza pe unul din scaunele înalte ale acestuia, care era tot un dar primit de la mătuşa Fayetta.

îl privea cu insistenţă pe musafir peste bar, prin deschiderea spre bucătărie, şi spuse:

- Să nu-mi spui că vorbeşti serios despre chestia asta cu scrisul de scrisori.

- Atunci de ce crezi că am cumpărat hârtie? replică el, luând o pungă de gheaţă din congelatorul frigiderului.

Puse o frapieră şi vinul deasupra frigiderului şi atacă din nou, adăugând:

- Acum, Tracy O'Brien, spune-mi ce te aduce la Houston.

- Hei, nu atât de repede, Delano. Nu ştiu nimic despre tine. Tot ceea ce mi-ai spus până acum este că tatăl tău a venit aici din Italia.

- într-o zi te voi duce să-l cunoşti, spuse el.

Pe Tracy o şocă acest răspuns. Delano luă sticla de Lancers şi o puse în frapieră, punând cuburi de gheaţă de jur-împrejurul ei.

- Ţinând cont de asta, cred că a fost mai bine s-o las pe Estelle să ştie pe ce poziţie se alfă, nu crezi?

Tracy rămase încremenită.

- Estelle?

Terminând ce avea de făcut, Delano ieşi din bucătărie.

- Da, Estelle, spuse el apropiindu-se de ea.

- Doamna căreia eu - mai bine zis noi, îi vom scrie acum. Aşa încât acum ştii deja două lucruri despre mine, Tracy O'Brien. Primul este despre tatăl meu, iar al doilea despre faptul că intenţionez să scriu o scrisoare - mai

degrabă o scrisoare personală - unei anumite doamne Estelle. Luând în considerare faptul că sunt pe punctul de a-mi deschide sufletul în faţa ta, nu crezi că este rândul tău acum? Deci, spune-mi ce faci la Houston.

Pe măsură ce Delano îi vorbea, acesta îşi puse mâna caldă pe genunchiul gol al lui Tracy, fapt care ceru din partea ei foarte multă voinţă de a nu se smuci din această căldură excitantă. Ea ştia că un astfel de comportament nu putea demonstra din partea ei decât imaturitate. Mai mult decât atât, ea se pierduse din nou în adâncurile, atât de provocatoare de vise, ale ochilor lui.

- Deci, Tracy? insistă el.

Ochii lui exercitau asupra ei o şi mai mare fascinaţie în timp ce mâna lui, încet, ca o mângâiere, îi urcă pe picior, ea simţi brusc nevoia de a se ridica de pe scaun şi de a lăsa degetele provocatoare să rămână unde le era locul. Dar nu o făcu.

- Eu - îmm - sunt în Houston în interes de serviciu, reuşi ea să articuleze cu greutate. Sunt pe punctul de a deveni director de publicitate la Comapania de balet.

Ochii lui străluciră. îi spuse cu respect.

- Ah, da. îi cunosc. Dar mă îndoiesc sincer că ei au angajat o fostă deţinută, Tracy. Cu toate astea, pari mai mult a fi o potenţială victimă a unei coruperi de minori.

- Am douăzeci şi patru de ani, replică ea vehement.

Apoi adăugă pe un ton mai blând:

- Dar ai dreptate. Când am vorbit despre închisoare o spuneam metaforic.

Ea şi-a dres vocea şi s-a aşezat mai bine pe scaunul de la bar. în urma interogatoriului lui se simţea extrem de neplăcut, iar mâna lui caldă de pe piciorul ei nu schimba starea de lucruri.

Cu siguranţă Delano a simţit starea de disconfort, pentru că s-a retras şi, aplecându-se peste bar, a privit-o

întrebător:

- Mă intrigi, Tracy O'Brien. Spune-mi, cum ai reuşit să obţii postul de la Houston Repertory Company?

- Nu este chiar total obţinut acest post, admise ea, surprinsă de propria-i sinceritate. Houston Rep, vrea să organizeze o colectă de fonduri prin intermediul firmelor de publicitate din Dallas care aparţin de Hastings and Stern. Domnul Hastings a realizat partea cea mai importantă din propunere, apoi m-a numit pe mine director al proiectului. Am fost acceptată pentru o perioadă de probă la Houston Rep. şi asta până la interviul meu de luni dimineaţă.

- îi vei termina, o asigură Delano. Dar încearcă să nu încalţi acei adidaşi.

- Cu siguranţă ai ceva împotriva acelor pantofi, spuse ea râzând şi ridicându-şi piciorul întins.

- De ce?

- Pentru că tocmai i-am rupt.

Se opri pentru o clipă şi atunci când reîncepu, ochii săi albaştri erau plini de hotărâre.

- Luni la ora 10 voi respecta toate regulile jocului.

- Tu te joci, Tracy?

O privea în acel moment mult mai captivat.

- Sigur, îi răspunse ea. Viaţa e un joc, nu-i aşa? Este numai o chestiune de învăţare a regulilor, de planificare a strategiilor.

- înţeleg. {i ce strategii ai ales pentru luni? Ce rol vei juca atunci, Tracy?

- Oh, Artista sofisticată, replică ea cu un ton frivol. Sunt sigură că vrăjitoarele de la asociaţia de balet vor fi rigide şi pretenţioase, dar le voi oferi momeala potrivită. Numai Dumnezeu ştie câtă practică am în a trata cu snobi provinciali, încă din copilărie.

- Vrăjitoare? - chicoti Delano. Snobi provinciali? Chiar vezi în felul ăsta asociaţia de balet? Povesteşte-mi despre

momeala pe care ai pregătit-o şi despre ce practică este vorba.

Tracy oftă.

- Vin dintr-un mic oraş din East Texas, aflat lângă Huntsville. Tatăl meu a fost primar mulţi ani - o poziţie mai mult sau mai puţin onorabilă care l-a îndepărtat prea mult atât de afaceri cât şi de familie. Cu toate acestea, mama a devenit obsedată de a oferi comunităţii o imagine prosperă. Prin urmare, am petrecu mulţi ani trăind ca într-un acvariu, jucând diferite roluri: Domnişoara fermecătoare, Domnişoara bine educată sau Domnişoara politeţe...

- Eşti chiar aşa de politicoasă?

- Asta este o informaţie strict confidenţială, replică Tracy. în plus, de ce crezi că îmi spuneau Tracy Uşuratica?

- Chiar, de ce? Acesta este un subiect care merită investigat. {i mă îndoiesc de faptul că luni domnişoara Tracy Uşuratica se va prezenta la interviul pentru post.

- Corect, admise Tracy, bucuroasă. Luni voi încerca să realizeze combinaţia ideală de politeţe, farmec, ingenuitate şi...

- Modestie? termină el grav.

Ea râse.

- Bineînţeles.

- Vei avea o inspiraţie extraordinară. Sunt sigur. Deci luni este ziua cea mare. Spune-mi atunci, cât timp vei onora cu prezenţa minunatul nostru oraş?

Ciudat, întrebarea a lovit-o ca un pumn în stomac, Poate că până luni, se gândea ea. Cu toate acestea, îşi reveni şi răspunse cu o umbră de crispare în voce:

- Hei, sunt suficiente amănunte despre mine. Dacă insişti asupra glumei cu scrisoarea, eu zic să trecem la treabă. Am o grămadă de lucruri de despachetat.

- Eşti sigură că este o glumă? o tachină el.

El luă ceva de scris dintr-un borcan plin de creioane şi pixuri, care se afla chiar lângă ea, şi i-l puse în mână.

- Eşti gata să începem?

Amuţită, îl privi cum traversează camera şi cum se aşează pe canapea lângă Captain Action. Ea clătină din cap şi luă hârtiile în mână.

- Este chiar ridicol, să ştii. Ea - Estelle - va recunoaşte imediat scrisul unei alte femei.

- Cu atât mai bine, o asigură Delano. Doamna Estelle a fost greoaie în a pricepe mesajul, astfel încât noi chiar trebuie s-o lămurim despre felul în care stau lucrurile.

Tracy se pregăti de scris şi, cu o ridicare din umeri, zise:

- Scriu tot ce spui:

El începu să râdă cu poftă.

- Orice?

El se aşeză mai confortabil pe canapea, îşi încrucişă picioarele şi începu să mângâie pisica.

- Ceea ce spun, domnişoară O'Brien, este că această canapea este al naibii de confortabilă. Este joasă. Astăzi nu se mai fabrică astfel de modele, nici măcar la preţuri foarte mari. Nu este de mirare că motanului îi place atât de mult.

El îşi ridică privirile către ea şi, în timp ce-l mângâia pe Captain Action, continuă:

- Vreau să spun că această canapea confortabilă şi plăcută este făcută cu adevărat pentru plăcere, pentru dragoste.

Din nou Tracy îşi dădu seama că s-a înroşit până în vârful urechilor. Ochii lui întunecaţi i-au măsurat trupul oprindu-se fără nici un fel de reţinere în punctele strategice. La dracu', dacă ea reuşeşte să scape cu viaţă din această situaţie, îşi va cumpăra nişte mobile mai austere, mai feciorelnice. Degetele ei tremurau pe instrumentul de scris, iar inima ei îşi acceleră pulsul brusc,

la auzul şoaptelor lui seducătoare.

- Tracy, am o problemă.

- Nu cred că vreau să aud ceva despre asta, murmură ea.

- încerc să mă decid - continuă el ignorându-i răspunsul. Dacă vreau sau nu să vii să stai aici, lângă mine. Problema este că dacă vei veni şi vei sta aici, lângă mine, nu voi mai putea admira aceste picioare superbe şi încântător de lungi.

Tracy încercă să-şi dreagă vocea dar încercarea ei sună de parcă ar fi fost strânsă de gât.

- De asemenea, continuă el pe un ton tulburător de senzual, dacă vei veni şi vei sta lângă mine, nu cred că vom reuşi să terminăm scrisoarea.

Tracy îl privea uimită, cu faţa arzând, cu un zâmbet fals pe un chip fără expresie. în tăcerea electrizată care urmă, Tracy, îl urmări surprinsă pe Captain Action cum se ridică, se întinde şi se cuibăreşte în braţele lui Delano, torcând tare, fără nici o reţinere. Ea avea de-a face cu un bărbat cu adevărat primejdios!

- Cred că pisicii mele îi place de tine, spuse ea în cele din urmă.

- {i mie îmi place de ea, replică Delano mângâind pisica neagră şi pufoasă. Mi-ar plăcea s-o iau cu mine acasă, dar presupun c-ar trebui s-o însoţeşti.

- O să ai costumul plin de păr.

- N-are importanţă. Menajera mea nu va fi deloc încântată.

- Dar soţia ta? se aventură ea.

- Tracy, doar nu crezi că am o prietenă, o soţie, plus dispoziţia necesară de a agăţa evadate prost îmbrăcate.

- Eliberate condiţionat.

- Oricum, nu. Nu sunt căsătorit.

Tracy, nervoasă, şi-a trecut degetele peste colile de

hârtie, jucându-se cu colţurile.

- Ce vrei să-i transmiţi acestei Estelle?

El râse şi îşi trecu gânditor mâna peste bărbia fermă.

- Bine, presupun că putem începe cu ***Dragă Estelle.***

El al privi suspicioasă.

- Spune-mi, cum este această Estelle?

- Oh, rigidă, pretenţioasă.

El izbucni în râs.

- Prefer o femeie în salopetă purtată şi adidaşi găuriţi.

- Hei, lasă-i în pace, vrei? încep să cred că într-adevăr te indispun. O.K., ce vrei să scriu după ***Dragă Estelle***?

- Lasă-mă să mă gândesc...

îşi puse mâinile după ceafă şi se încruntă dus pe gânduri. Captain Action protestă mieunând la lipsa de atenţie, când Delano se opri din a-i mângâia capul.

- Să vedem... Dragă Estelle... oh, ai scris asta, nu?

- Da, răspunse ea scurt.

- Dragă Estelle... îţi mulţumesc pentru darul pe care mi lai făcut de ziua mea. M-a pus pe gânduri faptul că ţi-ai amintit de vechile accidente de fotbal si mi-ai trimis un aparat de masaj...

- Ţi-a trimis un aparat de masaj? întrebă Tracy neîncrezătoare. Câţi ani ai? Ai jucat fotbal?

- Ca răspuns la întrebările tale, da, treizeci, şi da. Acum putem continua?

- Oh, sigur - replică Tracy, stânjenită de explozia sa de curiozitate.

- Bineînţeles, dictă Delano, prefer o atingere umană, dar lucrurile nu merg întotdeauna asa pentru un bărbat burlac.

Tracy îşi ridică privirea furioasă de pe ceea ce scrisese.

- Asta numeşti tu a lămuri cum stau lucrurile?

- Vrei s-o terminăm de scris, sau vrei să joci rolul Miss Interogatoriu? o întrebă el iritat.

- Oh, scuză-mă. Te rog, continuă.

- Sfârşitul paragrafului, o informă el. îmi pare sincer rău, Estelle, dar nu pot veni să-mi petrec weekend-ul cu tine.

- Te-a invitat să-ţi petreci weekend-ul cu ea?

Ochii lui Tracy erau dilataţi, toată fina ei analiză era uitată.

Delano ignoră întrebarea lui Tracy, încruntându-se ameninţător în timp ce continuă:

- Distanţa dintre noi este pur si simplu prea mare. Poate în viitor... ei bine, mă voi mai gândi la asta.

- Asta este într-adevăr lămuritor - îl asigură prudentă Tracy.

- Sfârşitul paragrafului - spuse el scurt, pronunţând clar fiecare cuvânt. Avocatul meu mi-a telefont si mi-a transmis că au fost strânse fondurile pentru educaţia micului Teddy.

- Cine este micul Teddy?

Acum Delano primea cu răceală replicile lui Tracy.

- Sfârşitul paragrafului. Te rog să-ţi aminteşti, Estelle, că îţi este mai bine acolo, împreună cu Wally.

- Cine este Wally?

- Si încearcă să faci totul cât mai bine. Mă gândesc la tine adesea, dar ştiu că asta trebuia să se întâmple.

Delano o privi pe Tracy, zâmbind acum cu gura până la urechi.

- Cred că am spus totul. Cum să încheiem?

- Presupun că ***Al tău pentru totdeauna*** nu se potriveşte, spuse ea dulce.

- Nu, deloc. Ce spui despre ***Salutări călduroase***?

- Dar despre ***Salutări?***

- Excelent.

Scriind încheierea, Tracy privi la Delano.

- {tii, toată afacerea asta este absurdă. Ai de gând să

semnezi singur, sau voi semna eu pentru tine?

Delano se ridică în picioare, chicotind.

- De ce, domnişoară O'Brien, ceva îmi spune că tu te îndoieşti că aş fi avut de gând să-i scriu Estellei în după-amiaza asta.

Ajunse lângă ea şi luă stiloul din mâinile ei.

- O voi semna singur, bineînţeles. îi datorez măcar atât.

- Câtă nobleţe din partea ta!

Ochii lui avură o sclipire de amuzament în timp ce privea în sus spre ea.

- încă nu crezi că aveam de gând să trimit scrisoarea, nu-i aşa?

Ea scutură din cap.

- Spune-mi, domnişoară O'Brien, ai cumva timbre?

- Cred că da, de obicei port câteva în poşetă.

- Pot să te rog să-mi dai unul? îţi voi plăti pentru el, bineînţeles.

Tracy îşi luă poşeta şi începu să caute prin ea.

- Nici nu mă gândesc să-ţi accept banii, domnule Delano.

îi întinse ceremonios un timbru.

- Din partea casei. Ca o compensaţie pentru că că m-ai cărat acasă.

El acceptă timbrul în timp ce privirile sale erau pline de umor.

- Vai, ce vocabular ai, draga mea.

Privi de jur-împrejur prin cameră.

- Vreun plic?

- Nu mai ai noroc de data asta.

Indică cu privirea un colţ al camerei.

- Plicurile sunt într-una din cutiile astea, Dumnezeu ştie în care.

- Nici o problemă.

Luă capsatorul care era aşezat pe masă.

- Fir-ar să fie! Vrei să capsezi scrisoarea? Ce lipsă de delicateţe!

El ridică din umeri.

- Timpul galanteriei a trecut. Aşa cum ţi-am spus, doamna a fost foarte insistentă.

- Nu pot spune că o condamn, zise Tracy sec.

El îi aruncă o privire seducătoare, interpretând evident greşit afirmaţia ei, astfel încât ea întrebă înţepată:

- Cine este micul Teddy?

El zâmbi, dar expresia lui era tot gânditoare, se putea spune că era în gardă.

- Fii atentă la ce spui, Tracy. Poţi să sfârşeşti regretându-ţi cuvintele.

Remarca lui era punctată de sunetele sacadate ale capsatorului. Apoi el începu să scrie adresa pe scrisoare în timp ce Tracy îl privea fără ruşine.

- Estelle Reynolds, Denver, Colorado, murmură ea. Nu mă mir că îi spuneai că este atâta distanţă între voi. Cred că va fi foarte greu să întreţii o poveste de dragoste între Houston şi Denver.

- Trăim în timpul avioanelor, replică Delano furios. Cel puţin Estelle pare că s-a împăcat cu acest fapt.

El termină de scris adresa, lipi timbrul şi aşeză scrisoarea pe masă.

- Dacă este vreo cutie poştală jos, o voi trimite mai târziu, când voi pleca.

- Mai târziu? bombăni Tracy.

- Da. Mai târziu. După ce vom bea vinul, ceea ce reprezintă faza a doua a înţelegerii noastre. Sau ai uitat?

- Vezi, domnule Delano, am fost bucuroasă să te ajut, dar... am foarte multe de făcut şi, de asemenea, mă îndoiesc că vinul s-a răcit.

Dintr-o dată se trezi luată pe sus şi purtată în braţe.

- Draga mea, ce vom face noi între timp?

Capitolul 3

Tracy fu atât de surprinsă încât rămase fără cuvinte. Formele masculine ale lui Delano aproape că o înconjurau, şi încă o dată s-a putut gândi la cât de minunaţi şi vibranţi arătau ochii lui căprui şi la cum simţea atingerea hainelor lui pe sânii ei. Sfârcurile i se întăriră la stimularea fierbinte a pieptului lui puternic şi era sigură că el le putea simţi atingerea chiar şi prin multele straturi de haine care-i separau.

între timp mâna lui aluneca pe spatele ei, făcând imposibilă retragerea, cu toate că degetele lui alunecau provocator din ce în ce mai jos. Cu siguranţă că el nu va ajunge... a ajuns deja acolo!

- Ei bine, domnişoară O'Brien? o provocă el.

- Voi aduce două pahare.

Cuvintele au venit ca nişte adieri de aer, în timp ce ea încerca să ţâşnească din braţele lui ca la un start într-un concurs de atletism.

- Minunat, murmură el, dar nu făcu nici cel mai mic gest pentru a-i da drumul. Mai mult decât atât, când ea încercă să se elibereze, el profită pentru a mări apropierea, pentru a o aduce cât mai aproape de el. Ce avea de gând să facă? S-o sărute cu foarte mult curaj, sau s-o privească pervers cum încearcă să scape din strânsoarea lui? De ce, se întrebă ea, s-a încrezut în acest străin, dându-se pe sine - la propriu - pe mâinile lui? {i ce ştia ea despre el?

Pentru moment, puţin cam prea mult! Tracy oftă pentru o diversiune tactică.

- Ce zici, îmi dai notă de trecere la caligrafie? întrebă ea cu curaj, sperând să-i distragă atenţia.

El o privi amuzat, dar nu se lăsă păcălit.

- Nu. Mâzgăliturile tale sunt indescifrabile iar ortografia este îngrozitoare...

- Ortografia mea este foarte bună.

- Iar Estelle nu va avea nici un dubiu relativ la faptul că am suferit o cădere nervoasă după ce am părăsit-o.

Ea încercă să se retragă uşor în timp ce ochii îi măsurau înfometaţi trupul din cap până-n picioare.

- în orice caz, la restul capitolelor iei notă de trecere, iar o înţelegere este o înţelegere, nu?

- Aşa e!

Tracy făcu faţă situaţiei foarte bine, chiar dacă vocea îi tremura puţin. Ea se strecură uşor din braţele lui cu o mişcare agilă, şi se îndreptă spre bucătărie.

- Mă duc să aduc paharele, repetă ea, ignorând râsul lui satisfăcut.

Tracy luă două pahare apoi căută într-un sertar pentru a găsi un tirbuşon. Delano desfăcu sticla de vin, apoi cei doi au mers în living, ducând cu ei paharele şi vinul. Ajungând lângă canapea, Tracy îl mângâie pe cap pe Captain Action şi-l îndepărtă uşor. Motanul îşi găsi un loc pe canapea, iar cei doi s-au aşezat lângă el.

- Este foarte confortabilă, spuse el în timp ce-i umplea paharul.

Ţinând paharul cu degete tremurătoare, Tracy îl studie pe
Delano şi se încruntă.

- Ştii, ai urme de la sticla de vin pe pantaloni. Mă întreb dacă aş putea să le scot în vreun fel.

- Ne cunoaştem de o jumătate de oră şi tu deja încerci să-mi dai jos pantalonii, o necăji el făcându-i cu ochiul.

- Nu! Voiam doar să-ţi spun că probabil ar trebui să-ţi dau... nu ştiu, o cârpă umedă sau altceva...

- Pentru a mă răcori? De fapt, sunt sigur că celor de la curăţătorie le este indiferent stadiul în care se află pantalonii mei. Spune-mi, ţie îţi este indiferent dacă bei sau nu vinul meu?

Ea clipi. Nu era încă sigură dacă-i era indiferent sau nu

să se afle în aceeaşi cameră cu el. Canapeaua era mică şi ea nu putea să nu fie conştientă de căldura trupului lui aflat lângă ea, sau de minunatul lui parfum. în timp ce-l privea îi putea vedea chiar şi firele mici de păr de pe bărbia fermă despicată în două şi se întreba ce senzaţie ar avea dacă şi-ar trece degetele prin acel păr scurt şi blond şi, mai mult, dacă aceste fire i-ar mângâia trupul în locuri care n-au mai fost mângâiate înainte. Luă o înghiţitură de vin, sperând să rămână sigură pe ea, dar nu s-a întâmplat aşa, aproape că nu putu înghiţi vinul.

- Tracy, te simţi bine? o întrebă el îngrijorat.

- Da, spuse ea cu glas răguşit. Cred că nu prea ţin la băutură.

El o înconjură cu braţul şi o tachină:

- Ştii cum se spune. Practica face perfecţiunea.

îl privi lung în timp ce el continua s-o tachineze.

- Să sperăm că eşti mai bună la băutul de vin decât eşti la scrierea după dictare. Povesteşte-mi despre tine şi despre vin, Tracy.

- Eu doar... nu sunt foarte bună la asta, îi explică ea cu stângăcie.

El îi mângâie cu degete îndemânatice umărul dezgolit.

- Fac tot ce-mi stă în puteri ca să te seduc, draga mea.

- Acum, aşteaptă o clipă.

- Bea-ţi vinul, Tracy. {i povesteşte-mi mai multe despre tine. Mai este tatăl tău primarul oraşului natal?

Ea îşi scutură capul.

- Tatăl meu a murit, spuse ea fără tragere de inimă. A murit acum patru ani, în urma unui atac de cord. Dar mama încă trăieşte.

- îmi pare rău, Tracy, spuse el cu sinceritate, în timp ce vârfurile degetelor lui îi masau gâtul urcând şi coborând de-a lungul coloanei vertebrale.

Dintr-o dată Tracy se simţi extrem de stânjenită.

- Uite, domnule Delano...

- Anthony.

- Foarte bine, Anthony. Nu este fair-play. Ai făcut în aşa fel încât să mă interoghezi despre povestea vieţii mele, şi stăm aici în această mai mult decât...

- Intimă?

- Poziţie. însă practic, eu nu ştiu nimic despre tine.

- Sunt om de afaceri, spuse el binevoitor.

- Asta era? Eşti om de afaceri? Doamne, asta-mi spune totul!

- {i aş vrea să angajez o nevastă, adăugă el cu răutate aplecându-şi buzele peste umărul ei dezgolit.

Tracy se retrase imediat ce simţi atingerea uşor aspră a feţei lui pe pielea sa moale, buzele lui gâdilându-i pielea sensibilă de pe gât.

- Domnule Delano, vă rog...

- Anthony.

- Anthony, te rog...

- Nu trebuie să mă implori, dragă, o tachină el coborându-şi pervers gura mai jos.

- Opreşte-te!

în sfârşit se opri, dar îşi păstră braţul ferm în jurul ei.

- {i îmi era atât de bine, se lamentă el. Haide, Tracy, mai bea puţin vin.

- Tu chiar încerci să mă seduci?

- Bineînţeles.

Incapabilă să reziste glumei, ea mai bău puţin vin. Gustul acestuia începuse într-adevăr să devină plăcut, şi se surprinse acceptând paradoxul susţinut de el.

- Chiar vrei să angajezi o nevastă?

- Cred că da, replică el mult mai serios decât se aşteptase ea să fie. Deşi nu realizasem până să intru în Foodway în după-amiaza asta.

Ea îl fixă cu privirea. Ochii lui o hipnotizară, iar zâmbe-

tul... Dumnezeu s-o ajute, zâmbetul lui era pur şi simplu ameţitor! Acele adorabile linii ale gurii sale senzuale... acei dinţi albi şi frumoşi care păreau gata s-o devoreze! Zâmbetul acestui bărbat, ochii lui, vorbeau despre el ca despre o afacere bună.

- Anthony, sunt ameţită, se surprinse ea spunându-i.

- Sunt bine cunoscut ca având acest efect asupra femeilor.

- Nu din cauza ta, din cauza...

Oh, Ceruri, cu siguranţă va sughiţa! Se concentră din toate puterile şi reuşi să n-o facă.

- Este vinul.

- Eşti sigură că din cauza vinului?

Ea îl privi, nemaifiind sigură de nimic.

El îi luă paharul din mână şi-l puse împreună cu al lui pe podea.

- Vino aici, Tracy O’Brien.

înainte ca ea să poată măcar să respire, se trezi pe genunchii lui.

- Domnule Delano, este indecent.

- Să sperăm.

îi trase bentiţa roz de pe frunte, lăsând o abundenţă de cârlionţi blonzi să i se reverse pe umeri.

-Aşa e mult mai bine, spuse el cu o lucire admirativă în ochi.

Aruncă bentiţa peste Captain Action care nici măcar nu clipi.

- Eşti frumoasă, Tracy! murmură cu voce sugrumată. Ai trupul unei regine a posterelor şi faţa unei fetiţe, a unei copile nevinovate. Iubesc aceşti imenşi, inocenţi ochi albaştri, acest obraznic nas cârn, această gură plină, care te îndeamnă la sărutări dulci.

Tracy încercă să se îndepărteze de el.

- Domnule Delano, vrei, te rog...

- Stai liniştită şi ascultă-mă, Tracy. {tii, dacă suntem pe cale să avem o relaţie...

Ea încremeni, intrigată.

- Suntem pe cale să avem o relaţie?

- Cu siguranţă. Dar trebuie să te avertizez că eu cred într-o sinceritate totală.

- Oh, nu, iar începe!

Fără grabă, el scoase o batistă cu monogramă din buzunarul de la piept.

- E groaznic, doar nu te aştepţi să izbucnesc în plâns.

El râse. Apoi o privi foarte serios.

- Tracy, voiam pur şi simplu să-ţi spun că eşti adorabilă, dar...

- Dar?

El trase adânc aer în piept şi clătină din cap cu regret.

- Refuz să sărut o femeie care este murdară pe nas, oricât de fermecător ar fi acel nas.

- Prostule!

Se aplecă spre ea şi-i şterse atent vârful nasului.

- Se pare că un pic spălată şi periată ai arăta foarte bine.

- Ce... ce spui?

Gura deschisă a lui Tracy era perfectă pentru sărut şi Delano profită de situaţie, prinzându-i buzele fine cu ale lui. Senzaţia a fost stupefiantă şi atât de intensă, încât fără voie, Tracy începu să gâfâie încet, iar apoi din ce în ce mai tare. Buzele lui erau foarte posesive, şi în contrast cu ele limba juca un minunat joc senzual, erotic, cu gura ei, crescând în intensitate trăirea acestor clipe. Mâinile lui o mângâiau tandru, mărind şi mai mult excitarea; una dintre ele se apropie de sân al cărui sfârc fu trezit de senzaţiile tari. Tracy încercă fără prea multă voinţă să scape din braţele lui, în care se simţea foarte bine de altfel.

- Nu porţi sutien, dragă? Spune-mi ce altceva nu mai

porţi?

Evident, întrebarea lui fusese retorică; în loc să aştepte un
răspuns, o sărută din nou.

- Ai picioare lungi şi frumoase, Tracy. Vreau să le simt încolăcite în jurul meu.

Ea auzi aproape răsuflarea lui adâncă.

- Eşti minunată, Tracy, eşti adorabilă. Vreau să te am. Acum.

O împinse înapoi pe canapea, iar gura lui se grăbi s-o găsească pe a ei. Tracy plutea într-o mare de senzaţii tari când fascinaţia fu, dintr-o dată, violent întreruptă de cel mai strident sunet pe care-l auzise vreodată.

Imediat, Tracy se ridică în picioare.

- Captain Action! Oh, nu, l-am strivit pe Captain Action!

Captain Action, care părăsise la fel de repede canapeaua pe
cât de repede sărise Tracy în sus, stătea în uşa bucătăriei, lumina soarelui dându-i contururi aurii. Ochii lui verzi şi imenşi, trupul rigid luase poziţia de atac, blana sa neagră se ridicase, zburlită.

- Oh, săracul Captain Action, se lamentă Tracy apropiindu- se încet de pisica agresată. Arată ca un tufiş. Şi, de obicei, se poartă ca o pisică.

Delano i se alătură, glumind:

- Subscriu şi eu. în sunetul pe care l-a produs nu este nimic care să ne precizeze cam ce am strivit.

Tracy îngenunche lângă motan.

- Poţi să ne ierţi, Captain Action?

Pisoiul o privi un moment, apoi mieună jalnic şi se grăbi să ajungă în braţe. Tracy şi Delano izbucniră în râs în timp ce ea îl ţinea în braţe pe Captain Action şi se ridica în picioare. Apoi îşi aminti ce făceau ei doi când aterizaseră pe motan şi simţi cum roşeşte.

Delano luă motanul din braţele ei şi-l aşeză înapoi pe canapea. Captain Action mieună patetic şi Delano îl mângâie, murmurând:

- Nu te îngrijora. Eşti în siguranţă acum. Ca şi stăpâna ta.

Delano se răsuci şi-i zâmbi stânjenit lui Tracy.

- Uite, Tracy, am fost luat de val până acum câteva clipe. De fapt, sunt mai degrabă bucuros că ne-a oprit Captain Action, deoarece cred... Făcu o pauză, părând că îşi alege atent cuvintele... Cred că faptul că am stat împreună după-amiaza asta a fost greşeală.

Cuvintele lui Delano o treziră pe Tracy ca un duş rece. Dintr-o dată simţea că este periculos de aproape de a izbucni în lacrimi.

- Mda, sigur.

Se smuci de lângă el, simţindu-se nedorită.

- Degustatul vinului, pasiunea momentului şi toate celelalte, nu-i aşa? Uite, de ce nu pleci?

- Tracy, o mustră el cu blândeţe.

- Ieşi afară odată!

- Tracy, ai înţeles greşit tot ce ţi-am spus. Acordă-mi o şansă, vrei?

El oftă, privind cu nelinişte spre dormitorul aproape gol din spatele lor, neavând nimic altceva în el cu excepţia valizelor şi a unui sac de dormit.

- Uite, nu vreau să te las singură aici. Locul ăsta este practic gol. Unde ai de gând să dormi la noapte?

- Ce importanţă are pentru tine?

- Ar trebui să ai cel puţin un pat, spuse el.

- Nici să nu te gândeşti! Dacă aş avea, ai putea face o greşeală şi ai cădea pradă farmecului meu îndoielnic.

Se întoarse cu spatele la el şi se îndepărtă. în ciuda vorbelor sale, ochii îi erau plini de lacrimi. Se destăinuise mult prea mult în faţa lui.

- Tracy, îi şopti cu voce lină, plină de tandreţe. N-am intenţionat să te fac să plângi.

- Nu eşti tu vinovat, spuse ea printre suspine. Este blestematul de vin. Sunt alergică la el.

- De acord, o aprobă el grav.

Se îndreptă spre ea şi o cuprinse în braţe.

- Eşti chiar o dură, bombonico, nu-i aşa?

Numic nu putea fi mai departe de adevăr; amândoi ştiau asta şi o înfuria pe Tracy.

- Dă-mi drumul, ţipă ea, zbătându-se pentru a se elibera din braţele lui puternice.

- Opreşte-te, Tracy.

Spusese cuvintele încet, dar atât de categoric încât Tracy încetă îndată.

- Aşa e mai bine, continuă Delano.

îi întinse batista.

- Suflă-ţi nasul şi încearcă să nu te mâzgăleşti din nou.

- Mii de mulţumiri, spuse ea sarcastic ascultându-l.

O dată ce lacrimile i se uscară, o răsuci cu faţa spre el, ţinând-o în continuare în braţe şi, spre surprinderea ei, o sărută iar din tot sufletul. După aceea îi luă bărbia în mâini şi, cu o privire severă, îi spuse:

- Tracy, proastă mică, ţi-a trecut prin cap că nu vreau să fac dragoste cu tine în după-amiaza asta nu pentru că ar însemna prea puţin, ci poate pentru că ar însemna prea mult?

Ea putea numai să-l privească uimită, confuză, în timp ce el îi dădu drumul din braţe. Se îndreptă spre bar, îşi luă scrisoarea, apoi se întoarse şi o fixă cu privirea. O sorbea din ochi şi în cuvintele pe care le rostea era un anumit înţeles, un înţeles care o scufunda în confuzie:

- Când va fi timpul, draga mea, nu mă vei putea opri, te asigur.

Cuvintele lui o ameţiră din nou, mai ales că efectul

vinului dispăruse în mare parte.

- Asta se va întâmpla când mă voi spăla? nu rezistă ea să nu întrebe.

El se aplecă peste bar şi o studie intens.

- {i dacă ţi-aş spune că se va întâmpla atunci când îmi vei fi soţie?

- Ţi-aş spune să-ţi iei o sfoară suficient de lungă pentru a te putea spânzura singur cu ea.

El zâmbi forţat.

- Oh, bine.

Ea arătă spre scrisoare.

- Vrei numai un substitut pentru Estelle.

El nu comentă nimic în timp ce venea lângă ea.

- Ne plimbăm cu maşina?

- Nu ştiu...

- Vino, acum! Vrei să vezi dacă într-adevăr trimit scrisoarea, nu-i aşa?

- Sigur, de ce nu? întrebă ea ridicând din umeri.

După ce au coborât scările, Delano într-adevăr puse scrisoarea în cutia poştală.

- La revedere, Estelle, spuse el.

în timp ce se apropiau de maşină o întrebă pe Tracy:

- Cum ai de gând să ajungi la interviu luni dimineaţă?

- Oh, cu Rolls-ul meu care va sosi din Anglia.

- Corect. Este la zece dimineaţa, nu-i aşa?

- Da, dar...

îi spusese ea oare ora întâlnirii?

- Voi fi aici la nouă şi jumătate.

- Nu.

El se opri lângă BMW pentru a o lua în braţe.

- Tracy, am avut acum de a face cu o porţie de încăpăţânare irlandeză cam cât să-mi ajungă pentru toată ziua. Mă intrigi, draga mea, şi dacă te gândeşti că poţi scăpa de mine atât de uşor,

te amăgeşti singură. Te iau luni dimineaţă la nouă şi jumătate.

- Nu.'

Scutură nervoasă din cap şi îşi ridică ochii spre cer.

- Tracy, eşti pur şi simplu încântătoare, dar ai tendinţa asta de a te lupta şi ai nevoie de cineva care să te înfrângă.

- Şi tu eşti bărbatul făcut pentru asta, nu? îl întrebă ea pe un ton obraznic.

- Oh, da, replică el, dându-i o sărutare scurtă. Va fi plăcerea mea, adăugă aruncându-i o privire plină de subînţelesuri.

Ea se încruntă în timp ce-l privea cum intră în maşină şi pleacă.

*
* *

Două ore după plecarea lui Anthony Delano, patul sosi.

Tracy îi privea înmărmurită pe cei doi bărbaţi asudaţi care stăteau la uşă. Fiecare purta o uniformă verde-închis, inscripţionate cu cuvintele „Memorial Interiors" brodate pe buzunar.

- Pentru a zecea oară vă spun că n-am comandat nici un pat, îi spuse ea bărbatului din uşă. Trebuie să fie o greşeală.

El îşi consultă agenda.

- Nu este nici o greşeală, doamnă. Acesta este apartamentul 207, nu?

- Da.

- Deci trebuie să livrăm patul la această adresă. Uitaţi, doamnă, este duminică, este târziu, şi sunteţi ultima noastră oprire. Vă rugăm, nu ne faceţi necazuri...

- Dar... dar nu pot plăti pentru el, spuse Tracy stânjenită.

- Doamnă, este achitat. Noi nu livrăm mărfurile neachitate.

Era mută de uimire.

- Glumiţi. Cine să-l plătească?

- Doamnă, mie nu mi se spun lucrurile astea.

Era evident că răbdarea bărbatului începe să se termine.

Dintr-o dată, Tracy îşi pocni degetele.

- Mătuşa Fayetta!

- Mă scuzaţi, doamnă?

Bărbatul îi aruncă partenerului său o privire care părea să spună „Cu cel fel de nebună avem de-a face?“

- Mătuşa Fayetta, repetă Tracy. Aproape uitasem. Când mătuşa Fayetta şi unchiul Henry şi-au cumpărat canapeaua de dimineaţă, mi-au spus că au un dar pentru mine, pe care mi-l vor trimite mai târziu. Dar un pat... Doamne, este prea mult. Vedeţi, mi-au dat şi scaunele de bar...

- Uitaţi, doamnă, vă rugăm, putem să facem livrarea acestui pat? Puteţi să discutaţi toate astea cu mătuşa dumneavoastră mai târziu, îi sugeră bărbatul.

- Oh, sigur, replică Tracy grăbită. Sunt într-adevăr imposibilă, aşa este. Spuneţi-mi, doriţi un pahar cu apă rece?

- Acum spuneţi, doamnă?

Din două mişcări patul dublu şi toate celelalte accesorii au fost descărcate şi transportate în dormitorul lui Tracy. Tracy clătină uimită din cap.

- Este de necrezut, le spuse ea bărbaţilor. N-aş fi lăsat-o pe mătuşa Fayetta să facă toate astea.

- Doamnă, vă rugăm, o imploră bărbatul, întinzându-i foaia de livrare. Doar semnaţi pentru toate, şi apoi dumneavoastră şi mătuşa dumneavoastră puteţi să...

- Da, sigur, aprobă Tracy râzând.

Semnă hârtia, le mulţumi celor doi bărbaţi şi apoi îi privi ieşind. Rămasă singură, Tracy nu putu să reziste

tentaţiei de a încerca noul pat.

- Ooo, lenjerie de mătase, murmură ea încercând să deschidă ambalajul de plastic.

întinse pe pat cearşafurile aurii de mătase şi le acoperi cu cuvertura de satin roşu în timp ce Captain Action o urmărea cu privirea.

- Arată de parcă ar fi un pat dintr-un bordel de lux, remarcă ea vorbind cu pisica, stând în picioare şi admirându-şi patul.

- Mă întreb...

îşi reaminti cuvintele lui Anthony Delano „Ar trebui să ai măcar un pat...“ Ar fi putut el...? Nu, se asigură ea, n-ar fi fost posibil ca el să-i trimită atât de repede un pat, cel puţin nu într-o zi de duminică. Pe de altă parte, mătuşa Fayetta, aşa cum Tracy ştia bine deja, avea un pervers simţ al umorului. Era posibil ca mătuşa sa imorală să-i fi trimis nepoatei sale un pat care să arate ca şi cum ar fi fost destinat „Celor mai bune case de toleranţă din Texas“.

Mângâind cuvertura de satin moale, care arăta suficient de fierbinte pentru a aprinde focul, dar era uşor răcoroasă şi moale la atingere, Tracy nu putea să nu se întrebe ce-ar fi spus mama ei dacă ar fi văzut acest pat. Gândul îi aduse un val de durere la amintirea feţei dezaprobatoare a mamei sale. Când unchiul Henry venise la casa lor din East Texas pentru a o lua pe Tracy şi a o aduce la Houston, mama ei îi explicase că fetele de treabă nu fac aşa - nu pleacă să trăiască singure într-un oraş atât de mare...

Captain Action ţâşni în pat şi se făcu covrig în mijlocul satinului roşu, provocându-i lui Tracy o binevenită distragere de la gândurile sale.

- Oh, Captain Action, îl certă ea, cum aş putea să returnez toate lucrurile pe care stai tu tolănit?

Se aruncă în pat lângă motan, simţindu-se dintr-o dată

aproape extenuată. Bineînţeles că nu se punea problema să returneze ceva. Se va revanşa mai târziu faţă de mătuşa Fayetta.

Dar cum? Era sigură că în clipa în care telefonul va fi instalat, Rick va începe s-o sune, cerându-i din nou bani.

Şi ea nu va fi capabilă să-l refuze.

Tracy oftă şi luă o pernă de mătase, descoperind că gândurile sale o luaseră încă o dată spre Anthony Delano. Bărbatul o intriga; nu putea nega asta. Nu-şi putea nega, de asemenea, nici propriile dorinţe, care acum proiectau o imagine erotică a lui alături de ea în acest pat de bordel. Gândul la el o făcu să-şi ţină respiraţia. Captain Action miorlăi încet în urechea ei ca şi când şi-ar fi amintit şi el de fermecătorul oaspete pe care l-au avut în acea după-amiază.

Tracy îşi aranjă perna. Probabil că nu-l va mai vedea niciodată pe acest bărbat. „Când ne vom căsători“, într-adevăr! Ce nevoie avea de un bărbat care avea o amantă şi un copil nelegitim, părăsiţi pe undeva? Un bărbat care agaţă fete - aparent fără nici un Dumnezeu - prin băcănii?

Pe de altă parte, nu-i convenea ceea ce o făcuse să simtă, felul în care zâmbetul lui îi lovise sistemul de apărare, făcând-o vulnerabilă. Şi ochii lui... ochii lui îi invadaseră nu numai intimitatea, dar şi sufletul.

Se cutremură de emoţie. Dacă el ar fi apărut din nou, ea ar fi îngheţat într-o clipă. Nu îşi permitea să-l lase să se apropie de ea, nu acum, când ea avea atât de multă nevoie de a face toate lucrurile aşa cum trebuia.

Capitolul 4

Luni dimineaţa la ora nouă şi jumătate, Tracy O'Brien cobora scările şi-l găsea pe Anthony Delano aşteptând-o jos, rezemat de capota BMW-ului său. Arăta splendid îmbrăcat într-un costum gri şi cu cămaşă albastră.

Tracy nu-şi putu controla îmbujorarea în timp ce-l privea fix pe adversarul său bine făcut. Aşa cum spusese, era acolo, şi ea trebuia să admită faţă de sine că era în taină mulţumită şi fermecată de tenacitatea lui. Respirând adânc pentru a-şi face curaj, se încruntă la el în timp ce cobora ultimele câteva trepte. Duminică se hotărâse să nu se implice într-o legătură cu el, iar acum l-ar fi fixat cu „armele" ei. Se simţea bine echipată pentru a-l înfrunta în această dimineaţă, îmbrăcată cum era într-un costum impecabil croit din gabardină de un albastru strălucitor, asortat cu pantofii de piele şi o geantă de piele atârnată pe umăr. Părul ei era aranjat într-un coc sever, iar faţa era machiată subtil. Delano o putea găsi de o sută de ori mai intimidantă astăzi decât ultima oară când o văzuse.

Nedându-i nici o şansă să atace, ea preluă ofensiva în timp ce se apropia de el.

- Domnule Delano, îmi pare rău că ţi-ai pierdut timpul venind până aici, dar ţi-am spus duminică, nu am nevoie de maşină...

- Prostii. Te conduc la întâlnire, o întrerupse el scurt. Evident, Rolls-ul tău n-a sosit încă din Anglia. Şi... bună dimineaţa, Tracy.

Ea luptă cu un zâmbet. Felul în care era îmbrăcată nu părea să-l fi intimidat aproape deloc.

- Bună dimineaţa, domnule Delano. Şi mulţumesc, dar nu...

- Cum ai de gând să ajungi acolo, Tracy?

Ea zâmbi răutăcios. Să-l ia dracu' aşa cum stă acolo atât de înalt şi autoritar, cu acel satisfăcut şi zâmbetul

enervant întipărit pe faţă. Ea era tentată să-i spună că transportul ei nu era problema lui, dar se îndoi că l-ar putea urni măcar un centimetru. Ea izbucni dintr-o dată, fără să se gândească, foarte umilită:

- O.K., nu am nici un Rolls sau un Lincoln sau un Mercedes. Voi lua un nenorocit de autobuz pentru a ajunge la întâlnire. Asta este tot ceea ce uitasem să-şi spun. Acum eşti mulţumit?

Fără să aştepte răspunsul lui, se întoarse şi se îndepărtă de el, dar sunetul râsului lui adânc o opri.

- Tracy, Tracy, tu eşti într-adevăr o novice care vine să locuiască în Houston, nu-i aşa?

Ea se întoarse, supărată pe sine.

- Ce vrei să spui?

- Se ştie că autobuzele noastre te lasă baltă când ţi-e lumea mai dragă, o informă el cu un zâmbet devastator.

- Da, într-adevăr?

- Da.

El arătă spre cer.

- Şi vremea asta renumită pentru schimbările sale neaşteptate. Spune-mi Tracy, ce efect ar avea o ploaie torenţială asupra imaginii tale profesionale?

- Ploaie torenţială?

El îi făcu cu ochiul.

- Cincizeci la sută şanse, draga mea.

Tracy înghiţi în sec şi îşi ridică privirile spre cer. Soarele era pe cer, este drept, dar mai erau în jur şi câţiva nori care păreau îngrijorător de negri; unul dintre aceştia, fără nici un dubiu, anunţa că va ploua.

- Fir-ar să fie, se trezi bombănind.

- Mă bucur că îmi împărtăşeşti punctul de vedere, domnişoară O’Brien, replică el îndreptându-se spre maşină şi deschizându-i galant uşa.

Tracy ezită un moment, apoi merse spre el, forţându-se

din nou să nu zâmbească. Pe cât de mult ura să-şi recunoască orice slăbiciune, pe atât de mult avea nevoie în această dimineaţă de sprijin moral înaintea întâlnirii cu cei de la compania de balet.

Dar în timp ce se pregătea să intre în maşină, descoperi un pachet cu ambalaj strălucitor aşteptând-o pe locul ei.

- Ce-i asta? îl întrebă pe Delano.

El zâmbi.

- Pentru tine. Să-ţi poarte noroc. Poţi să-l deschizi pe drum.

- Domnule Delano, nu pot...

- Intră, Tracy, vrei să întârzii?

Nu voia, aşa că ridică pachetul şi se aşeză pe scaunul îmbrăcat în piele, aşezându-şi cutia în braţe. îndată ce Delano se aşeză lângă ea în maşină, ea îl informă:

- Compania de balet este la colţul străzii Memorial cu...

- {tiu unde este, o întrerupse el, răsucind cheia în contact.

Ea ridică din umeri în timp ce motorul pornea.

- Oh, este în regulă. {tii tot despre Houston, nu-i aşa?

El îi răspunse cu o întrebare, în timp ce întorcea maşina pentru a se îndrepta spre strada Memorial.

- Ai de gând să deschizi cadoul?

- Uite, domnule Delano...

- Anthony.

- Anthony, eşti foarte drăguţ şi apreciez toate acestea, dar...

- Fac prea multe pentru tine şi îţi este teamă că-ţi voi cere o recompensă?

Ea îşi muşcă buzele.

- Ceva de genul ăsta.

- Ai dreptate, bineînţeles, încuviinţă el împăciuitor.

Observând expresia ei şocată, zâmbi şi spuse:

- Haide, Tracy, fă-mi şi mie o plăcere, vrei? Deschide cadoul. Oricum nu-ţi voi cere o recompensă chiar acum. Nu este suficient timp. Şi chiar dacă ar fi, adăugă el cu voce joasă, imaginea pe care ţi-ai pregătit-o pentru compania de balet ar fi după aceea departe de profesionalismul pe care ai fi vrut să-l afişezi.

Tracy îşi simţi obrajii arzând, astfel încât desfăcu ambalajul pachetului într-o încercare inutilă de a-şi recăpăta stăpânirea de sine. Câteva secunde mai târziu, râdea în hohote în timp ce deschidea cutia şi scotea din ea o pereche nouă de adidaşi albi.

- Ştiam că dacă mi-ai fi refuzat oferta de a te duce până acasă, cu siguranţă cealaltă pereche nu te-ar fi ţinut, îi explică el solemn.

- Eşti nebun! îi spuse ea râzând. De unde ai ştiut ce mărime port?

Ochii lui trecură fără grabă peste picioarele ei în timp ce oprea maşina la un semafor.

- Oh, arăţi de parcă ai purta mărimea 25. Este cea pe care o purta şi Estelle.

Cuvintele lui creară o răceală profundă, aproape palpabilă, în maşină. Indispusă, Tracy se întoarse să privească afară, pe fereastră. îl auzi oftând şi murmurând:

- Uite, Tracy, nu este nimic între Estelle şi mine.

- Şi de ce mi-ar păsa?

- Tracy, Tracy... spuse el pe un ton sincer. Ţi-am atacat iarăşi mândria, nu-i aşa?

- Ce?

- Mândria. Ai kilometri de mândrie, draga mea. Se întinde pe lângă tine ca un tren. Fii atentă, poţi să-l pierzi şi să nu călătoreşti nicăieri, să cazi.

- {i vei fi acolo să mă prinzi, nu?

- Ceva de genul ăsta, spuse el folosind una din expresiile ei preferate.

îl privi în tăcere, dusă pe gânduri; părea s-o înţeleagă atât de bine.

Accelerând din nou, el îi aruncă o privire admirativă cu coada ochiului.

- Este la modă costumul pe care-l porţi, Tracy. Ţi-ai pus armura de femeie de afaceri pentru a câştiga lupta de la compania de balet, nu?

- Ceva de genul acesta, spuse ea cu un zâmbet perfid.

- Sincer, aş fi mult mai înclinat să te iau în salopeta ta purtată.

- Să mă iei? în ce scop? întrebă ea intrând în joc.

- Este secret, mă tem, o tachină el. Ah, aici trebuie să ne oprim.

Sediul şi şcoala de la Houston Repertory Company se aflau
pe o stradă veche, chiar mai jos de Memorial. Delano trase maşina pe o alee.

- Vrei să vin cu tine, Tracy?

Ea privi către uşile de sticlă.

- Nu, mulţumesc. Mai bine ajung singură faţă în faţă cu leii.

- Atunci te voi aştepta aici.

- Nu trebuie să faci asta.

Dar vocea ei se pierdu în zgomotul făcut de deschiderea uşii. Câteva clipe mai târziu el era afară din maşină, deschizându-i uşa în timp ce ea repeta:

- Nu trebuie să faci asta.

- Te aştept, Tracy, repetă el cu un calm enervant.

Arătă spre cadoul aşezat pe podea la picioarele ei.

- Nu-i poţi lua cu tine, ştii asta. în afară de cazul în care i-ai încălţa acum.

Ea ieşi din maşina, oftând.

- Uite, tu chiar nu ai nimic de făcut?

- Sigur că am.

- Oh, foarte bine. Fă orice te mulţumeşte.

Şi adăugă cu răutate:

- Cincizeci la sută şanse să plouă, dragă.

Sunetul râsului lui o urmă înăuntru, până când uşa se închise după ea.

Tracy se trezi într-o cameră de recepţie spaţioasă. într-o parte se aflau două femei în vârstă care stăteau la un birou şi lucrau la un vraf de dosare.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă una dintre ele.

- Da, caut sala în care are loc întâlnirea companiei de balet, spuse Tracy făcându-şi curaj.

- Ultima uşă la capătul holului, dragă.

- Mulţumesc.

Tracy porni de-a lungul coridorului lung. Trecu pe lângă o uşă cu un geam şi zări o trupă de tinere balerine care făceau câţiva paşi de dans. Ea zâmbi şi îşi continuă drumul, inima bătându-i din ce în ce mai rapid cu fiecare pas. Aproape că-şi dorea să-i fi spus lui Anthony s-o însoţească, deşi ştia că acest lucru ar fi făcut-o să pară slabă.

în sfârşit, Tracy ajunse la ultima uşă, urându-se pe sine însăşi pentru degetele care-i tremurau în timp ce o deschidea. îşi muşcă cu putere buzele, împinse uşa deschizând-o energic şi intră în camera mică.

Părea că este îngheţată, avea faţa albă ca o cretă. Pentru că, aşezat la capătul unei mese mari şi zâmbind satisfăcut, stătea Anthony Delano!

Ce se întâmpla?

- Dumneavoastră trebuie să fiţi domnişoara O’Brien.

La început Tracy nici măcar nu auzi vocea feminină, rafinată, care venea dinspre centrul mesei. Era prea înmărmurită de prezenţa zâmbitoare a lui Anthony Delano. Aşezat între două femei sofisticate, arăta foarte mândru de sine. Tracy continuă să-l privească în timp ce vocea

feminină repetă:

- Domnişoară O’Brien? Vă simţiţi bine?

în sfârşit Tracy îşi veni în fire şi se răsuci spre femeia în vârstă, îmbrăcată în mătase mov, care vorbea cu ea.

- Mă simt bine, mulţumesc. {i da, sunt Tracy O’Brien, reuşi ea să adauge cu un zâmbet slab.

Femeia îi întinse o mână ridată dar frumos conturată, pe care se afla un ameţitor inel cu smarald.

- încântată de cunoştinţă, domnişoară O’Brien. Sunt Edith Swanson, preşedinta companiei.

- îmi face plăcere, replică Tracy, întinzându-se peste masă pentru a strânge mâna femeii.

îngrijorată, se ruga să nu se înroşească aşa cum i se mai întâmpla uneori când era extrem de nervoasă. Cine ar angaja un director cu pielea roşie, pătată? {i nenorocitul de Anthony Delano n-o ajuta deloc, cu prezenţa lui ingrată aici. Cum ajunsese oare aici atât de repede? {i era el, Doamne fereşte, membru al organizaţiei?

- Luaţi loc, domnişoară O’Brien.

Sunetul vocii doamnei Swanson o scoase pe Tracy din gândurile sale pline de griji.

- Mulţumesc, murmură ea aşezându-se pe scaun.

Scaunul scârţâi oribil în liniştea sinistră în timp ce ea lua loc.

Pe partea mesei unde era aşezată nu se afla nimeni şi se trezi în faţa a şase oameni în timp ce se pregătea de luptă.

- Acum, continuă doamna Swanson, uitându-se la ceilalţi, să începem şi să facem cunoştinţă cu domnişoara O’Brien.

Tracy se forţă să fie atentă, gata să ia în gând notiţe, astfel încât să nu uite numele nimănui. învăţase de mult un şiretlic, de la un profesor de la colegiu.

Consiliul este alcătuit din patru femei şi un bărbat, altul decât Delano. în timp ce membrii vorbeau pe rând, Tracy

decise că doamna Sargent o privea amenințător, doamna Hunter, în ciuda tinereții ei, avea o lucire de pasăre de pradă în ochi; doamna Burr o privea suficient de neplăcut; doamna

Christopher avea o expresie prudentă; iar bătrânul domn Grant avea o lucire demonică în ochii săi verzi, care o făcea să se gândească atât la faimosul general cât şi la elegantul actor.

- Şi ultimul dar nu cel din urmă, spuse doamna Swanson, cred că îl recunoaşteţi pe oaspetele nostru din această dimineaţă, Anthony Delano.

Ea arătă spre zâmbitorul bărbat care stătea între doamna Hunter şi doamna Christopher.

- Suntem foarte emoţionaţi să-l avem alături de noi în campania de strângere a fondurilor pe unul dintre cei mai cunoscuţi oameni de afaceri din Houston. Nu vă pot spune cât de încântată am fost când Anthony m-a sunat ieri pentru a se oferi ca voluntar pentru întâlnirea din această dimineaţă. Ce surpriză plăcută!

Tracy se luptă să nu-l privească pe Delano în timp ce doamna Sargent spunea:

- Dacă stai să te gândeşti, Edith, voluntariatul lui Anthony nu este surprinzător până la urmă. De fapt, familia Delano are un interes serios în acest proiect.

- Da, într-adevăr, încuviinţă doamna Swanson, zâmbindu-i lui Tracy.

Pe Tracy o trecură fiori reci. Le spusese Delano acestor oameni că o cunoaşte? Şi dacă este aşa, ce ar putea ei să creadă din lucrurile pe care el le-ar fi putut povesti... Era pe punctul de a o întreba pe doamna Swanson cât de politicos posibil la ce „interes serios“ se referise când Anthony Delano interveni:

- Nu credeţi că ar trebui să-i punem acestei tinere doamne câteva întrebări referitoare la pregătirea ei?

Tracy era albă ca o stafie. Dacă ar fi putut l-ar fi sugrumat pe Delano. Până şi doamna Swanson îl privi nedumerită, apoi replică cu diplomaţie:

- Da, Anthony, întâlnirea aceasta are scopul de

cunoaştere reciprocă.

Ea zâmbi amabilă către Tracy.

- Draga mea, ai venit la noi recomandată de „Hastings and Stern“. Pregătirea ta este excelentă şi eşti, este evident, o persoană fermecătoare şi rafinată. Oricum...

- Nu ai experienţă, adăugă sec doamna Hunter. îşi aruncă o privire peste ceea ce părea a fi CV-ul lui Tracy. Tocmai ai terminat colegiul şi acesta este primul tău loc de muncă.

Oh, gândi Tracy, Hunter începea să-i facă necazuri, chiar genul de necazuri de care se temea mai mult. Cu toate acestea îi zâmbi fermecător blondei elegante şi îi replică:

- Din contră, doamnă Hunter, cred că am o vastă experienţă de adus în slujba companiei. Departamentul de comunicaţii de la Sam Houston State este mic, şi am avut oportunitatea de a juca un rol activ foarte devreme în cariera mea universitară, atât în publicaţii cât şi în televiziune. Veţi afla că am lucrat ca editor asociat pentru ziarul din oraşul meu, şi am fost de asemenea implicată în câteva proiecte de reclamă.

- Da, văd că ai lucrat în publicitate pentru Turkey Trot în Cuero, Texas, continuă femeia amuzată.

îi aruncă lui Tracy un zâmbet condescendent.

- Ce fermecător!

Tracy se făcu mică. Turkey Trot nu suna teribil de impresionant, dar se întâmpla să fie unul dintre cele mai mari şi mai interesante proiecte la care lucrase vreodată. Fusese cu siguranţă interesant, atât pentru cetăţenii din Cuero cât şi pentru ea.

- Să vedem, reveni neîndurătoare doamna Hunter, încă scrutând CV-ul lui Tracy. Ţi-a luat şase ani să-ţi termini colegiul?

Tracy se forţă să încuviinţeze agreabil.

- A trebuit să muncesc pentru studii, şi a trebuit să-l ajut şi pe fratele meu să urmeze cursurile la Medicină.

Fii atentă, Tracy - se certă în gând. Nu lăsa nici o notă defensivă în voce, fii ca si când ţi-ar plăcea să ucizi monstrul ăsta.

- Cred că acest lucru este demn de apreciere, interveni domnul Grant, adresându-i lui Tracy un zâmbet mărinimos.

- {i eu la fel, îl aprobă doamna Swanson. Alte întrebări cu privire la calificarea domnişoarei O'Brien? întrebă ea trecându-şi privirea peste membrii grupului.

Urmară câteva întrebări cu privire la educaţia şi cursurile pe care le-a urmat, la afinităţile ei cu arta, şi multe altele. Tracy reuşi să se controleze şi să răspundă la toate întrebările complet şi graţios, deşi se simţea tulburată. Delano fusese ciudat de tăcut; încruntarea îi marca faţa atrăgătoare şi braţele îi erau încrucişate pe piept. Ea se întreba ce as ţinea bărbatul acesta în mânecă.

în sfârşit, doamna Swanson ridică o mână şi spuse:

- Toate aceste detalii cu privire la pregătirea domnişoarei O'Brien, sunt interesante, bineînţeles, dar cred că este timpul să-i punem o întrebare mai importantă.

Se întoarse către Tracy cu o expresie serioasă dar nu neplăcută.

- întrebarea principală, domnişoară O'Brien, este dacă dumneavoastră credeţi că aţi putea face faţă acestui proiect. Credeţi că puteţi strânge peste un milion de dolari în numai şase luni?

Tracy încuviinţă fără ezitare. Cel puţin încetaseră întrebările stânjenitoare legate de aptitudinile sale şi se ţinea mult mai mult în elementul ei. Vocea îi era plină de încredere când răspunse:

- Da, pot. Sunt sigură că voi putea face faţă acestui proiect. Sunt conştientă că un milion de dolari este suma minimă de care aveţi nevoie pentru a începe construcţia

noului teatru.

- Este corect, încuviinţă doamna Swanson.

- Aţi primit propunerea noastră iniţială pentru strângerea de fonduri? marşă Tracy.

- Da, consiliul a luat în considerare în detaliu propunerea şi a fost în unanimitate acceptată. Oricum, trebuie să spun că unele etape ale proiectului - media blitz-urile, evenimentele pentru strângerea fondurilor şi apelurile la grupurile locale şi la indivizi de marcă - toate acestea par a fi mai degrabă proiecte ambiţioase pentru o tânără absolventă. Nu avem nimic personal împotriva ta, draga mea, bineînţeles. Dar, încă o dată, trebuie să ştim dacă ai aptitudinile necesare pentru a te putea descurca cu toate acestea.

- Vă apreciez sinceritatea, doamnă Swanson, replică Tracy. Şi încă o dată, da, sint sigură. Nu cred că veţi regreta dacă veţi folosi serviciile firmei noastre. Pe de altă parte, aţi început foarte bine. Am înţeles că deţineţi deja terenul pentru teatru. Mai mult decât atât, ştiu că pot conta pe un sprijin nu numai din partea companiei ci şi din partea patronilor dumneavoastră şi din partea tuturor celor din domeniul baletului. în aceste împrejurări, nu văd cum am putea eşua.

- încrederea şi entuziasmul dumneavoastră sunt demne de apreciat, replică doamna Swanson, evident încântată de micul discurs al lui Tracy. De fapt, Anthony Delano...

- Are câteva întrebări pentru domnişoara O’Brien.

în sfârşit blondul om de afaceri lua cuvântul, cu voce autoritară. O tăcere tensionată urmă cuvintelor lui, în timp ce fiecare pereche de ochi din încăpere, incluzându-i pe ai lui Tracy, se întoarse spre el cu atenţie.

- Iartă-mă pentru întrerupere, Edith, dar am câteva lucruri s-o întreb pe această tânără domnişoară, dacă nu te

superi, începu Delano.

- Bineînţeles, nu-i nici o problemă, Anthony, spuse doamna Swanson cu graţie.

Tracy îl studie îngrijorată pe Anthony Delano. începuse într-adevăr să plouă afară şi lumina fulgerelor era ameninţătoare, iar profilul lui părea mai sever ca niciodată. Bărbia sa arăta hotărâre şi putere, zâmbetul îi era prudent, iar ochii căprui aveau o privire despre care Tracy ştia foarte bine că putea fi pe cât de pătrunzătoare pe atât de încântătoare.

Aceşti ochi iscoditori se opriră asupra lui Tracy.

- Vă rog să-mi iertaţi ignoranţa, începu Delano cu curtoazie, dar încă nu am citit propunerea iniţială de la Hastings and Stern. De aceea aş vrea s-o întreb pe domnişoara O'Brien cum anume, exact, are de gând să strângă un milion de dolari în numai şase luni.

înainte ca Tracy să se poată opri, se trezi răspunzându-i cu voce plăcută lui Delano:

- Doriţi o prezentare în douăzeci şi cinci de cuvinte, domnule? Propunerea pe care am pregătit-o împreună cu domnul Hastings are peste o sută de pagini.

- Douăzeci şi cinci de cuvinte şi chiar mai puţin ar fi perfect.

Domnul Grant râse înfundat de cuvintele lui Delano, dar
doamnele rămăseră tăcute. Tracy se luptă să-şi menţină calmul.

- Aşa cum doamna Swanson a menţionat mai devreme, am pregătit o campanie de strângere de fonduri mai mult sau mai puţin tradiţională, domnule Delano. Media - radio, televiziune, ziare - vor transmite o mare parte din apelurile noastre. Voi încerca, împreună cu compania de balet, să punem în scenă o poveste într-unul dintre marile magazine, şi voi organiza pe bază de voluntariat o

campanie telefonică. Vom publica, de asemenea, programul tuturor reprezentaţiilor, şi sunt deja demarate acţiunile pentru strângerea de fonduri, în convorbirile cu grupurile locale...

- Am auzit-o pe Edith menţionând că speraţi şi în donaţii particulare, o întrerupse Delano. Cum aveţi de gând să luaţi legătura cu aceşti donatori particulari?

- Contez pe suportul companiei şi al patronilor, bineînţeles.

Tracy arătă spre doamna Swanson.

- Am fost asigurată ca asociaţia şi compania de balet mă vor susţine pentru toate contactele suplimentare necesare - atât corporaţii cât şi persoane particulare. {i, ***în orice caz, ce se întâmplă cu tine?*** - fu ea tentată să adauge.

- înţeleg, replică Delano, încă încruntat şi dus pe gânduri.

Şi credeţi că aveţi fineţea necesară pentru a vă apropia de astfel de indivizi şi corporaţii şi a le solicita fonduri?

- A le solicita? repetă doamna Swanson, arătând foarte şocată. Nu sună foarte onorabil, Anthony.

- Este ceea ce îi cerem ei să facă.

Oh, Doamne, iar începe, gândi Tracy.

- Cred că am această abilitate, domnule Delano, spuse ea, bravând.

- O ai? atacă el. Oamenii cu care vei trata vor fi adesea snobi şi pretenţioşi, ştii asta.

Membrii consiliului schimbară priviri nedumerite la remarca lui Delano, iar Tracy înţelese prea bine ce voia să spună. într-adevăr începuse să strângă şurubul. Stomacul ei începu să tresalte de emoţie şi îl privi îngrijorată, incapabilă să vorbească.

- Aveţi calităţile necesare pentru a trata cu astfel de oameni?

Zâmbetul lui era aproape compătimitor în timp ce continua
s-o tortureze:

- Farmec? Ingenuitate?

Tracy încă nu-i putea răspunde. Fără intenţie, îşi atinse gulerul bluzei de crep care, dintr-o dată, părea prea strâns pe lângă gât.

- Credeţi că este neaerisit aici, domnişoară O'Brien? întrebă Delano grijuliu.

Se întoarse spre ceilalţi membri ai consiliului.

- Ştiţi, am avut o dată un angajat care intra în panică de fiecare dată când îi ceream să se ducă în depozit. După câteva investigaţii s-a descoperit că bărbatul fusese în închisoare şi de atunci nu putea suporta spaţiile închise.

Membrii asociaţiei izbucniră în râs la remarca lui Delano, dar Tracy se simţi foarte prost. Să-l ia dracu', cum îi putea face una ca asta? îi promisese solemn că o va provoca la luptă - şi chiar asta făcea acum - şi cu ce arme! Spre mulţumirea ei, doamna Swanson, interveni:

- De ce eşti rău, Anthony, cu siguranţă nu vrei să insinuezi că această încântătoare domnişoară ar fi putut avea... o condamnare la închisoare.

- Oh, nu, Edith, în nici un caz. Sunt convins că cei de la Hastings and Stern i-au verificat dosarul. Sunt sigur că domnişoara O'Brien este o femeie cinstită şi sinceră, nu e genul celor care ar încerca să joace teatru şi să ne inducă în eroare prin diverse şiretlicuri.

îi aruncă un zâmbet mortal lui Tracy.

- Acum, domnişoară O'Brien, revenind la... farmecul şi ingenuitatea ta, poate că ai aceste calităţi. Poate că vei fi capabilă să convingi oamenii să-şi scoată cecurile şi să le semneze. Dar, sincer, eu am dubii în privinţa ta. Este o calitate importantă care simt că îţi lipseşte.

- Da? întrebă ea, descoperind că era în egală măsură

înfuriată şi fascinată de cele spuse de el. Ce calitate ar putea fi, domnule Delano?

- Umilinţa, răspunse el, fixând-o cu ochii lui adânci. Este necesară umilinţa pentru a accepta ajutorul caritabil al altora, chiar şi într-un cadru oficial. {i dacă o să mă ierţi că-ţi spun asta, domnişoară O'Brien, îmi pari a fi genul de persoană care nu ar accepta cu graţie să fie condusă acasă într-o zi fierbinte de iunie, chiar dacă adidaşii i-ar fi atât de tociţi încât ar merge cu piciorul gol pe pavaj.

Cuvintele lui Delano au fost întâmpinate de un murmur dezaprobator din partea grupului, dar el zâmbi imperturbabil chiar şi când doamna Swanson explodă:

- Anthony, ce tot spui? Cu siguranţă nu crezi că această drăguţă domnişoară ar putea accepta să fie condusă de un străin, nu la această vârstă.

Ochii ei se micşorară suspicios.

- Spune-mi, tu şi domnişoara O'Brien vă cunoaşteţi?

- Deloc, vă asigur, spuse Tracy sec.

Delano îşi reţinea hohotele de râs, în timp ce doamna Swanson îşi drese vocea şi reveni în discuţie pe un ton nervos.

- Dacă toată lumea este pregătită, avem o decizie de luat.

Aruncă o privire de-a lungul mesei.

- Putem vota individual, sau îi putem da deja domnişoarei O'Brien acordul pentru a fi noul nostru director al companiei de strângere a fondurilor.

- Cred că tinereţea şi lipsa ei de experienţă vor fi un avantaj, spuse domnul Grant cu generozitate.

- Sigur că da, Harold, comentă amical doamna Hunter. Mai ales lipsa de experienţă.

Tracy îşi încleştă dinţii.

- Cred că domnişoara O'Brien este inteligentă şi plină de entuziasm şi are acea impetuozitate irlandeză care o

face să-şi atingă scopurile, replică domnul Grant.

Apoi se înclină pentru a i se adresă lui Delano.

- Nu sunt de acord cu partea despre umilinţă, Delano. Ştiu din experienţă că avem nevoie de o persoană agresivă pentru acest proiect. Oricum, adăugă el zâmbind către celălalt bărbat din încăpere, găsesc umilinţa ca o calitate recomandabilă pentru o soţie.

Delano încuviinţă:

- De acord cu tine.

Comentariile bărbaţilor au fost primite cu sunete dezaprobatoare din partea femeilor. Tracy era tăcută ca o piatră şi-l privea pe Delano.

- Doamnelor şi domnilor, vă rog, spuse Edith Swanson pe un ton exasperat, încercând să restabilească ordinea.

- Edith, trebuie să-i lăsăm să se potolească, o întrerupse doamna Burr, care se foise pe toată durata întâlnirii.

- Dar ce facem cu domnişoara O'Brien? întrebă doamna Swanson, evident ajunsă la limita răbdării.

Doamna Burr se grăbi să se ridice în picioare.

- Oh, este potrivită.

Femeia de vârstă mijlocie o bătu pe Tracy pe umăr în timp ce-i şoptea:

- Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva, dragă.

în timp ce uşa se închidea în spatele doamnei Burr, doamna Swanson le spuse celorlalţi:

- Ei bine? îi dăm acordul nostru domnişoarei O'Brien?

Membrii consiliului încuviinţară. Toţi, cu excepţia lui Anthony Delano. Doamna Swanson oftă şi-l întrebă:

- Ei bine, Anthony?

Delano îşi mângâie bărbia, dus pe gânduri.

- Sunt de acord cu faptul că domnişoara O'Brien are multe calităţi pentru a ajunge în această poziţie. Oricum, mă îngrijorează lipsa ei de experienţă, şi mai mult decât

atât mă îngrijorează faptul că îi este nefamiliar oraşul.

O privi fix pe Tracy şi spuse:

- Nu ştie nimic despre Houston.

- Dar nu crezi că poate învăţa, Anthony? întrebă răbdătoare doamna Swanson. Pare să fie foarte rapidă şi inteligentă. {i, sincer, cu fondurile pe care le avem la dispoziţie pentru a plăti un director de campanie...

- înţeleg, sfârşi Delano. Dar cred că am o soluţie.

Zâmbi rapid şi binevoitor spre Tracy.

- De ce nu mă însărcinaţi pe mine să-i arăt domnişoarei O'Brien împrejurimile, să o familiarizez cu locurile? Tânăra domnişoară are nevoie de ajutor, ştiţi asta.

Ochii lui Tracy deveniră imenşi; evident, Delano intenţiona să se proclame mentorul ei personal.

Oricum, doamna Swanson era încântată de propunerea lui Delano.

- Oh, Anthony, vrei să ne dai o mână de ajutor? Va fi perfect! O poţi prezenta pe domnişoara O'Brien unor numeroase personalităţi şi, bineînţeles, ea va avea nevoie de însoţitor în diferite împrejurări.

Bătu încântată din palme.

- Este toată lumea de acord că va fi pur şi simplu minunat?

Ceilalţi membri ai consiliului încuviinţară.

- Anthony, este a ta, spuse doamna Swanson fericită.

La dracu' gândi Tracy.

- Splendid, spuse Delano.

- Aşteptaţi un minut, spuse Tracy, privind aproape disperată la doamna Swanson. Sunt de acord cu faptul că oferta domnului Delano este foarte generoasă, dar... dar el nu este nici măcar membru al asociaţiei, nu-i aşa?

întrebarea lui Tracy fu primită cu o tăcere apăsătoare. Avea sentimentul că mersese mult prea departe de data asta.

într-un târziu doamna Swanson spuse:

- Draga mea, tu nu ştii?

- Ce să ştiu? riscă timid Tracy.

Doamna Swanson clătină din cap şi spuse:

- Familia lui Anthony a donat terenul pentru noul nostru teatru, draga mea. Nu ţi-a spus domnul Hastings?

- Oh, sunt sigură că a menţionat asta, spuse Tracy, simţind că i se taie răsuflarea.

- Cred că îi pasă de el, spuse atentă doamna Swanson.

Zâmbi către tânărul om de afaceri.

- Anthony, îţi mulţumim din toată inima. întâlnirea s-a terminat.

Tracy stătea înlemnită pe scaun, cu o expresie încremenită, în timp ce ceilalţi se pregăteau fără grabă de plecare. Doamna Hunter se opri lângă scaunul ei aprinzându-şi o ţigare.

- Dacă aş fi în locul tău, n-aş uita că este plin de bani, astfel încât aş fi foarte atentă cu „farmecele“ personale pe care le-aşi distribui. Dacă aş vrea să pun mâna pe unul cu bani, el ar fi primul pe care aş sări, spuse blonda uscăţivă plecând de lângă Tracy şi lăsând în urma ei, deasupra capului lui Tracy, un nor de fum. Sfârşită, Tracy, se ridică în picioare. Câţiva dintre membrii consiliului se opriră pentru a o felicita, iar Tracy le strânse mâinile cu un zâmbet forţat. îndată ce toţi ceilalţi se îndepărtară, Anthony Delano se apropie de Tracy cu o lucire arzătoare în ochi.

- Bună iubito! spuse el pe un ton dramatic.

- Fără „bună iubito“! îi răspunse ea. Delano, asta-i o nebunie. Ce dracu’ faci aici?

- îţi ruinez viaţa? sugeră el amabil.

- Cred că da! Cum ai putut să-mi faci una ca asta? A fost cea mai lipsită de sens, cea mai josnică, murdară...

Se opri nervoasă, încercând furioasă să se gândească la un alt adjectiv.

- Demnă de dispreţ?

- Eşti îndrăgostită, îţi spun eu.

- Nu eşti sănătos! Te rog să-mi explici ce faci aici!

- Nu ai auzit-o pe doamna Sargent spunând că am un mare interes în acest proiect?

- Asta este altceva! exclamă ea. Toate astea sunt pur şi simplu de necrezut! Doar nu vrei să spui că familia ta a donat într-adevăr terenul pentru teatru? {i cum dracu' ai putut să ajungi atât de repede? Chiar crezi că voi fi sub supravegherea ta?

- Ca răspunsuri la întrebările tale: da, pe uşa din spate, şi nu cred, o ştiu.

- Dar de ce? întrebă ea uimită.

- Credeam că ţi-am spus. îmi place pisica ta.

- Doamne, ajută-mă! Am de-a face cu un lunatic.

- Haide, draga mea, continuă el nerăbdător, să plecăm de aici ca să putem să discutăm singuri despre particularităţile... situaţiei noastre.

Tracy îşi muşcă buza într-o furioasă tăcere în timp ce Delano îi prindea braţul. Dar înainte ca el s-o poată urma afară din cameră, au fost reţinuţi de doamna Swanson care îşi aşează mâna plină de bijuterii pe umărul lui Delano.

- Anthony, îţi mulţumesc foarte mult că ne ajuţi având grijă de domnişoara O'Brien.

Femeia în vârstă privi spre Tracy, apoi se întoarse către atrăgătorul bărbat aflat lângă ea.

- Spune-mi, ce mai fac ai tăi?

- Tata se simte mai bine de când el şi mama s-au mutat la San Antonio, răspunse Delano politicos. Se împacă mai bine cu clima uscată.

- Oh, mă bucur foarte mult, cu toate că-mi lipsesc părinţii tăi. A fost atât de generos din partea lui Renaldo să doneze terenul pentru noul noastr teatru, înainte ca el şi Ingrid să părăsească Houston-ul. Se bucură de faptul că s-

au retras?

- Poţi să pariezi pe asta. Călătoresc tot timpul. Mă întrec de sute de ori.

- Oh, Anthony, sunt sigură că eşti modest, spuse doamna Swanson. Este greu de spus că tu duci o viaţă sedentară. Memorials Interiors s-a extins şi are - câte sunt acum? - patru magazine?

La început cuvintele Memorials Interiors nu-i spuseseră nimic lui Tracy. Anthony şi doamna Swanson continuară să discute, când, dintr-o dată, Tracy înţelese. îşi aminti ziua de duminică, livrarea, patul, foaia de livrare pe care o semnase... ca să nu mai vorbim despre lenjeria de satin şi cuvintele lui Delano: „Ti-ar trebui măcar un pat.“

Fără să se mai gândească la altceva, Tracy O’Brien îl privi fix şi-i spuse dintr-o dată:

- N-am de gând să dorm în patul tău blestemat, Delano!

în tăcerea care urmă, căderea unui ac ar fi sunat ca o bombă.

Mult prea târziu Tracy realiză ce greşeală făcuse. Dumnezeule, cum a putut spune ceva atât de stupid? Stătea în centrul camerei, umilită până-n adâncul sufletului, în timp ce toată lumea se uita la ea. Femeile păreau amuţite de ieşirea ei bizară, domnul Grant părea intrigat, şi Anthony Delano părea tot atât de amuzat pe cât era de uimit de gafa astronomică pe care o făcuse Tracy.

încă o dată în acea zi, doamna Swanson salvă situaţia:

- Bineînţeles că nu, dragă, îi spuse ea graţios lui Tracy.

Apoi, întorcându-se către Delano, îl certă în glumă:

- Anthony, ticălosule, sper că nu i-ai lăsat acestei fete fermecătoare impresia că generozitatea ta faţă de ea este mai puţin decât onorabilă!

Cu o lucire în ochi adăugă:

- Din ce în ce mai mult am impresia că voi doi v-aţi mai

întâlnit înainte. Dacă-mi ierţi sinceritatea, Anthony, am fost mai mult decât mirată de neaşteptata ta... pasiune pentru artă. Spune-mi, eşti sigur că tu şi domnişoara O'Brien nu v-aţi cunoscut până acum?

- Nu ne-am cunoscut, replică el. Dar te asigur, o vom face.

Imediat după ce femeia se îndepărtă suficient de mult pentru a nu o putea auzi, Tracy spuse printre dinţi:

- Dracu' să te ia, Delano, uite ce m-ai făcut să spun!

- Din contră, Tracy, nu te-am făcut să spui nimic. Ai toate meritele pentru elocventa gafă pe care ai făcut-o.

- Am făcut pe dracu' şi printre altele, nu dorm în blestematul tău de pat...

- Fiecare lucru la timpul său, iubito... Putem pleca acum?

Se opri pentru a zâmbi şi a-i face semn doamnei Sargent
care se afla în partea cealaltă a camerei.

- Sincer, draga mea, o să-i scandalizezi pe toţi cu şoaptele tale isterice.

- O să-i scandalizez, într-adevăr! Tu eşti cel care mi-a distrus complet reputaţia în această dimineaţă, care tocmai m-a aruncat pe mal.

- Prostii, Tracy, am încercat să te menţin pe linia de plutire, dar din păcate...

- Din prostie...

- Oh? Ţi-ar păsa dacă s-ar pune la vot declaraţia ta?

Ochii ei se îngustară.

- Ce vrei să spui?

- De ce nu pui consiliul să voteze fără... intervenţia mea, dacă eşti atât de sigură că rezultatul ar fi acelaşi?

- Du-te dracului! îi şopti ea cu exasperare. {tii că nu ar face-o, nu acum. M-ai făcut să par ca o proastă care nu ar putea găsi toaleta femeilor fără o hoardă de câini de

vânătoare. De ce a trebuit să vii aici, Delano? Aş fi putut obţine acest post şi fără intervenţia ta.

- Nu sunt de acord, spuse el imperturbabil. Ai nevoie de mine, dragă.

- Da, ca de o scamă în ochi.

- Deci mă ataci, dar nu uita că eşti legată de mine.

- Cel puţin ai făcut o declaraţie care pare să fie adevărată. Ce urmează, Delano?

Ochii lui străluciră.

- Ce urmează? Vei lua masa cu mine, domnişoară O'Brien, astfel încât vom putea discuta, bineînţeles, despre detaliile campaniei noastre.

îi oferi braţul şi-i făcu cu ochiul.

- Cred că trebuie să fii supervizată de cineva care te înţelege, Tracy. Nu eşti de acord?

Capitolul 5

- încă îţi spun, Delano, că ceea ce ai făcut a fost complet necinstit, spuse Tracy.

Erau acum în restaurantul Vargo şi aşteptau cocteil-urile la o măsuţă încântătoare retrasă, aflată lângă un perete de sticlă. Tracy îi reproşase de cel puţin douăzeci de ori comportamentul de trădător pe care l-a avut la întâlnirea de la compania de balet, de fiecare dată fiind din ce în ce mai puţin vehementă. Nu putea să nu se simtă mai degrabă fericită, şi asta în ciuda paradoxurilor lui Anthony. Ea într-adevăr obţinuse postul pe care şi-l dorea, primul ei loc de muncă adevărat pe care l-a avut vreodată. Era dificil să fie indignată şi rece faţă de el, aşa cum ştia că ar fi trebuit să fie.

- Trebuia să fac ceva, dragă, argumentă el, oferindu-i un zâmbet candid şi captivant. De altfel, nu puteam sta afară în ploaie.

El râse pe înfundate în timp ce chelnerul sosea cu băuturile. Tracy privi către cocteilul rece de căpşuni pe

care chelnerul îl pusese lângă ea.

- Să-l bei încet, draga mea, o avertiză Delano făcându-i cu ochiul.

*
* *

La întoarcere, pe drumul spre apartamentul lui Tracy, Anthony s-a oprit şi a intrat în magazinul Memorial Interiors unde avea biroul, pentru a putea astfel să semneze nişte cecuri. î învârtit prin magazinul foarte spaţios şi cu mobilă de lux. Exponatele erau de foarte bună calitate şi observă că au preţuri rezonabile; mobilierul foarte modern alterna cu cel clasic, tradiţional. Un număr de clienţi, o parte dintre ei dorind să cumpere, erau întreţinuţi amabil de vânzători. Categoric, afacerea mergea extraordinar de bine.

Tracy simţi o remuşcare dureroasă amintindu-şi de felul în care s-a purtat cu Anthony mai devreme. în ciuda faptului că ea nu i-a apreciat „ajutorul“ de la întâlnirea de dimineaţă, ea îşi dăduse seama că o jumătate de zi petrecută cu ea însemna pentru el un sacrificiu destul de mare. O jumătate de zi în care şi-a neglijat afacerile. Mai mult decât atât, îi dăruise un pat şi cu toate că încercase să plătească pentru acesta, simţise că fusese un gest firesc din partea lui. Mai mult, îşi dăduse seama că Anthony trăsese nişte sfori pentru ca patul să-i fie livrat atât de repede. Stătea dusă pe gânduri în faţa unui mobilier chinezesc închis la culoare, când, din spatele ei, se auzi o voce groasă:

- Să-l împachetez pentru dumneavoastră, domnişoară?

Anthony o privea cu un zâmbet larg ţinându-şi mâinile în
şolduri, iar Tracy nu se putu stăpâni să nu-i răspundă tot cu un zâmbet. Degetele ei s-au umplut cu nerăbdarea de a-l atinge, de a se întinde spre el şi a-i simţi linia puternică a obrazului, de a-i atinge gropiţa sexy din bărbie. Cu toate acestea s-a luptat cu ea însăşi şi a revenit la problemele

care o frământau.

- Vorbind despre cumpărarea de mobilă, Delano, crezi că am putea găsi o modalitate prin care să pot plăti patul, pe care atât de generos mi l-ai trimis?

El ridică din sprâncene.

- Lucrul acela vechi. Noi nu puteam să scăpăm de el, dragă. Clienţii noştri se îngrozeau ori de câte ori îl vedeau.

Anthony îi făcu cu ochiul.

- Nu era chiar de calitate, mă înţelegi?

- Delano...

Tracy îşi puse mâinile în şolduri ofensată. Anthony clătină din cap cu părere de rău.

- Oricum, cumpărătorii noştri au fost foarte încântaţi când l-am scos din magazin.

- Delano, pentru Dumnezeu...

- Şi oricum a atras mult prea mulţi leneşi şi prea mulţi perverşi în magazinul nostru. Toţi voiau să se întindă în el, să lenevească, să se relaxeze şi să plănuiască jocuri erotice.

- Delano!

- Pe lângă toate acestea, draga mea, patul acela - ei, bine - te reprezintă, nu eşti de acord?

De data asta Tracy rămase fără cuvinte.

Râzând pe înfundate, el o luă pe sus şi o scoase afară din magazin.

Câteva minute mai târziu au ajuns înapoi la apartamentul lui Tracy, iar Anthony a insistat să-l lase s-o vadă aşezată în pat. Urcând scările, au fost opriţi de domnul Henderson, administratorul blocului.

- Domnişoară O'Brien, cât timp aţi fost plecată a sosit un colet pe numele dumneavoastră, o informă bătrânul domn. Am semnat pentru el, iar acum se află în apartamentul meu.

- Un colet? întrebă Tracy aruncându-i lui Anthony o

privire în care se citea multă suspiciune. Cum el ridică din umeri, ea îşi îndreptă atenţia către administrator.

- Mulţumesc pentru amabilitate, domnule Henderson. Dacă se poate, vom veni chiar acum să-l luăm.

Anthony insistă să care coletul mare şi greu. Intrând în apartament, Tracy deschise cutia, iar surpriza îi tăie respiraţia. în cutie se aflau, împachetate cu grijă, pahare, ceşti, argintărie, un

serviciu de masă din sticlă termoizolantă, şi chiar o faţă de masă.

- Ah, îmi place combinaţia de alb cu albastru, spuse Tracy, incapabilă să-şi stăpânească entuziasmul, în timp ce privea la ceaşca pe care o ţinea în mână. Scoase din cutie felicitarea şi o citi cu voce tare:

- Cu dragoste, de la mătuşa Fayetta şi unchiul Henry.

Zâmbind către Delano, adăugă:

- Sunt toate atât de frumoase şi atât de folositoare. Mătuşa Fayetta mă şochează întotdeauna cu latura practică pe care o are. De obicei este atât de excentrică.

- Excentrică? Mătuşa Fayetta este excentrică?

Anthony râse. Stătea aplecat peste bar, privind-o pe Tracy care se afla la masă, cu un interes nedisimulat.

- Oh, da, şi ea este prima care ar admite asta, îl asigură Tracy. Nu este chiar cu picioarele pe pământ, înţelegi, întotdeauna uită ceva, vorbeşte despre fel de fel de lucruri bizare. Adoră să facă pe psihologul amator. De fapt adoră să mă analizeze pe mine.

- Poate chiar ai nevoie de asta, sugeră el grav.

Ea scoase limba la el.

- Vreau numai să-ţi explic faptul că mătuşa mea este o persoană excentrică.

- Poate că aşa se explică şi faptul că are şi o nepoată excentrică.

- Destul! Pun pisica pe tine!

- Slabe speranţe!

Zâmbind, Anthony se întoarse spre Captain Action care zăcea pe canapea, fără să-l intereseze nimic din ce se întâmpla în jurul lui.

- Nici măcar n-a ciulit urechile când am intrat în cameră, Tracy. Eu încă nu sunt sigur că mai este în viaţă.

- Oh, ăsta este unul din subtilele sale moduri de a sta de pază, îl asigură Tracy pe Anthony.

Uitându-se încă o dată la cutie, se încruntă şi-şi muşcă buzele.

- Ştii, mătuşa Fayetta n-ar fi trebuit să facă asta. De fapt, până dimineaţa asta am crezut că ea mi-a trimis patul. Am încercat s-o sun ca să-i mulţumesc, dar nu mi-a răspuns nimeni.

îl privi pe Anthony.

- Pentru că veni vorba, cred că este timpul să ne aşezăm... Dintr-o dată el veni spre ea şi o cuprinse în braţe, spunându-i cu voce aspră, aproape răguşită:

- O scoatem noi la capăt cumva.

Tracy inspiră adânc. Descoperi că se simţea în siguranţă în braţele lui, cu buzele lui pe gâtul ei, cu respiraţia lui fierbinte pe piele.

- Anthony, nu...

- Ştii, Tracy, murmură el dus pe gânduri, retrăgându-se încet şi mângâindu-i faţa cu degetele, ai în tine o prospeţime unică. Ai fost nevoită să munceşti din greu şi asta îţi dă preţioasa capacitate de a aprecia viaţa, de a o vedea ca pe o aventură. Se întâmplă ca oameni ca mătuşa Fayetta sau ca mine să dorească să te distrugă fără nici cea mai mică urmă de decenţă. Bucură-te de vase, draga mea. Bucură-te de pat.

- De pat? Dar eu nu vreau...

- Vorbeşti prea mult, mormăi el, grăbindu-se să-i acopere gura cu a lui.

Anthony îşi trecu braţul după gâtul ei, astfel încât să o poată săruta. Sărutul lui pasionat era însoţit de o mişcare îndrăzneaţă a limbii care promitea mai mult decât intimitate lipsită de prejudecăţi, neinhibată. Tracy îşi simţi trupul excitat, în timp ce el o provoca apăsând-o cu masculinitatea lui întărită.

- Oh, iubito! îi şopti el la ureche. Eşti atât de apetisantă, iar liniile trupului tău sunt perfecte.

Mâinile lui o mângâiară, alunecând până pe coapse şi, cu o mişcare abilă, reuşi s-o aducă lângă el. Când el îi vorbi din nou, vocea lui părea mai străină lui Tracy, plină cum era de intensitatea dorinţei.

- Asta este ceea ce doreşti, Tracy? Să fii devastată, să nu mai simţi pământul sub picioare?

în timp ce vorbea o luă în braţe, ducând-o spre dormitor. înainte ca ea să înţeleagă ce se întâmplă, erau deja în patul moale. Plutea în aer ceva magic, făcând ca toate sărutările şi îmbrăţişările lor să pară ireale. Ochii lui, arzând de pasiune, aţintiţi asupra ei, o ţineau sub o vrajă ce părea eternă. Cu mişcări încete îi desfăcu părul, şi-i dădu jos jacheta şi o trase cu putere spre el.

Brusc, se aşeză pe marginea patului, cu spatele la ea şi, în timp ce îşi trecea mâna prin părul blond, spuse:

- Te-am rănit...

- Nu, Anthony, spuse ea delicat. Am fost şi eu puţin cam aprinsă.

- Tracy, tu mă înnebuneşti!

Fiecare cuvânt al lui era spus pe un ton grav. Ochii lui erau strălucitori, dar se oglindea în ei frustrarea şi dorinţa.

- Aş vrea să vorbesc cu tine în living, după ce o să te aranjezi.

- Desigur, Anthony, spuse ea privind vrăjită după el.

Cu siguranţă era un bărbat straniu, îşi spunea Tracy. La început o necăjea, apoi practic i-a smuls hainele de pe ea cu o dorinţă sălbatică, pentru ca în cele din urmă, să ţâşnească afară din cameră.

Era supărat? Frustrat? Nebun?

Nu mai mult decât ea!

Tracy îşi aranjă repede părul şi-şi netezi hainele. Intră cu precauţie în living. Anthony stătea în conul de lumină ce venea prin uşile deschise ale balconului. El se răsuci brusc după ce ea îşi drese vocea.

- Tracy, nu-mi spune că eu nu sunt genul de bărbat cu care tu ai vrea să începi o relaţie, o avertiză el. Mă scoţi din minţi şi cred că voi face la un moment dat ceva necugetat.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească.

- Ceva necugetat? Ce anume?

- Chiar trebuie să întrebi asta, după tot ce s-a întâmplat?

Zâmbetul ei se lărgi.

- Bine, dar n-a fost atât de îngrozitor.

El izbucni aproape feroce:

- Da. Dar n-a fost cum trebuie. N-a fost momentul potrivit.

Se apropie de ea şi o prinse ferm de umeri.

- Promite-mi că vei tăia din rădăcină acest paradox conform căruia eu nu sunt bărbatul potrivit pentru tine.

- Sau? îl necăji ea.

- Sau îţi voi arăta cu siguranţă cât de nemernic pot să fiu.

- Chiar aşa? Pot să mă bazez pe asta? întrebă ea nerăbdătoare.

- Tracy!

- în regulă. în fond, tu nu trebuie să fii un italian înfocat.

- Dar sunt un italian stăpânit de pasiune.

- Bine. Dar spune-mi, când vei avea de gând să fii mizerabil, vreau să spun... când va fi momentul în care vei fi cu adevărat?

El o studie puţin încruntat şi după un timp îi răspunse:

- Nu ştiu. Dar cunosc lucruri care au început să crească prea repede. Cred că avem nevoie de ceva timp pentru noi, iubito. Cred că trebuie să ne cunoaştem unul pe celălalt mai bine.

- Aici este punctul în care pasiunea pentru arte se face simţită? întrebă ea.

- Oh, da, răspunse el, cuprinzând-o cu tandreţe în braţe

şi strivindu-i buzele într-un sărut înfocat. Am o pasiune imensă pentru arta iubirii.

Capitolul 6

- Cum spuneai că te cheamă?

- Tracy O’Brien.

Era o după-amiază de iulie şi Tracy stătea în bucătăria fierbinte a fermei lui Clayton West, aflată lângă micul oraş Sealy, conversând cu Dixie West, în timp ce amândouă se grăbeau să răcească un ceainic aşezându-l în chiuvetă.

- în regulă, draga mea. Am fost atât de îngrijorată încât am uitat, spuse doamna West. La dracu’ pariez că fripturile sunt gata şi Clayton ne va prinde şi ne va lua la bătaie dacă nu vom duce cât mai repede ceaiul ăsta afară.

Frumoasa brunetă îşi şterse fruntea cu mâneca de la cămaşă, apoi mai adăugă zahăr şi lămâie în ceai.

- Doar ştia că ar fi trebuit să angajăm mai multe ajutoare pentru astăzi.

- Te descurci de minune, o asigură Tracy pe femeie, scoţând gheaţa din pungă şi dându-i drumul în ceainic.

în jurul lor era un continuu du-te-vino. Unii treceau cu castroane enorme pline cu diferite salate, preparate din cartofi, sau varză, fasole păstăi şi alte vegetale, în timp ce alţii aduceau prăjituri sau rulouri calde.

- Aţi fost atât de generoasă, atât dumneavoastră cât şi domnul West, când aţi oferit acest bal pentru strângerea de fonduri, îi spuse Tracy gazdei.

- Oh, dar nu este mai nimic, replică doamna West.

- îmi este greu să cred că toate aceasta sunt un nimic! insistă Tracy.

O cină acasă la Clayton West, bine cunoscutul magnat al petrolului, a devenit prima din multele serate de caritate destinate adunării fondurilor pentru construcţia noului teatru, ţinute la reşedinţele persoanelor deosebit de bogate, persoane cunoscute de Tracy prin intermediul doamnei Swanson şi al lui Anthony. Tracy pregăti broşuri cu care încerca să tenteze pe orice „potenţial“ aflat pe

agenda firmei, prin meniurile posibile ale seratei. La o sută de dolari pentru fiecare persoană, invitaţii potenţiali ar fi putut alege să participe la „meniul Western“ - grătarul oferit de domnul West, sau la serata dată lângă piscina de la Memorial Drive, reşedinţa unui foarte bogat chirurg, sau la o cină selectă oferită de River Oaks, unul dintre cele mai faimoase restaurante din Houston. Două sute de invitaţi erau aşteptaţi să sosească în această seară la reşedinţa West, iar despre celelalte locuri nu s-ar putea spune că ar fi fost mai neglijate decât acesta. Despre sine, Tracy trebuia să admită că îi datora lui Anthony Delano foarte multă recunoştinţă pentru această seară...

- Vă pot ajuta cu ceva, doamnelor?

Ca şi cum ar fi fost adus acolo de gândurile ei, Anthony intră pe uşa din spate a bucătăriei. Tracy zâmbi în timp ce îl studia; într-un fel sau altul amândoi aleseseră să poarte jeanşi, cămăşi albastre şi ghete în acea zi şi auziseră deja câteva comentarii despre ce „pereche potrivită“ formau.

- Ne-ar plăcea să ne ajuţi, Anthony, răspunse Dixie West, rugându-l să ia ceainicul plin. Spune-mi, te rog, se mai vede cumva chelia lui Clayton pe undeva, pe afară?

- Nu-ţi face griji, Dixie, răspunse Anthony râzând. Şi-a suflecat mânecile şi acum munceşte din greu la tăiatul cărnii pentru gratăr.

- Oh, nu e cazul să-l compătimiţi, copii.

Anthony luă ceainicul şi le lăsă pe cele două femei să iasă afară. Scena care îi întâmpină în grădină era una de o sălbatică dezordine. Sute de oameni care cumpăraseră bilete pentru petrecere se distrau de minune. Câţiva dintre ei aruncau cu potcoava la stâlp, alţii pescuiau, mulţi dintre ei se întorceau cocoţaţi pe fânul din căruţe după o lungă călătorie prin fermă. Era, de asemenea, şi un alt grup de oaspeţi care s-au ascuns de căldura verii în vecinătatea butoaielor reci de bere, încercând o partidă de tir.

Tracy inspira aroma delicioasă a fripturilor în timp ce se apropiau de zona de servire a mesei. Bufetul şi mesele de picnic erau acoperite cu încântătoare feţe de masă roşii. Anthony aşează vasul cu ceai pe bufet şi, o clipă mai târziu, două ajutoare se apropiau cărând un munte de muşchi de vită tăiat felii.

Tracy lovi în triunghiul metalic pentru a anunţa începutul festinului. O dată ce invitaţii s-au adunat, formând cozi pentru a se autoservi, ea s-a retras în curtea interioară a reşedinţei West. Anthony i se alătură aşezându-se într-un şezlong în imediata ei vecinătate, pe terasă.

- Felicitări, Tracy, spuse el. Se pare că prima ta acţiune este un succes teribil.

- N-aş fi putut să realizez asta fără tine, Anthony, îi răspunse ea sincer. Şi mă simt vinovată. Afacerile tale nu suferă din cauza timpului pe care l-ai pierdut ajutându-mă pe mine?

Şezlongurile lor erau apropiate, astfel încât el putu să-i prindă mâna cu a lui.

- Nu, am marele noroc să fiu în poziţia în care să-mi pot conduce afacerile - şi viaţa - din imediata ta apropiere, draga mea.

Sufletul lui Tracy tresări. Anthony părea să aibă înclinaţie pentru a face cele mai inocente declaraţii şi a le transforma în ceva mult mai intim.

- îmi este bine să fiu din nou cu tine, Tracy, reluă el. Am avut sentimentul că mă ignori toată după-amiaza.

Tracy deschise gura pentru a nega acuzaţiile lui, când o roşcată apăru cu un platou plin cu fripturi.

- Hei, Anthony, nu vrei să vii să mănânci cu noi?

- Bună, Leticia, zâmbi Anthony către fata care purta jeanşi şi o bluza mulată din satin, bluză care de altfel nu făcea nimic pentru a-i ascunde sânii voluptuoşi. Care noi?

Leticia arătă spre una din mesele din apropiere. Imediat o jumătate de duzină de fete frumoase făcură semne cu mână, unele din ele strigând:

- Bună, Anthony!

- Ei, bine, Anthony? îl întrebă Leticia cu voce tărăgănată. Ştii, noi toate am cumpărat bilete numai pentru a te putea vedea pe tine.

Tracy se simţi aproape iritată de flirtul roşcatei, dar Anthony replică cu diplomaţie:

- Nu-ţi face griji, Tish, sunt sigur că vom putea sta de vorbă mai târziu.

Dregându-şi vocea, arătă spre Tracy.

- Spune-mi, ai cunoscut-o pe Tracy O'Brien? Ea se ocupă de acţiunea de astăzi.

Ochii verzi ai Leticiei o fixară cu suspiciune pe Tracy.

- Oh, bună. Nici nu observasem că eşti aici. Eşti tăcută ca un şoricel.

înainte ca Tracy să poată replica, Leticia dispăruse deja.

- Te-am ignorat? îl întrebă Tracy pe Anthony neîncrezătoare. Se pare că nu duci lipsă de companie în după- amiaza asta.

- Crezi sau nu, am suferit, draga mea. Ai fost ocupată toată ziua.

- Anthony, am avut de lucru. A trebuit să promovez imaginea baletului oricărei persoane cu care m-am întâlnit.

- Ca şi mine, de altfel, spuse el cu glas nevinovat.

Ca pentru a dovedi adevărul cuvintelor lui Anthony, o altă femeie se opri lângă şezlongul lui şi întrebă:

- Anthony, vrei să-ţi aduc friptură? Trebuie să fii lihnit de foame, dragul meu.

- Nu, mulţumesc, Missy, spuse Anthony cu un zâmbet în timp ce Tracy aproape că-şi spărsese un dinte, atât de tare strângea din maxilare.

- Am făcut atâta drum doar ca să te vedem pe tine, scumpule, spuse frumoasa brunetă, alintându-se.

-Voi fi aici toată seara, replică Anthony. Voi alerga spre tine mai târziu.

Fata se îndepărtă pentru a se alătura prietenelor ei.

- Doamne! exclamă Tracy. N-am crezut că voi întâlni versiunea masculină a lui Scarlett O'Hara, Scarlett la picnic. Deci ai fost foarte ocupat, nu-i aşa, Anthony? Cu Missy şi... cum i-ai spus? Dish?

- Tish. De fapt am discutat mult despre strângerea de fonduri cu Tish şi cu mulţi alţi oameni care au văzut broşura la magazinul meu. Asta înseamnă mulţi bani pentru balet. Acum, pentru că fetele sunt aici, nu pot să le ignor, Tracy.

Dintr-o dată Tracy se simţi vinovată de comportamentul ei fără scrupule.

- îmi pare rău, Anthony. Ai dreptate, bineînţeles. Ai fost extraordinar, ai donat bani pentru fondul teatrului, ai cumpărat bilete pentru amândoi astăzi, ceea ce nu era deloc necesar în cazul meu. N-ar trebui să te critic atât de mult.

El se înclină într-o parte şi o sărută uşor pe obraz.

- Dacă eşti geloasă, dragă, asta este grozav. îmi place la nebunie.

- Se prea poate. Privind către oaspeţii care se îndreptau spre bufet, continuă mult mai serioasă:

- Anthony, tu într-adevăr faci prea multe pentru mine. Dumnezeule, mă duci până şi la serviciu în fiecare zi.

- Te-am copleşit cumva, draga mea?

- Da.

- Bine.

- Trebuie să admiţi că este puţin cam mult să fii luată din Galveston cu un avion particular pentru a merge la o întâlnire.

- Vrei să spui că nu te-ai distrat cu mine la plajă?

- Mmm... cred că mi-a plăcut cel mai mult felul în care ai întins loţiunea de plajă... spuse ea cu un zâmbet jucăuş.

El îi făcu cu ochiul.

- Dar felul în care fac surf?

Ea izbucni în râs.

- Ce mă fac eu cu tine, Anthony?

- Să-ţi spun în douăzeci şi cinci de cuvinte, sau mai puţine?

- Da, spune-mi în cel mult douăzeci şi cinci de cuvinte.

El râse pe înfundate, arătând spre bufetul de alături.

- Să mergem, draga mea. Nu mai este atât de aglomerat şi eu sunt lihnit de foame.

- Eşti lihnit de foame... ar putea fi patru din cele douăzeci şi cinci de cuvinte?

El râse în timp ce se ridicau.

- Când ţi le voi spune, dragă, vor fi toate douăzeci şi cinci.

După ce terminau de mâncat, toată lumea se strângea în
hangarul în care, de obicei, familia West îşi ţinea avioanele personale. O formaţie alcătuită din patru bărbaţi făcea foarte mult zgomot, însă oaspeţii, plini de bere şi de fripturi, păreau să iubească muzica aceea stridentă.

într-un târziu Tracy şi Anthony păşiră în hangarul iluminat. Un grup de femei conduse de Tish îl asaltară pe Anthony.

- Bună, Anthony! ţipară ele, îngrămădindu-se în jurul lui. Ce mai face Estelle? îl întrebă o blondă cu ochi căprui strălucitori.

Ochii lui Tracy deveniră enormi când Anthony replică pe un ton firesc:

- Oh, este bine.

- Spune-i să mă sune data viitoare când ajunge în oraş,

vrei, scumpule? îi spuse Tish.

- Sigur că da, încuviinţă amabil Anthony.

- Şi micul Teddy ce mai face? întrebă Missy.

Până aici. Tracy se întoarse şi-i răspunse frumoasei fete, cu zâmbetul pe buze:

- Oh, nu te îngrijora, Missy. Anthony a reuşit să strângă fondurile pentru educaţia micului Teddy.

în timp ce nefericita Missy privea înmărmurită când la Anthony când la Tracy, blonda, evident grăbită să câştige, spuse:

- Anthony, vrei să dansăm? Ştii că nu pot rezista la melodia asta, dulceaţa mea.

întorcându-se către Tracy, fata adăugă:

- Nu te deranjează, nu?

Neaşteptând un răspuns, blonda îl trase pe Anthony, pe ringul de dans, în timp ce el îi arunca lui Tracy peste umăr priviri încurajatoare.

- Oh, este atât de galant, murmură ea.

Şi astfel începu seara pentru ei. Anthony a trăit alături de Tracy cel mai plăcut dans din viaţa sa, dar una dintre femei îi puse acesteia aceeaşi întrebare:

- Nu te deranjează, nu-i aşa?

La un moment dat, când Tracy şi Anthony se hotărâseră să fie pentru câteva minute singuri, el clătină din cap şi-i spuse:

- Ah, ce sacrificii trebuie să facem pentru această nobilă cauză.

Bineînţeles, Tracy a fost îngrijorată tot timpul serii. Nu ducea lipsă de parteneri de dans şi a trecut des printre oaspeţi, oprindu-se şi discutând cu ei despre strângerea fondurilor. în sfârşit, orice s-ar spune, frustrarea de a-l privi pe Anthony înconjurat de grupul de admiratoare devenise atât de mare pentru ea, încât ieşi afară să se liniştească.

Era o noapte cu lună plină, caldă şi plăcută, cu un uşor parfum de flori plutind în aer şi un cer plin de licărirea

stelelor. Dincolo de intrarea în hangar, lângă care stătea Tracy, avioanele îşi aruncau umbra pe pistele de ciment. Ştia că nu trebuie să fie furioasă pe Anthony, că nici unul dintre ei nu putea neglija nici una din persoanele care ar fi putut aduce bani pentru balet. Dar, la dracu, ea era furioasă!

- Iţi pui o dorinţă la o stea căzătoare, draga mea?

Tracy tresări când simţi mâinile puternice ale lui Anthony pe umerii ei şi îi auzi vocea aspră. El îi mângâie părul şi gura lui minunată îi atinse gâtul, făcând-o să se cutremure.

- Nu-mi spui cum ai încercat să evadezi din mijlocul frumoaselor care te-au capturat?

- Eşti supărată pe mine, nu-i aşa?

- Eu? Supărată? De unde ţi-a mai venit şi ideea asta?

- Draga mea, o fac pentru balet.

- Oh, da, te sacrifici eroic pe tine însuţi pentru acele femei frumoase. Spune-mi, cum le-ai cunoscut?

- Sunt prietenele Estellei.

- Splendid.

- Tracy, în legătură cu Estelle... începu el neconvingător.

Ea se întoarse cu faţa spre el.

- Scuteşte-mă, Anthony.

- Să te scutesc?

- Taci din gură, dacă preferi aşa.

Acum el o privea uimit.

- Uite, Tracy, dacă nu ai fi atât de încăpăţânată şi dacă m-ai asculta câteva minute, ai realiza că Estelle nu reprezintă nici o ameninţare...

- Ha!

- Cât despre Tish şi prietenele ei, toate vor să cumpere bilete pentru petrecerea de la piscina Ellington..

- Oh, îţi mulţumesc din toată inima, Anthony. Ve fi şi tu

acolo, nu?

- Noi vom fi acolo.

- Tu vei fi probabil sufocat de...

Dintr-o dată, Tracy începu să râdă. Toată situaţia creată i se părea absurdă.

- Spune-mi, Don Juan, este vreo femeie aici, în seara asta, care să nu-şi dorească să sară în patul tău?

Acum şi el o privea amuzat.

- Poţi fi tu.

- Ce vrei să spui cu „poţi fi tu“?

- Tu vrei să-mi sari în pat?

- Am dormit deja în el, îţi aminteşti?

- Cred că asta este valabil pentru foarte multe.

înainte ca Tracy să-i poată răspunde, Tish se apropie de ei.

- Anthony, scumpule, se cântă melodia noastră!

Trăgându-l de mână pe Anthony, se învârti în jurul lui şi-i
spuse lui Tracy peste umăr familiarul:

- Nu te deranjează, nu-i aşa?

- Mă deranjează, spuse Tracy printre dinţi, dar Tish şi Anthony erau mult prea departe pentru a o auzi.

- Mă deranjează, repetă pentru sine furioasă, bătând cu vârful ghetei în pavaj.

Tracy se întoarse în hangar şi se afundă în marea de dansatori. îi localiză pe Tish şi Anthony şi se îndreptă spre ei. O bătu pe umăr pe Tish şi-i spuse dulce:

- Mă deranjează, Tish.

Nedându-i fetei nici o şansă de a da replica, Tracy apucă ferm braţul lui Anthony şi îl trase de lângă dezamăgita roşcată. Pentru câteva clipe ea şi Anthony valsară în tăcere, chiar dacă el o studia la fel de amuzat pe cât era de uimit. Cred că l-am lovit! îşi spuse ea satisfăcută.

în timp ce dansau păreau că erau făcuţi unul pentru altul, corpurile lor se potriveau perfect. Tracy îl trase pe Anthony uşor către ea, adorând să-i simtă pieptul puternic atingându-se de ea, tăria virilităţii lui care întotdeauna îi făcea sfârcurile să răspundă, întărindu-se. îmbătată de parfumul lui, îl găsi mult mai atrăgător datorită esenţei subtile de fum şi transpiraţie. Adora felul în care ochii lui adânci străluceau cu tandreţe, felul în care lumina îi contura chipul frumos şi îi juca în părul blond.

în final, când se retraseră într-un colţ îndepărtându-se de larma mulţimii, el îi spuse:

- Da, poţi, Tracy.

- Poftim? Pot ce?

- Ei bine, tu ai întrebat, nu?

- Ce am întrebat?

- M-ai întrebat dacă dansez.

El izbucni în râs.

- Nu recunoşti melodia? Este „Pot dansa cu tine pentru tot restul vieţii? “.

*

* *

Tracy fusese tăcută pe drumul de întoarcere, dar nu protestă când Anthony o întrebă dacă poate să urce. La etaj, stăteau stânjeniţi în faţa uşii ei până când, într-un târziu, el o întrebă:

- Sunt încă pus la colţ, Tracy?

Ea nu-i răspunse, dar se luptă să nu zâmbească. Arăta foarte bine în jeanşii strâmţi şi asortaţi cu cămaşa, iar ochii lui căprui erau atât de sinceri şi atât de vulnerabili încât ea fu nevoită să-l accepte, să nu mai fie atât de severă.

- Bine, cred că nu este vina ta că eşti irezistibil, oricum, nu în totalitate.

- Uite, Tracy, îmi voi lua o sabie pentru a îndepărta toate acele femei. Şi cum crezi că m-am simţit când tu ai dansat cu acel bancher?

- Cu el? Este atât de bătrân încât ar putea să-mi fie tată.

- Chiar de asta îmi era frică.

- Oh, ce sacrificii trebuie să facem pentru această nobilă cauză, spuse ea teatral, repetând cuvintele lui. Chiar şi să dansăm cu bancherii.

El făcu un pas apropiindu-se de ea.

- Iubito, dacă ai putea vedea ce văd eu când te văd în jeanşi, nu ai avea niciodată dubii legate de persoana cu care aş vrea să fiu astăzi, sau în noaptea asta.

Zâmbetul ei nu mai putu fi reţinut.

- Dacă aş putea vedea ce vezi tu când mă vezi în jeanşi, nu aş simţi acelaşi lucru, repetă ea.

- Este adevărat, admise el râzând pe înfundate.

- Spune-mi, ce vezi când mă vezi în jeanşi?

El clătină din cap.

- Sunt făcut bucăţi.

- De jeanşii mei?

- De tot.

- Asta poate fi aranjat.

Când el nu răspunse ci numai zâmbi la aluzia ei, Tracy, adăugă:

- Ştii, cu siguranţă ai un pat în care te poţi trezi mâine dimineaţă. Şi dacă ziua de azi nu mi-a demonstrat nimic, cu siguranţă însă mi-a arătat că am lângă mine un bărbat dorit de multe femei.

- Mă ai pe mine, într-adevăr. Cu trup şi suflet.

- într-adevăr, îl tachină ea. Nu sunt sigură. în seara asta ai fost mai mult decât Prinţul Fermecător al balului, cu o întreagă armată de fecioare din care să alegi.

- Poate că prinţul găsise deja prinţesa pe care o căutase toată viaţa, îi spuse el cu un tremur în voce.

- Oh, Anthony!

într-o clipă era în partea cealaltă a camerei, în braţele

lui, sărutându-l aprins.

- Ooh! exclamă el, întorcându-i sărutul cu egală ardoare.

Câteva secunde mai târziu, vocea lui deveni mult mai serioasă.

- Cred că ziua de azi ne-a demonstrat la amândoi cât de greu ne este să stăm departe unul de altul.

- Oh, da. Ai simţit şi tu asta?

- M-a ucis fiecare secundă în care am fost despărţiţi.

- Chiar şi când erai cu Tish?

- Tish. Mai ales atunci. Este atât de gălăgioasă, iar tu eşti atât de ingenuă, atât de caldă.

- Şi tu la fel... Anthony?

Se opri, şi până la urmă îşi făcu curaj să-l întrebe:

- Nu crezi că este timpul să terminăm ce am început pe canapea?

Când el se retrase uitându-se înmărmurit la ea, adăugă:

- Vreau să spun... Au trecut multe săptămâni, ştii doar.

- Tracy, ceea ce eu începusem pe canapea, ar fi potrivit pentru cineva ca Tish.

- Asta sigur nu se poate. Tu şi Tish? Pe canapeaua mea?

- Vorbeam metaforic, atâta tot.

- Nu vreau să faci asta cu Tish nici metaforic, nici în alt fel.

- Scuteşte-mă dragă!

Cu o expresie exasperată îi puse mâinile pe umeri.

- Ceea ce încerc să-ţi spun, dacă mă poţi asculta un minut, este că acea încercare de pe canapea ar fi potrivită pentru o fată ca Tish, dar eu vreau ceva special pentru iubita mea.

Tracy se îmblânzi.

- Putem să încercăm în pat? întrebă ea plină de dorinţă.

El râse şi o îmbrăţişă, dar braţele sale tremurătoare îi trădau sentimentele.

- De ce, Tracy, din moment ce eşti atât de dornică să faci dragoste cu mine, încă mai simt ceva înlăuntrul tău care-mi rezistă?

- îţi rezistă?

El se îndepărtă de ea şi îi cercetă faţa cu ochi pasionaţi.

- Nu simt că te cunosc suficient de bine, draga mea. Toate barierele au căzut. Le poţi spune comportament încăpăţânat, armură, oricum. Dar simt că mai este ceva despre tine, poate chiar ceva mai mult, despre care nu mi-

ai povestit.

La cuvintele lui inima ei începu să bată puternic, şi ochii ei albaştri se plecară vinovaţi. Imediat el îi cuprinse faţa cu mâinile, forţând-o să-l privească în ochi.

- Este ceva despre care nu mi-ai vorbit până acum, repetă el.

Şi vreau să ştiu totul. Vezi, draga mea, nu este suficient să fiu în tine fizic, vreau să împart cu tine gândurile tale, inima ta, sufletul tău.

Cuvintele lui electrizante o făcură să fie cuprinsă de flăcările pasiunii.

- Oh, Anthony, sună incredibil.

- Şi va fi. La momentul potrivit.

Cuvintele lui deveniră şoapte, iar braţul lui o strânse mai tare.

- Va fi atât de bine...

- Este bine şi acum.

- Vreau să aştept până când amândoi vom putea muri pentru asta, până când amândoi vom fi pregătiţi...

- Sunt pregătită.

- Vreau ca fiecare să sfâşie hainele celuilalt.

- Sunt gata să le sfâşii pe ale tale.

- E minunat, prinţesa mea. Noapte bună.

*

* *

E minunat, prinţesa mea? Noapte bună? într-adevăr îi spusese cuvintele astea, sărutând-o nevinovat pe frunte? Şi a plecat? într-un târziu realitatea penetră mintea ei ameţită, îmbătată de pasiune. Da, plecase; zgomotul uşor al uşii de la apartamentul ei dovedea plecarea lui. întâlnirea lor se sfârşise aşa cum multe altele se sfârşiseră în ultima vreme - cu un infern de frustrări. Pentru Dumnezeu, oare ce moment aştepta?

Tracy ieşi în grabă din cameră şi se aplecă peste

balcon, căutându-l cu privirea prin întuneric. El voia ca toate barierele să fie doborâte, dar încă nu-i dăduse nici o explicaţie despre misterioasa Estelle.

-Unde te duci Anthony? strigă ea. Să o cauţi pe Estelle? Sau pe Tish?

El n-o auzi. Era deja departe, în maşină, cu lumina lunii strălucind în minunatul lui păr şi formând un halou.

Capitolul 1

-Vrei să spui că ai nevoie de o sută de dolari pentru o carte despre ulcer? Poţi să fii sigur că nimeni nu dă atâţia bani pentru a şti ce se întâmplă în stomacul cuiva.

Se întâmpla cu o săptămână în urmă, când Tracy stătea în micul ei birou la Houston Repertory Company şi vorbea la telefon, cu fratele ei, Rick.

- Oh, sigur, spuse ea după lamentările lui. Acum mă faci să mă simt ca Ebenezer Scrooge. Ştiu că trebuie să ai cartea şi ştiu că deteşti să-mi ceri bani. îţi trimit un cec mâine. Dar te rog învaţă tot ce poţi despre gastroenterologie. Cred că mă vei face să am ulcer. Da, da, glumeam. Ai grijă de tine!

Tracy puse receptorul în furcă cu un oftat şi se lăsă pe spate în scaun, masându-şi ceafa. Simţi înţepături slabe pe spate în timp ce vorbea cu fratele ei. Nu-l putea învinovăţi pe Rick; studia nouăzeci de ore pe săptămână şi avea şi un serviciu, cu jumătate de normă în acelaşi timp. Mama lor trăia dintr-o pensie mică şi nu-şi putea ajuta fiul deloc. Prin urmare, Tracy făcea tot ce putea pentru a avea grijă de fratele ei.

Dar nu-i era uşor de data asta, mai ales cu celelalte cheltuieli pe care le avea în această după-amiază...

Tracy oftă şi-şi întoarse scaunul spre fereastră. Era după-amiaza târziu şi soarele era ascuns după pinii şi stejarii de afară, aruncând pe pământul de sub copaci un joc de lumini şi umbre. Lui Tracy îi plăcea să lucreze în această clădire: biroul ei era izolat, aflat la capătul clădirii, departe de sunetele muzicii din sălile de repetiţii şi de instructorii de balet care strigau într-una denumiri de paşi şi poziţii. De câte ori se simţea tensionată şi preocupată îşi răsucea scaunul pentru o clipă şi admira frumuseţea priveliştii de afară. îndată gândurile ei pline de griji puteau fi în pace din nou.

Tracy se gândi cu mândrie la realizările muncii ei din ultimele câteva luni. în primul rând se familiarizase cu toţi angajaţii şi studenţii companiei, urmase câteva cursuri şi participase la o şcoală de vară ţinută de un instructor venit de la Ballet Theatre din New York. între timp avusese prima sa apariţie într-un talk-show în sprijinul companiei, şi se pregătise pentru asta ca un adevărat campion. Donaţiile şi promisiunile de fonduri pentru noul teatru începuseră să apară pe măsură ce mediatizarea creştea. în lunile următoare, Tracy avea de gând să înceapă campania poştală, să se ocupe de apariţia unor articole în ziarele şi revistele locale, să organizeze campania telefonică folosind voluntarii.

- Stai degeaba la locul de muncă, Tracy?

Fusese întreruptă din gânduri de vocea lui Alan Sanderson. Se întoarse cu scaunul pentru a-l vedea pe primul balerin care stătea în uşa deschisă a biroului ei. Alan era un bărbat atrăgător, în jur de douăzeci şi cinci de ani, cu păr negru şi ochi albaştri neobişnuit de luminoşi. Avea fizicul magnific al unui dansator, întotdeauna perfect observabil prin costumul de dans lipit de trup. Alan,

oricum, părea interesat mai mult de hainele lui Tracy, privirea lui poposind pe decolteul în V al bluzei sale cambrate, apoi repede se mută pe picioarele bronzate care apăreau de sub fusta verde-închis, strâmtă.

- Alan, nici n-am auzit când ai intrat, îi spuse ea zâmbind. Ai terminat cu clasa ta?

El negă din cap în timp ce intra în micul birou şi venea aproape de ea.

- Aş vrea să fie... pentru totdeauna. Mai am încă patru săptămâni de lucrat cu micuţele. Nu sunt capabile să facă nimic dar se îngrămădesc, râd, ţipă întruna. Am rugat-o pe Linda să nu mă chinuie cu începători, dar crezi că a ascultat? Nu. Şi toate astea pentru că nu se descurcă cu micii monştri.

Sfârşindu-şi tirada, se cocoţă pe biroul lui Tracy.

Tracy se forţă să nu râdă. Era bine cunoscut în toată compania că Alan era o persoană fără milă faţă de tinerele balerine. Tracy ştia că baletul înseamnă o disciplină riguroasă şi că nu era pentru persoanele sensibile sau slabe, dar o îngrijora faptul că-l văzuse aducând în pragul lacrimilor nu numai una din fete, când poate că un cuvânt ferm dar prietenos putea fi folosit la fel de bine. Iar comentariile lui Alan despre Linda Eckhart, directoarea artistică, erau fără îndoială nedrepte.

- Hei, Pământul o cheamă pe Tracy! Răspunde, Tracy!

Vocea lui Alan îi tăie firul gândurilor, şi ridicând privirea spre el îl văzu studiind-o cu o privire jucăuşă.

- Pe unde eşti tu astăzi, copile? o întrebă el. Prin ţara minunilor, visându-l pe Prinţul cel Frumos?

- Ce te face să te gândeşti la asta? se împotrivi ea.

- Oh, nimic. Tu şi el staţi împreună doar douăzeci şi patru de ore pe zi.

Tracy zâmbi. Ea şi Alan deveniseră prieteni, şi el niciodată nu rata ocazia de a-i aminti cât de mult timp petrecea cu

Anthony.

- Nu avem nimic unul cu celălalt, îi spuse ea.

- Bun. Atunci de ce nu ieşi cu mine în oraş, Tracy? Cred că te-am invitat de o mie de ori până acum.

- De o mie de ori, repetă Tracy neîncrezătoare. Nu crezi că este puţin exagerat?

în sine ei, Tracy ştia ca doar se eschiva de la o relaţie mai strânsă cu Alan. îl plăcea ca prieten, dar nu concepea că s-ar fi putut întâlni cu el.

- Ai milă de mine, Tracy, continuă Alan. Cum ţi-ar fi dacă ai sta toată dimineaţa cu cincisprezece gâsculiţe, fiecare având două picioare stângi?

- Alan, îl admonestă ea cu un zâmbet, asta este atitudinea unuia din instructorii noştri? Cu siguranţă mă bucur că nu scrii nici unul din comunicatele mele de presă. Nici nu te-am întrebat de ce ai venit aici.

- Ştii de ce, Tracy, să te iau şi să mergem să ridicăm maşina.

- Oh, da! Aşa este. Mi-ai distras atenţia atât de mult încât aproape uitasem, spuse ea râzând.

- în cele din urmă compania noastră a început să dea randament.

Apoi spuse cu un exagerat şi ironic accent german:

- Vemeia ezte distază.

- Oh, Alan!

Ea se uită la ceas.

- Dar n-ai venit ceva mai devreme? Am crezut că ne înţelesesem pentru ora unu, şi este abia doisprezece şi jumătate.

- Mergem să luăm masa mai întâi, o anunţă el, îndată ce mă schimb, bineînţeles.

Privindu-i costumaţia, ea chicoti.

- Vrei să spui că nu ai de gând să faci un ***grand jeté*** prin restaurant?

La zâmbetul lui ea continuă, mult mai serioasă:

-Alan, este foarte amabil din partea ta să-mi oferi un dejun, dar faci destul pentru mine ducându-mă să iau maşina. Pe de altă parte, am o groază de lucruri de făcut aici...

- Prostii, Tracy, munceşti prea mult, o întrerupse el nerăbdător. Ştii,asociaţia este impresionată de rezultate, nu de ore, şi tu deja ai făcut destul pentru azi. Pe de altă parte, adăugă el melodramatic, dacă vrei să-ţi ridici maşina, trebuie
să înduri să iei masa cu mine mai întâi. Sunt lihnit de foame.

Cuvintele lui Alan, îi lăsau o singură variantă. Ar fi fost mult prea crud din partea ei să-i ceară lui Alan să meargă la depozit înainte de a mânca ceva.

- Voi fi încântată să iau masa cu tine, Alan, se trezi spunându-i.

*
* *

- Să o stăpâniţi sănătoasă, domnişoară!

Ocolindu-l pe agentul de vânzări, Tracy îşi scoase mândră maşina din garajul cu automobile second hand şi se întoarse pe strada Momorial Drive, îndreptându-se spre Repertory Company. Conducea foarte atentă. Maşina ar fi putut avea 50.000 de kilometri la bord, dar era bucuria şi mândria lui Tracy. Va fi Anthony surprins?

Se gândea la el în timp ce ieşea de pe Memorial Drive. Ajunse acasă târziu în acea zi. După ce-l informă pe Anthony că are de gând să-i pregătească un pui surpriză, îi spuse că voia să gătească pentru el în acea seară. în loc să-i spună ora la care să vină s-o ia de la serviciu, îi spuse că-i va telefona când va fi gata să plece spre casă. Planul ei era să meargă cu maşina până în faţa casei lui şi să-l surprindă cu mai mult decât un pui!

Era emoţionată pentru acea seară şi din alt motiv. Ea şi

Anthony vor fi absolut singuri. Anthony avea o menajeră care locuia în casă, dar pentru că Tracy avea de gând să gătească în acea seară, doamna Hernandez îşi putea petrece noaptea cu fiul ei şi familia lui în Richmond, la aproape douăzeci de mile depărtare. Tracy şi Anthony vor putea să se bucure de un cadru intim. Asta o făcea să se întrebe ce surpriză îi pregăteşte el. Oare acel „magic moment“ sosise?

- Oh, nu! exclamă Tracy.

Gândurile sale îi deturnaseră atenţia de la şosea pentru o clipă şi trebuise să vireze brusc pentru a evita să lovească o camionetă care se afla în faţa ei. Frânele scârţâiră strident şi cu toate că reuşi să evite camioneta din faţă, frânele se comportau cel puţin ciudat. Şi mai ciudat i s-a părut că agentul de vânzări îi spusese că întreaga instalaţie de frână fusese schimbată. A, da, îşi adusese aminte de ceea ce-i spusese cândva tatăl ei despre frânele noi, că le trebuie un nu-ştiu-ce pentru a se întări şi a reacţiona prompt.

Tracy se întoarse la birou pentru câteva ore, apoi se grăbi să ajungă acasă pentru a face o baie şi a se îmbrăca. După asta, stătea în faţa oglinzii şi se privea aprobator. Era îmbrăcată cu pantaloni scurţi albi şi o vestă turcoaz de bumbac. Vesta îi venea ca turnată, punând în evidenţă bustul delicat şi sânii provocatori, în timp ce pantalonii albi contrastau cu picioarele bronzate. Lui Anthony îi plăceau picioarele ei; lasă-l să le contemple astăzi, îşi spuse ea cu un zâmbet.

Tracy părăsi apartamentul şi conduse spre casa lui Anthony, oprindu-se la băcănie pentru a cumpăra ingredientele necesare pentru cină. El locuia într-o zonă rezidenţială din Memorial, chiar lângă zona în care se afla Houston Repertory Company. îndată intră pe o stradă liniştită şi se apropia de casa lui, o clădire modernă cu un

imens teren în faţă. Tracy avea o stare de spirit excelentă în timp ce intra pe lunga alee care ducea spre casă şi conduse puţin mai repede decât ar fi trebuit. Ocoli casa şi apăsă pe frâne în timp ce se apropia de garaj. Pedala se înţepeni o clipă, apoi coborî până în podea!

Frânele nu-i funcţionau deloc, dar BMW-ul lui Anthony reprezenta o frână peste care nu putu trece.

Tracy îşi simţi corpul zburând în timp ce era purtată de forţa metalului lovit de metal. Fruntea i se izbi de volan şi simţi gust de sânge în gură. Pentru o clipă se simţi ameţită, aproape năucită de lovitură, şi îşi lăsă capul pe spate.Clipi, încercând să-şi vină în fire. Primul lucru pe care-l văzu fu uşa din spate a casei lui Anthony deschizându-se rapid. Anthony ieşi afară, îşi dădu rapid seama de situaţie, apoi alergă spre maşina ei deschizând uşa şi privind-o amuţit.

Ea zâmbi forţat, apoi îi spuse cu un râs isteric:

- Surpriză!

El spuse ceva în italiană, apoi o întrebă aspru:

- Te simţi bine?

- Cred că da, îi răspunse ea bravând, chiar dacă vocea îi tremura încă. Spune-mi, tatăl tău te-a învăţat să blestemi?

- Ce-i asta? spuse el ignorându-i comentariul.

- Asta? repetă ea şovăitor.

El ajunse lângă ea, răsuci cheia în contact şi opri motorul, apoi arătă spre cele două maşini lovite.

- Asta.

- Este noua mea maşină, replică ea, simţindu-se încă ameţită. Cred că ea şi BMW-ul tău tocmai s-au îndrăgostit una de cealaltă.

O mulţime de cuvinte în italiană se auziră înainte ca el s-o întrebe:

- Te poţi mişca?

- Bineînţeles că mă pot mişca, prostuţule.

Râse şi coborî din maşină pentru a-i demonstra cele spuse. Dintr-o dată îşi simţi capul ca şi când ar fi fost despicat în două cu un topor. Se clătină şi el se grăbi s-o prindă, susţinând-o cu braţele lui puternice, având ochii plini de îngrijorare.

- Dumnezeule! spuse el studiindu-i fruntea. Se vede deja începutul unui cucui. Nu ţi-ai pus centura de siguranţă, nu-i aşa?

- Nu...

- Aşa cum mă gândeam... La dracu'. Nu arată bine deloc. Ai putea avea o comoţie cerebrală.

- O comoţie? Anthony, nu fi ridicol, bineînţeles că nu am... în timp ce vorbea el îi văzu gura.

- Sângerezi!

- Pentru numele lui Dumnezeu, Anthony, mi-am muşcat buza, atâta tot. Nu crezi că exagerezi?

- Cine ţi-a făcut asta? o întrebă el.

- Ce să-mi facă?

El arătă spre maşina lovită.

- Ce idiot ţi-a vândut jaful ăsta de maşină?

Ea se înfurie.

- Idiot? Jaf? Dacă este un jaf, asta nu înseamnă nimic din punctul meu de vedere!

- Iubito, punctul tău de vedere vorbeşte prin el însuşi, replică el sarcastic, arătând spre cele două maşini.

în voce i se citea mânia când reîncepu:

- Acum spune-mi cine te-a păcălit dându-ţi grămada asta de fier vechi? Cu cât e mai curând în spatele gratiilor, cu atât mai bine.

- în spatele gratiilor? Eşti nebun?

- Ai fi putut să mori, spuse el aspru. Dacă erai lângă o prăpastie, sau ceva de genul ăsta?

- Oh, da, sunt atâtea trecători montane între casa ta şi a mea, îi replică ea cu glas dulce. Gândul la relieful

ultraplat din Houston o făcu să zâmbească la gândul acestei logici ciudate.

- Mergem s-o ducem înapoi, spuse el vehement, ignorând-o.

- Maşina?

- Da, maşina! Şi trecem să facem şi radiografii.

Bărbia ei începu să tremure.

- Facem radiografii unei maşini?

- Nu. Capului tău.

- Vrei să-mi spui că am nevoie de un control la cap?

- Cu siguranţă.

- Ce vorbe înfricoşătoare spui!

- Poţi să ai o fractură, sau altceva.

- Anthony! Sunt aproape gata să-ţi fracturez ţie capul cu ceva. Nu am nevoie de nici o examinare la cap.

- Mai bine să fii sigur decât să-ţi pară rău. Trebuie să vedem şi ce e cu buza.

Vocea ei tremură în timp ce vorbea.

- Hai să facem radiografiile, să pansăm zgârieturile şi să nu cumva să uităm să facem o programare pentru o operaţie.

- Acum sunt sigur că ai o comoţie. Felul în care îţi sună vocea...

- Anthony, pentru numele lui Dumnezeu!

Niciodată nu mai fusese atât de exasperată.

- Vino, să mergem! continuă el, încercând s-o convingă să intre în maşină.

Ea oftă în timp ce el o implora:

- Pe scaunul pasagerului, cu centura de siguranţă pusă. Nu te voi lăsa să conduci maşina asta cu o comoţie.

- Anthony, nu cred că am o... La dracu! Am uitat! Eşti imposibil! Dacă tot trebuie să ne întoarcem la agentul de maşini, nu putem să punem la frigider alimentele mai întâi?

- Alimentele? Vorbeşti despre mâncare într-un moment ca ăsta?

- Da! Nu-ţi aminteşti că îţi voi pregăti cina în seara asta? Puiul este pe scaunul din spate.

- Fără nici un dubiu ai o fractură, îi aruncă el în treacăt, aproape fără s-o bage în seamă.

- Şi o comoţie, adăugă ea.

Mormăind o înjurătură, Anthony ieşi din maşină. Găsi punga, care stătea rezemată de scaunul din faţă, în spatele acestuia. După ce aplecă scaunul în faţă pentru a face loc, punga se răsturnă făcând astfel să se amestece lăptucile cu ouăle sparte şi cu celelalte „ingrediente“ aflate înăuntru.

- Văd că salata Cesare este deja preparată, remarcă el sec.

- Putem să avem la cină şi pui radiografiat? îl întrebă ea, simţindu-se din nou ameţită.

El se uită la ea îngrozit.

- Sper că nu va fi o schimbare permanentă.

- Ba da, crede-mă.

El luă punga din spate şi o ameninţă cu un deget.

- Să nu cumva să îndrăzneşti să te mişti de aici. Mă întorc cu nişte gheaţă.

- Gheaţă? Vrei să spui că nu suni la Salvare? Poate am nevoie de transfuzie, mai ştii?

Clătinând din cap, Anthony duse punga în casă şi se întoarse imediat. Se aşeză lângă ea în maşină, îi dădu un pachet cu gheaţă şi porni motorul.

în drum spre agentul de vânzări, Tracy reuşi să-l convingă să nu se oprească la spital. Dar nu era nici un mijloc de a-l convinge să nu-l înfrunte pe bărbatul de la lotul de maşini uzate.

Lui Tracy îi părea cu adevărat rău pentru tânărul agent. Anthony vorbea aprins, repede, înspăimântând-o pe Tracy.

- Asta este femeia cu care am de gând să mă căsătoresc. Putea fi omorâtă!

Lovi cu mâna în capota maşinii subliniind cele spuse, făcându-i să tresară pe Tracy şi pe agent.

- Cred că aţi vazut-o când a venit aici, nu? îi întrebă el.

Tracy zâmbi forţat în timp ce agentul explica răbdător:

- Domnule, tocmai am înlocuit frânele acelei maşini. Trebuie să fie numai o problemă de reglaj.

- Voi, idioţilor, aveţi capetele reglate? replică Anthony. Practic maşina nu are frâne deloc. Pedala loveşte podeaua şi am ajuns până aici folosind frâna de mână. Mă întreb dacă cei de la Better Bussines Bureau vor fi mulţumiţi să audă asta.

Agentul începu să-şi piardă siguranţa.

- Domnule, nu va fi necesar. Cu siguranţă vom putea face ceva. Anthony deschise cu zgomot capota maşinii şi privi în
interior strâmbându-se.

- Priveşte la asta! spuse el dezgustat. Tuburi şi şuruburi de când lumea, ulei peste tot.

Se întoarse furios spre bărbat.

- Ce încercaţi voi să faceţi aici?

Tânărul bărbat îşi trecu mâna prin părul şaten.

- Domnule, este o maşină veche. Este greu să nu aibă nici o scurgere de ulei.

- Arată de parcă ar fi fost scufundată într-un bazin cu ulei.

Capota maşinii se închise cu un oribil zgomot de metal lovind metalul.

- Rabla asta nu mai este bună de nimic, decât de dus la fier vechi. Deci, ce aveţi de gând să faceţi? Sau trebuie ca eu şi tânăra domnişoară se mergem direct la avocaţii mei?

Tracy s-ar fi ascuns sub maşină dacă ar fi putut, iar agentul îl privea înmărmurit pe Anthony. Ea se simţi

obligată să-i dea explicaţii tânărului.

- Cred că este furios pentru că BMW-ul lui mi-a oprit maşina.

- Nu, o contrazise hotărât Anthony. Sunt furios pentru că logodnica mea a fost pusă în pericol din cauza neglijenţei voastre şi este un miracol că n-a fost grav rănită.

Tracy era surprinsă de faptul că Anthony repeta comentariul despre faptul că îi era logodnică, dar nu era momentul să-l corecteze. Stânjenitului agent îi luă aproape un minut pentru a găsi ceva care să salveze situaţia.

- OK, domnule, aveţi dreptate. Tânăra domnişoară va primi banii înapoi fără nici o problemă. De fapt, spuse el şi aruncă o privire prin lotul de maşini, tocmai am primit o maşină nouă în dimineaţa asta. Toarce ca o pisică şi este mult mai nouă decât cea pe care a cumpărat-o domnişoara. Este puţin mai scumpă, dar...

- Chiar crezi că vom avea încredere în tine încă o dată? îl întrebă Anthony.

- Anthony, te rog, îl imploră Tracy. Nu mai fii atât de încăpăţânat în legătură cu toate astea. Chiar am nevoie de o maşină, ştii asta. Nu putem s-o vedem cel puţin?

In silă, Anthony merse cu agentul şi cu Tracy la cealaltă maşină. Indată ce o văzu, inima lui Tracy se umplu de bucurie. Era tot o maşină micuţă, dar se afla într-o stare mult mai bună decât cea pe care o cumpărase ea. In timp ce maşina cealaltă avea o culoare ştearsă, nedefinită, mată, aceasta era de un albastru metalizat strălucitor. Nu era nici o zgârietură pe ea şi arăta de parcă n-ar fi avut mai mult de doi ani.

Anthony, cu toate acestea, o privea cu îndoială. Deschise uşa şi cercetă kilometrajul.

- Douăzeci şi două de mii de kilometri. N-ar fi rău dacă nu s-ar fi umblat la kilometraj.

Tracy îşi muşcă buzele, oferindu-i agentului un zâmbet îngheţat. în următoarele câteva minute, Anthony verifică maşina în întregime, pe dinafară şi pe dinăuntru, uitându-se sub capotă, cercetând sub maşină după scurgeri de ulei, examinând frânele şi, în final urcându-se la volan şi testând-o în mers.

- Este în regulă, îi spuse agentului când se întoarse, se poate face ceva cu ea. Acum vreau să văd contractul de vânzare- cumpărare pe care l-a semnat tânăra domnişoară.

- Anthony!

Tracy îl fixă cu privirea, dar înfăţişarea lui severă o făcu să tacă instantaneu.

Anthony examină contractul, extrem de încruntat.

- Bine, preţul pare să fie în regulă, spuse el într-un târziu, pentru noul model. Tânărul tresări.

- Domnule, doar nu vreţi să spuneţi că...

- Dacă îi plătiţi tinerei domnişoare daunele, bineînţeles.

- Domnule, nu cred că putem...

- Şi veţi micşora adaosul vostru, îi spuse el agentului. De fapt, cred că mai bine aş scrie un cec pentru maşină, astfel încât să terminăm cu voi o dată pentru totdeauna.

- Anthony, nu vei face asta!

Anthony, ridică din umeri.

- Ai auzit-o pe tânăra domnişoară, îi spuse el agentului. în condiţile astea va trebui să aveţi cel mai mic adaos posibil şi să-i plătiţi daunele.

- Domnule, mă tem că aceste condiţii sunt imposibile de...

Anthony îi întinse agentului contractul.

- Se pare că va trebui să mergem direct la avocaţii mei.

- Voi vorbi cu şeful, spuse tânărul.

Agentul dispăru, lăsându-i pe Tracy şi Anthony să se privească unul pe celălalt într-o tăcere apăsătoare. După

câteva minute tânărul bărbat se întoarse, explicându-i agitat că îi fuseseră acceptate condiţiile.

- Şi în privinţa BMW-ului dumeavoastră, domnule, şeful meu a spus că îl puteţi aduce aici şi...

- Nici nu mă gândesc să te las să te atingi de maşina mea.

Imediat ce s-a făcut schimbul, Anthony şi Tracy s-au urcat în
noua maşină cu Anthony la volan. Indată ce se îndepărtară de garaj, Tracy explodă:

- La dracu', Delano! Cum ai putut să-mi faci una ca asta? M-ai făcut să arăt ca o imbecilă! Nu vreau o altă mamă care să mă dădăcească, să ştii!

- Tracy, replică el calm, te asigur, draga mea, că instinctele mele faţă de tine sunt departe de a fi materne.

Tracy se înroşi toată, dar era departe de a se mai putea stăpâni.

- Alan mi-a spus că japonezii fac maşini minunate.

- Este adevărat, dar se uzează repede dacă faci abuzuri. Şi cine dracu' e Alan?

- Este prim-balerinul companiei.

- Şi când ţi-a spus Alan asta?

- După masă, înainte de a mă aduce să-mi ridic maşina. Lui Alan îi era foame.

- Pot paria că îi era. La dracu', Tracy, de ce nu mi-ai cerut să vin cu tine? Ştiu multe despre mecanica auto, ştii doar.

- Ţi se putea întâmpla şi ţie, Delano. Poate că am vrut să lupt cu propriile mele forţe, să fac propriile mele greşeli?

- Fii sigură că le vei suporta pe toate, iubito.

Tracy îşi întoarse furioasă privirea spre peisajul verde luxuriant pe care-l depăşeau în drum spre Memorial.Capul său începuse să-i tremure şi simţi că este periculos de aproape de a izbucni în lacrimi. Ea fusese atât de mândră

de sine când îşi cumpărase maşina, încât acest episod se sfârşise într-un dezastru total.

în timp ce au intrat pe aleea casei lui Anthony, ea simţi că nu este departe de momentul unei prăbuşiri totale. Apoi, când i-a văzut maşina cu spatele lovit, aducându-şi aminte şi de a ei care era cam în aceeaşi stare, inima i s-a strâns.

- Anthony, vreau să merg acasă.

- Ce tot spui?

El frână la semafor pe autostradă, în timp ce ea spuse dintr-o dată:

- La dracu', mă doare capul! Te rog, vrei să te dai jos din maşină astfel încât să pot merge acasă?

Niciodată nu se simţise atât de aproape de a se prăbuşi într-o stare de dezamăgire totală.

- Nu, replică el cu duritate.

El deschise uşa. în timp ce el ieşea din maşină, ea căuta cheile, însă Anthony le luase cu el. Câteva clipe mai târziu era în partea cealaltă a maşinii deschizându-i uşa.

- OK, Tracy ce este?

- Vreau să merg acasă.

Cu o surprinzătoare delicateţe el o scoase din maşină purtând-o în braţe.

- Eşti acasă acum, draga mea, îi şopti în păr.

Era ultima picătură care umplea paharul. începu să plângă în timp ce îşi simţea inima zdrobită.

- Ce-i asta? întrebă el privind-o îngrozit. La dracu', ştiam eu că trebuia să te duc la medic.

- Nu, nu este asta, este...

- Ce? întrebă el.

- Maşina ta! spuse ea printre suspine.

- Maşina mea?

- Uită-te la ea! se tângui Tracy. Este cu doi paşi mai scurtă. Oh, de dezastru!

El se întoarse cu faţa spre maşină, încă ţinând-o în braţe.

- Ei bine, maşina mea arată foarte bine.

- Eu... spuse ea întretăiat, am fost atât de supărată pe tine încât am uitat de maşina ta. Nu mă mir că ai fost atât de furios.

- Nu, o contrazise el vehement. Am fost furios pentru că m-am gândit că puteai fi rănită.

Işi coborî buzele peste ale ei.

Ea îl cuprinse în braţe, încă ameţită, însă nu din cauza cucuiului din frunte, în timp ce îi săruta lacrimile.

- Dar maşina ta, spuse ea cu voce tremurătoare. Voi vorbi cu cei de la asigurări şi sunt sigură că se va rezolva.

- Nu, nici să nu te gândeşti, insistă el. Ii voi telefona agentului meu de asigurări. Pe de altă parte, întotdeauna plătesc pentru oaspeţii mei. Dar dacă vrei neapărat să mă scuteşti de problema asta, este în regulă.

- Oh, Anthony! Crede-mă, nu-mi pasă ce spui. Voi lua legătura cu agentul meu. Şi să ştii că nu-mi place felul în care încerci să-mi conduci viaţa.

- Eşti un pericol public, Tracy, spuse el, atingându-i gâtul cu buzele. Cineva trebuie să te ţină departe de străzi.

- Departe de străzi! Vorbeşti acum de parcă... de parcă cineva ar avea nevoie să facă din mine o femeie onestă.

- Cu siguranţă.

El o sărută din nou şi ea uită despre ce discutau.

- Chiar vrei să mergi acasă? o întrebă el cu glas dulce. Ştii, mi-ai promis că îmi găteşti. Dar asta e, dacă tot te supără capul...

- Capul meu se învârteşte întruna, spuse ea fără să se gândească.

El râse.

- Cum rămâne cu puiul?

- Era o grămadă de oase, îi reaminti ea.

- Şi o comoţie, adăugă el, râzând pe înfundate.
- Oh, OK. Vom vedea dacă putem să-l salvăm.

El o lăsă din braţe când ajunseră lângă uşa din spate, dar ea oftă disperată când el se întoarse să descuie uşa.

- Oh, Anthony, pantalonii tăi!

Deschise uşa şi se întoarse spre ea, privind-o curios în timp ce se uita în jos.

- Ce-i cu pantalonii mei?
- Au ulei pe spate. Oh, dragule, nu trebuia să intri sub maşină.
- încă încerci să-mi dai jos pantalonii, nu-i aşa? o tachină el.

Ea roşi toată şi se îndepărtă.

- Aha! Te-am prins!

El râse triumfător, aducând-o înapoi în casă şi cuprinzând-o din nou cu braţele puternice.

Capitolul 8

Tracy se trezi în patul lui Anthony.

Se ridicase în picioare şi, în timp ce se întindea, se uita în jur prin camera spaţioasă. Era decorată cu gust, în culori calde de maron alături de nuanţe de bej. în faţa ei era un perete de sticlă cu vedere în curtea din spate, cu copaci înalţi care înconjurau o îmbietoare piscină.

Privind în jos, observă că era îmbrăcată cu pantalonii ei şi cu unul din tricourile lui Anthony. Căscând, se îndreptă spre hol pentru a-l căuta. Nu pentru prima oară, se opri să-i admire casa. Livingul spaţios era aşezat în centrul casei, şi avea un şemineu imens pe unul din pereţii interiori. Pe partea cealaltă a camerei o fereastră franţuzească se deschidea spre vestiare şi piscină.

Iubea această casă, adora felul în care era decorată. Anthony îi spusese că proiectase casa singur, cu ajutorul unui arhitect, şi ea presupunea că îi plăcea atât de mult pentru că reflecta personalitatea lui: era caldă, dinamică şi atrăgătoare. Ar fi putut rămâne aici o veşnicie, în patul lui, în tricoul lui, în braţele lui...

Traversă livingul, trecând peste covorul persan care acoperea podeaua, apoi îşi continuă drumul spre bucătărie. Ceva mirosea îmbietor. Intră şi nu putu opri râsul când îl văzu pe Anthony în mijlocul bucătăriei, cu o pereche de cleşti în mână, un şorţ de bucătărie, şi cu o încruntare plutindu-i pe faţă.

- Găteşti? îl întrebă ea.

- Cu mult înainte de a apărea tu, somnoroaso.

Ea îşi ridică privirea spre faţa lui îngrijorată.

- Cum te simţi, iubito?

- Aspirina şi puiul de somn mi-au făcut foarte bine. A fost drăguţ din partea ta să mă duci până în dormitor, cu toate că am avut nevoie de ajutor pentru a mă dezbrăca, îi reproşă ea, privindu-l în ochi.

- Un gentleman nu profită niciodată de o blondă ameţită, replică el. Dar, iubito, în legătură cu lovitura la cap, adăugă el pe un ton mult mai serios, cunosc un neurolog foarte bun...

- Vrei să te opreşti, Anthony?

Iritată, se desprinse din braţele lui.

- Cred că trebuie să mă căsătoresc cu tine pentru a te menţine pe linia de plutire, bombăni el în spatele ei.

Intorcându-se, începu să taie un ardei verde.

- Poate că da, cine ştie? îl necăji ea, total neîncrezătoare în ce spunea.

In timp ce el îşi vedea de treabă, ea admiră un timp bucătăria imensă în care stăteau. Mobila de bucătărie făcută la comandă din lemn de stejar, era alcătuită din piese independente, care se completau reciproc. Intrând prin arcada care lega bucătăria de sufragerie, Tracy văzu o masă de sticlă aranjată pentru două persoane, pe care ardeau lumânări, iar în centrul ei, într-o vază subţire de cristal, se afla un trandafir galben. Se întoarse către Anthony şi-i spuse:

- Oh, Anthony, masa este superb aranjată.

Dintr-o dată el se întoarse şi o luă în braţe, oftând.

- Chiar te simţi bine, acum, draga mea?

- Da, prostuţule. Dacă puiul a trecut prin acelaşi accident şi încă poate fi consumat, tot aşa stau lucrurile şi cu mine.

Realizând ceea ce tocmai spusese, se îmbujoră şi adaugă:

- Vreau să spun...

- Oh, că eşti bună de consumat, e-n regulă.

El râse şi o sărută. Gura lui era foarte fierbinte şi avea un gust uşor de scotch. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Câteva clipe mai târziu el se retrase şi o studie, cu ochii strălucind de intensitatea pasiunii.

- Tu, în tricoul meu, cu părul ciufulit... spuse el cu voce răguşită.

Clătinând din cap, inspiră adânc, apoi o ridică aşezând-o pe un bufet.

- Acolo. Stai acolo ca să-ţi pot admira picioarele în timp ce gătesc. Pentru o clipă m-am gândit, o ameninţă el vorbind repede, că mai bine te-ai duce să te îmbraci înainte să mă hotărăsc să te mănânc pe tine la cină.

- Şi ar fi o crimă atât de mare? întrebă ea.

El îi prinse braţele cu mâinile şi o aşeză pe podea, dându-i câteva palme la fund în joacă.

- Pleacă de aici, Tracy!

Ea izbucni în râs şi se duse să se îmbrace.

Mai târziu, în timp ce stăteau în sufragerie şi luau masa, ea îi spuse:

- Ştii, nu m-am gândit foarte mult la asta înainte, dar cred că ai un caracter puternic, Anthony.

- Puternic? întrebă el, zâmbindu-i peste masa luminată de lumânări.

- Puternic, repetă ea. Ştii, cu sânge fierbinte.

- Oh, da. Sunt un italian cu sânge fierbinte. Mi-ai mai spus asta şi altă dată. Uite, Tracy, n-am fost chiar atât de rău astăzi.

- Aiurea! strigă ea. Ai trecut peste orice astăzi, chiar şi peste deciziile mele.

- Uneori este nevoie şi de asta.

- Vezi? Acum aplici tactica defensivă a Marinei. Ai fost ca un buldozer - cu mine, cu agentul de vânzări.

- Dacă eu am fost ca un buldozer, tu ai fost ca un catâr.

- Ca un catâr? Ce urât poţi să vorbeşti!

- Ok, să spunem că ai fost încăpăţânată, imposibilă, inflexibilă, poţi să alegi ce vrei.

- Anthony, este viaţa mea şi maşina pe care o conduc este alegerea mea.

- Ştii, Tracy, interveni el cu răbdarea ajunsă la limită, este mare diferenţă între a fi independent şi a fi prost.

- Proastă! Acum am devenit şi proastă?

- Doar nu vrei acum să spun „stupidă“. Nu? o întrebă el cu

un zâmbet crud.

Inainte ca ea să aibă timp să riposteze, reîncepu calm:

- Dacă am fi împreună pe un vas şi tu ai cădea peste bord, pariez că ai prefera să te îneci decât să-mi ceri să-ţi arunc un colac de salvare.

- Anthony, ce tot spui? Am fost într-adevăr sufocată.

- Nu, tu numai te-ai oprit în spatele BMW-ului meu şi aproape ai fost omorâtă.

- Omorâtă, într-adevăr! Incă nu înţeleg ce vrei să spui, zise ea exasperată.

- De ce nu mi-ai cerut să te ajut să-ţi alegi maşină? Cum ţi-am mai spus, ştiu foarte multe despre maşini.

- Nu m-am gândit...

- Nu, nu te-ai gândit. Şi nu mi-ai cerut asta pentru că eşti îngrozitor de orgolioasă şi nu poţi să ceri ajutor. Ei bine, să nu aştepţi ca de acum înainte eu să stau fără să fac nimic în timp ce tu provoci dezastre care să se întoarcă împotriva ta aşa cum s-a întâmplat astăzi.

Acum Tracy era deja furioasă.

- Tracy?

- Da?

- Nu vreau să mai alegi altă dată o maşină fără să-mi ceri să te ajut.

- Oh, sigur că da.

- Şi nu vreau sa mai iei masa cu Alan.

- Stai puţin...

- Niciodată.

- Delano, scuteşte-mă, vrei? Te porţi de parcă ai veni din secolul trecut, coborând de pe calul tău alb şi salvând fecioarele nevinovate.

- Cred că ştiu ce este mai bine pentru tine, Tracy, şi cred că sunt capabil să am grijă de tine.

- Este valabil pentru amândoi, replică Tracy.

- Nu-mi place ideea că ai fi putut muri astăzi, spuse el cu

vocea întretăiată de emoţie.

- Da, ar fi fost posibil să zac în acest moment într-o prăpastie...

- Ce trebuie să fac pentru a te determina să mă asculţi?

- Ei bine... Acum expresia ei era înspăimântător de triumfătoare. Am putea să ne certăm teribil de fiecare dată, cu toate că nu-ţi garantez că voi face întotdeauna ca tine.

El schiţă un zâmbet şi se declară învins.

- Touché.

- Ai auzit până acum vechea maximă „Când eşti în dubiu, mergi ca melcul“? îl întrebă ea, teribil de încântată. Şi îţi mai spun una. „încearcă totul pe pielea ta!“

Un zâmbet victorios trecu pe faţa lui.

- încercăm asta pentru o rundă, sau pentru două?

- Ah, exclamă ea cu răutate. Eşti prea ocupat aşteptnd acel moment magic ce îţi va scăpa printre degete întotdeauna.

- Poate că vreau doar să te savurez ca pe un vin bun, spuse el, luând o gură de vin.

- Pe măsură ce trece timpul, vinul este mai bun. Eu mă voi alege doar cu riduri.

- Vei fi din ce în ce mai bună.

- Voi fi plină de riduri. Vrei să mă împingi spre dormitor într-un scaun cu rotile?

Se distra şi el alături de ea acum.

- Vom face curse de scaune cu rotile. Te voi vâna alergându-te în jurul patului...

- Slabe speranţe. Oricât de mult aş trăi, tu nu vei găsi niciodată acel moment perfect.

- Vin aici, îi spuse el.

- Ce?

- M-ai auzit. Vino aici!

Circumspectă, ea se ridică şi ocoli masa, ajungând lângă el. Il privi cu ochi imenşi, plini de pasiune.

- La dracu' eşti irezistibilă! murmură ca pentru sine Anthony.

O aşează pe genunchii lui şi o sărută, uimind-o cu pasiunea lui, cu fineţea buzelor sale, cu delicateţea limbii sale. Când mâna lui alunecă pe pielea mătăsoasă a picioarelor ei, Tracy simţi cum îşi pierde controlul. După o clipă el se trase înapoi, sprijinindu-i capul pe umărul lui şi spunându-i ca prin vis:

- Poate este momentul să...

- Este?

- Da.

- Când?

- In noaptea asta.

Ea începu să-i mângâie bărbia uşor aspră.

-Deci tu, cu caracterul tău aprins, ştii totul despre mecanica auto. Spune-mi, despre ce altceva mai ştii totul?

- Ia-mi mâna şi poate o să-ţi arăt.

Ea îi luă mâna.

*
* *

- Poate că nu am ales cea mai bună variantă, spuse Tracy.

Era ceva mai târziu, şi Tracy stătea din nou în patul lui Anthony, de data asta neavând pe ea nimic cu excepţia cearşafului. însă de data aceasta, în loc să se simtă în largul ei şi fericită, se simţea mizerabil. în apropierea ei Anthony se plimba încolo şi-ncoace, în pantalonii pe care tocmai şi-i trăsese în grabă pe el. Pieptul îi era dezgolit, faţa îi era umbrită de frustrare şi îngrijorare. Bustul său bronzat era minunat, iar părul auriu care-i acoperea pieptul era aproape irezistibil. Niciodată nu arătase atât de atrăgător, şi niciodată ea nu se simţise atât de neatrăgătoare.

- Nu mai spune absurdităţi, Tracy, o certă el. Ştiu că te-am rănit.

- Da, m-ai rănit! ţipă ea, întorcându-se pentru a-şi ascunde ochii plini de lacrimi.

Era aproape imposibil să nu plângă când imaginea cu ei amândoi goi în pat îi rămăsese întipărită în minte. Avusese trupul lui fierbinte alături de ea şi fusese cea mai minunată experienţă pe care o trăise vreodată; apoi, dintr-o dată, vraja s-a rupt. A fost suficient să se retragă puţin, şi el deja dispăruse. Dintr-o dată pantalonii erau traşi pe el, camera era inundată de lumină, şi el îi cerea să-i spună care era problema. Amintindu-şi întrebarea lui, strânse cearşaful mai bine pe lângă ea acoperindu-se.

- Credeam că un gentleman se presupune că nu întreabă astfel de lucruri, spuse ea cu durere în glas.

El veni lângă ea şi o luă în braţe, strângând-o uşor.

- Draga mea, acest gentleman doreşte foarte mult să ştie adevărul.

- Nu mă doreşti, îl acuză ea, pufnind.

- Bineînţeles că te doresc, negă el cu înverşunare, atingându-i părul cu buzele.

- Atunci de ce îmi faci una ca asta?

El se retrase şi-i ridică bărbia cu vârful degetelor.

- Pentru că, dacă este pentru prima oară când eşti cu un bărbat, aş vrea să-mi spui.

- Şi cu ce-ar schimba situaţia?

- Dacă vrei să spui că eu nu te-aş mai dori dacă ai mai fost cu un bărbat înainte, te înşeli amarnic. Dar dacă o faci pentru prima oară, cred că am dreptul să ştiu.

- Oh, renunţ. Da, ai dreptate, spuse ea cu un ton jalnic.

- Am dreptate că am dreptul să ştiu?

- Nu, ai dreptate cu... se răsuci stânjenită... Ai dreptate, n-am mai fost cu un bărbat până acum.

El zâmbi tandru, aproape exaltat, la cuvintele ei.

- Parcă mi-a căzut tavanul în cap!

Apoi continuă sobru:

- Dar sunt foarte curios, Tracy. De ce mi-ai lăsat impresia că ai mult mai multă experienţă? De ce mi-ai spus, de

exemplu, că erai numită Tracy Uşuratica.

Ea oftă.

- Copiii de la şcoală îmi spuneau aşa cu ironie. Adevărul este că nu sunt deloc... uşuratică. Era imposibil în oraşul mic în care am crescut eu. O dată am avut o întâlnire, cred că puţin mai târziu decât „normele“, cu un băiat, şi în ziua următoare ştia tot oraşul. Cred că şi mama auzise, cu toate că nu mi-a reproşat nimic. Acesta a fost începutul - şi sfârşitul încercărilor mele de a fi libertină... concluzionă ea cu ciudă.

Anthony se ridică în picioare încruntat şi începu din nou să se plimbe prin cameră, absorbit de gânduri.

- Asta schimbă lucrurile, spuse el pe un ton dramatic.

- Ce vrei să spui?

- Cred că va trebui să aşteptăm până când ne vom căsători.

- Ce? Intrebă ea nevenindu-i să creadă. Credeam că atitudinea asta a dispărut încă din Evul Mediu.

El veni din nou lângă ea şi îi strânse mâna. Ochii lui nu fuseseră niciodată mai aprinşi sau mai sinceri decât atunci când îi spuse:

- Tracy, te iubesc. Vreau să fii soţia mea. Şi... mă bucur că nu eşti... uşuratică.

Cuvintele „te iubesc“ aproape că o topiră pe Tracy, dar nu putea încă să lase garda jos.

- Vrei să spui că doreşti să te căsătoreşti cu mine numai pentru că ai aflat că... că sunt virgină?

- Nu, vreau să mă căsătoresc cu tine în orice condiţii.

Ea îşi coborî privirile, luptându-se din nou cu lacrimile. Jumătate din ea voia să-şi arunce braţele în jurul gâtului lui şi să fie de acord cu orice. însă cealaltă jumătate încă dorea să-i apere independenţa, independenţă de care nu se putuse bucura până acum. Se gândi cu multă atenţie la cuvintele pe care urma să le spună.

- Anthony, sunt adânc impresionată de ceea ce tocmai mi-

ai spus, dar nu sunt sigură că sunt gata pentru asta. Dumnezeule, am plecat de acasă pentru prima oară cu două luni în urmă. în toţi aceşti ani am lucrat şi m-am chinuit să-mi termin facultatea şi să-i ajut pe mama şi pe Rick... Când ţi-am spus că tocmai am ieşit din închisoare, chiar credeam asta. Acum, în sfârşit, sunt liberă şi se pare că tu vrei să mă închizi iarăşi. Trebuie să aflu mai multe despre mine înainte de a considera că sunt gata să mă căsătoresc. Nu sunt încă sigură că sunt gata să-mi iau un astfel de angajament faţă de un bărbat, pentru tot restul vieţii mele.

Cuvintele ei aduse iar încruntare pe faţa lui Anthony.

- Ce tot spui? Că nu vrei să te căsătoreşti cu mine, dar vrei să faci dragoste cu mine - fără promisiuni, fără obligaţii?

- Ei bine... da! admise ea.

Furios el se ridică în picioare.

- îmi pare rău, Tracy, condiţiile tale sunt inacceptabile.

- Dar condiţiile tale? strigă ea. Vrei prea mult!

- Şi tu vrei prea puţin, replică el, căutându-şi tricoul.

După ce îl trase pe el, continuă:

- Tracy, eşti tânără şi încerc să am răbdare cu tine. Dar nu am de gând să avem o relaţie bazată pe sex. Dacă tu crezi că aş putea să te împart cu alţi bărbaţi, eşti nebună. Eşti pe cale să descoperi de una singură că uneori libertatea începe cu un angajament, cu a te dărui fără nici o rezervă.

- Te doresc cu adevărat, Anthony, spuse ea încet, simţindu-se îngrozitor.

- Oare? o provocă el amar. Imi pare că păstrezi tot ceea ce este mai bun undeva în spate, ascuns. Sunt posesiv, Tracy. Nu mă pot mulţumi numai cu o parte din tine, vreau să fii a mea cu totul.

- Cred că este timpul să merg acasă, spuse ea încet.

- Te las să te îmbraci, îi spuse el abia auzit.

*
* *

Devreme în dimineaţa următoare, după ce se perpelise toată noaptea reuşind să adoarmă într-un târziu, o trezi un ciocănit în uşă. Se uită la ceas cu ochii pe jumătate închişi. La dracu' cine putea să vină la ea sâmbătă la ora nouă dimineaţa?

Se ridică din pat şi îşi trase pe ea un halat.

- Imediat, strigă iritată, în timp ce bătăile continuau.

Ajunsă lângă uşă, întrebă:

- Cine e?

- Memorial Interiors, veni răspunsul.

- Sper că au venit să ia înapoi blestematul de pat, bombăni ea pe înfundate.

Descuie uşa şi o deschise larg.

Băiatul în uniformă stătea în faţa uşii, ţinând în braţe o cutie imensă. Se înroşi brusc atunci când realiză că Tracy nu purta nimic altceva decât un halat, şi începu să se bâlbâie.

- Ă... doamnă... Domnul Delano mi-a cerut să vă livrez asta.

- Nu o vreau, îi spuse ea băiatului pe un ton răstit.

El o privi disperat.

- Doamnă, domnul Delano mi-a spus să nu accept nici un refuz, şi dacă nu o vreţi, o să intru într-o mare încurcătură.

O privea atât de rugător, şi părea atât de neputincios încât o făcu să cedeze.

- Oh, foarte bine.

I-o putea trimite oricând înapoi lui Anthony, îşi spuse ea. Şi, la dracu' era atât de curioasă!

Băiatul radia de bucurie.

- Mulţumesc, doamnă.

- Cu plăcere, îi spuse ea zâmbind, luând grăbită cutia.

închise uşa şi căscă în timp ce intra în apartament. Căută un
cuţit şi deschise cutia.

- Ce dracu'... mormăi ea,

Cutia era umplută cu gheme de sfoară. Tracy privi nedumerită la conţinutul cutiei, apoi descoperi un bilet pe care-l citi: “Spune-mi când eşti pregătită să te legi”.

- Să te ia dracu’ Delano!

Furioasă, Tracy aruncă un ghem în cealaltă parte a camerei, lovindul pe Captain Action care se trezi şi îşi scutură capul pufos.

- Să-i spun când sunt gata să mă leg! n-are decât să aştepte, exclamă ea vorbind cu motanul.

Captain Action se juca cu ghemul, torcând.

Capitolul 9

într-o seară de sâmbătă, o lună mai târziu, Tracy stătea în dormitor, machiindu-se şi aranjându-şi părul, pregătindu-se pentru întâlnirea de la teatru pe care o avea cu Alan Sanderson. îndată ce termină şi ultimele retuşuri, făcu un pas înapoi şi se privi în oglindă.

Părul moale îi cădea senzual pe umeri, machiajul îi dădea un aer seducător, plin de mister. Rochia era lucrată dintr-o mătase albastră, cu un decolteu adânc şi provocator. O jachetă scurtă şi o curea cu dungi completau întreaga ţinută.

Alan cu siguranţă o va găsi foarte atrăgătoare în noaptea asta, îşi spuse ea. Era ceea ce voia într-adevăr?

Tracy se aşeză pe pat - patul lui Anthony - pentru a-şi pune dresurile de mătase şi a încălţa sandalele cu tocuri înalte. Dorea ceva, asta era cert. Dacă era cu adevărat sinceră cu ea însăşi, dorea bărbatul care-i dăruise acest pat. Dacă nu ar fi fost condiţiile lui pe care ea nu le putea accepta...

îl cunoscuse pe Anthony Delano în urmă cu trei luni, dar niciodată nu fusese atât de departe unul de celălalt. îl văzuse numai de trei ori de la cearta lor de acum o lună, şi întotdeauna în legătură cu serviciul. Luaseră prânzul împreună o singură dată. „S-a schimbat ceva Tracy?“ o întrebase el. Oh, cât de mult fusese tentată să zboare în braţele lui şi să dea orice, oricât pentru a fi cu el; însă se stăpânise, spunând numai „S-a schimbat ceva Anthony?“

Poate că era o situaţie de şah etern. Remiză!

Erau prinşi într-o situaţie fără ieşire, şi amândoi ştiau asta. Adesea se întreba de ce îi rezistă. El era cu adevărat un prinţ coborât dintr-o poveste cu zâne, iar ea era Cenuşăreasa încăpăţânată care nu voia să meargă la bal şi nu era nici măcar sigură că Prinţul Fermecat există. In momentele sale de slăbiciune era sigură că îl iubeşte. Il dorea atât de tare încât

era aproape dureroasă această dorinţă, dar nu era gata să i se dăruiască, nu înainte de a avea ocazia să-şi trăiască viaţa după propria voinţă.

Să fie acesta motivul pentru care în sfârşit acceptase o întâlnire cu Alan? se întrebă ea. Dacă nu a putut găsi ceea ce voia cu Anthony, poate că era timpul să exploreze noi tărâmuri. Alan cu siguranţă nu părea a fi genul de bărbat care să-i facă cereri pe termen lung; el îi putea oferi aventura pe care o căuta.

Oricum, se gândea, nu putea nega vocea din inima ei care spunea că se înşela pe sine, şi nu se simţea în largul ei deloc.

- Ţi-a plăcut piesa, Tracy? o întrebă Alan Sanderson îndată ce părăsiră cladirea teatrului şi mergeau cu maşina pe o stradă aproape pustie din nordul cartierului Harris County.

- Piesa a fost bună, cel puţin aşa cred, îi spuse Tracy. Cel mai minunat lucru este că au puns în scenă pentru prima oară o piesă a unui dramaturg local. Dar încă nu pot să înţeleg povestea unei femei care are o fobie legată de teama de a se îneca într-un pat cu saltea cu apă.

Lângă ea, în întuneric, Alan râdea.

- Paturile cu apă nu te sperie, Tracy?

- Este ca şi cum întreaga poveste nu ar avea sens. Vreau să spun că, dacă sărmana femeie simţea o teamă atât de mare, de ce nu dormea într-un pat obişnuit?

- Ah, dar tocmai acesta era sensul întregii piese. Protagonista trebuia să-şi învingă temerile, să depăşească frica.

Râse din nou răutăcios, fapt pe care ea îl găsea tot mai enervant în întunericul din maşina lui.

- Şi trebuie să recunosc că dramaturgul a avut o idee extraordinară, originală, când a făcut o femeie săracă să se gândească la plăcerea oferită de paturile cu apă.

- Atât de originală pe cât poate fi o încălcare de reguli, remarcă ea sec.

Alan izbucni în râs, apoi spuse:

- Ştii, Tracy, paturile cu apă sunt lucruri pentru care trebuie să te lupţi. De fapt, să întâmplă că şi eu dorm într-unul.

îi aruncă un zâmbet care, în lumina slabă, părea mai mult un rânjet.

- Ai vrea să vii să-l încerci şi tu cândva?

- Nu sunt înnebunită după el, replică Tracy pe un ton sarcastic.

- Tu în ce fel de pat dormi, Tracy?

- Oh, într-un pat care pare să fie făcut pentru bordel, se trezi ea spunând, fără să-i fie teamă că l-ar putea şoca. Este la fel de roşu ca cele de acolo. Mi l-a dăruit un prieten.

- Cineva cunoscut? întrebă el.

Ea îi răspunse cu o întrebare.

- Spune-mi, Alan, ştii cumva unde dracu' mergem?

Se uită pe geam la imensele forme gri ale copacilor care treceau pe lângă ei.

- Arată de parcă ne-am fi înfundat în mijlocul Marelui Canion.

- Oh! Cred că ne-am cam îndepărtat de casă, vorbind despre teatru.

- Dar Alan, este întuneric complet afară. Nu se poate vedea nimic, spuse ea, crescându-i sentimentul de nesiguranţă la vederea acelei şosele părăsite. Nu mi-ai promis o cină după piesă?

- Ba da, şi cu siguranţă o vom avea. De fapt, îmi este foame.

Spunând aceste cuvinte, el frână în faţa unui indicator luminos aflat pe marginea şoselei.

- Alan!

- Vrei să mă însoţeşti în sufragerie, domnişoară O'Brien?

Alan introduse o casetă cu Rod Stewart în casetofon, apoi se strecură printre scaune către spatele camionetei, întinzân-

du-i lui Tracy o mână pentru a o ajuta să treacă. Ea avu o mică ezitare, dar îl urmă şi o secundă mai târziu stăteau pe carpeta de pluş, lângă o frapieră. Plafoniera maşinii era singura lumină.

- Nu este confortabil? întrebă el dându-i o bere deschisă.

- Confortabil, da, dar greu de luat cina aici, îi reproşă Tracy.

- Nu-ţi face griji. Frigiderul este plin cu fructe, brânzeturi, aperitive, orice îţi pofteşte inima.

Zâmbi şi îşi trecu un braţ în jurul ei.

Ea îl studia neliniştită. Alan era un bărbat atrăgător, cu părul negru şi moale şi ochi albaştri irezistibili. Multe femei l-ar fi găsit extrem de senzual. De ce atunci acea parte din ea care întotdeauna se dădea în vânt după simpla prezenţă a lui Anthony, nu simţea nimic în prezenţa lui Alan, cu excepţia nervozităţii şi suspiciunii?

El părea că i-ar fi putut citi gândurile.

- Ai cumva o teamă pe care trebuie s-o depăşeşti, Tracy? o întrebă el.

- Nu teama de paturi cu apă, replică ea, luând o gură de bere.

Dintr-o dată vocea răguşită a lui Rod Stewart cântă „Tonight’s the Night“. Alan veni şi mai aproape de ea.

- Mai bea puţină bere, Tracy.

- Nu sunt chiar atât de beţivă îi spuse ea, legănând sticla. Şi oricum, nu în preajma ta, adăugă ea în gând.

Nu se întâmpla absolut nimic din ceea ce îşi imaginase ea despre această întâlnire. Furia îi creştea la gândul că Alan o manipula în această situaţie potenţial explozivă.

- Bine, dacă nu eşti genul de fată căreia îi place să bea, atunci trebuie să fii de tipul celor cărora le place să intre direct în afaceri.

Pronunţând aceasta, îi luă berea din mână şi o sărută pe neaşteptate.

Tracy a fost prea şocată în primul moment pentru a reacţiona. Dar şocul a fost în scurtă vreme înlocuit de revoltă şi indignare şi a începu să se lupte pentru a se elibera în timp ce el încerca să-i strecoare o mână sub rochie.

- Nu, ţipă ea.

- Haide, iubito. Ştii că vrei asta.

- Alan, pentru numele lui Dumnezeu, este prima noastră întâlnire!

Se lupta în continuare cu el, totul fiind din ce în ce mai serios.

- Hei, opreşte-te, vrei?

Dar el nu se opri până când ea nu se smulse de lângă el. începu să înjure când rochia pârâi şi se descusu pe un umăr.

- Uite ce-ai făcut! îi reproşă ea. Am dat salariul pe o săptămână pentru a o cumpăra.

Tracy reuşi să-l împingă într-o parte şi să se strecoare pe scaunul din faţă. El o urma curând, privind-o furios.

- Pentru ce ai făcut asta? Nu sunt Jack Spintecătorul, să ştii.

- Nu e mare diferenţă, pentru moment. Eşti sigur că nu-ţi pierzi timpul, Alan?

- La ce te-ai gândit tu pentru noaptea asta?

- Vrei să spui că te aştepţi ca fiecare femeie cu care ieşi în oraş să meargă şi în patul tău? îl întrebă ea neîncrezătoare.

- Da.

Ea clătină mirată din cap.

- Eşti pe cale să devii cel mai superficial bărbat pe care l-am întâlnit vreodată.

- Dar tu, Tracy? Rochia aceea, machiajul, parfumul... Felul în care interpretezi rolul de sirenă ar fi pus-o în umbră şi pe Circe. Şi acum vii cu acest act dramatic victorian.

Dezamăgit, scoase caseta din casetofon.

- Te duc acasă.

- Nici să nu te gândeşti. Nu mai merg nicăieri cu acest -

auto-laborator de seducţie. Lasă-mă lângă primul telefon.

Spre dezamăgirea ei, Alan chiar asta făcu.

*
* *

Tracy stătea tremurând într-un mic magazin de pe Crosby-Huffman Road, privind după maşina lui Alan care părăsea parcarea.

- Mai mult noroc data viitoare, strigă ea după el cu furie.

Se întoarse spre relativa siguranţă oferită de clădire şi se apropie de telefonul aflat în faţa ei, oprindu-se în conul de lumină slabă pentru a căuta o monedă în poşetă. în partea stângă se aflau doi bărbaţi într-un camion, care beau bere şi se amuzau făcând comentarii în timp ce se uitau la ea. La dracu' asta chiar o călca pe nervi, şi nici măcar nu avea la ea monede potrivite pentru telefon! Făcuse o prostie fiind atât de moderată cu Alan, realiză ea acum. Se simţise insultată grav în camionetă. Tot ceea ce putea gândi în acel moment fusese să se îndepărteze de el, fusese ca şi când...

El nu era Anthony.

Oftând descurajată, intră în micul magazin pentru a face rost de fise. Dar, când casierul din spatele tejghelei văzu că nu avea decât o bancnotă de douăzeci de dolari, insistă să folosească telefonul magazinului în loc de telefonul public.

Cu tot norocul pe care-l avusese acum, nu răspundea nimeni acasă la mătuşa Fayetta. Tracy era gata să izbucnească în lacrimi. Se certă în gând că insistase ca Alan s-o lase la primul
telefon. Aici era mijlocul necunoscutului şi cei douăzeci de dolari pe care-i avea nu erau suficienţi pentru a ajunge acasă cu un taxi, dacă ar fi putut găsi unul în acest loc uitat de Dumnezeu. Mai era o singură soluţie în afară de aceea de a suna la poliţie, însă presupunea să treacă peste propria mândrie...

Cei doi cowboy pe care-i văzuse afară intraseră acum în

magazin pentru a mai cumpăra bere. Amândoi purtau jeanşi, iar cămăşile lor erau pline de berea pe care o vărsaseră pe ei. O priviră amândoi pe Tracy în timp ce se îndreptau spre tejghea.

- Te-ai certat cu prietenul, iubito? o întrebă unul din ei. Sunt sigur că eu pentru nimic în lume n-aş fi dat jos din camionetă o frumuseţe ca tine. Dar tu, Wayne? îşi întrebă prietenul.

- Spune, dragă, te putem duce noi înapoi în oraş? o întrebă celălalt bărbat în timp ce mesteca tutun, fapt pe care Tracy îl găsea dezgustător, făcându-i cu ochiul celuilalt.

Tracy se întoarse, ridică telefonul şi formă numărul lui Anthony. Il auzi clar pe acel numit Wayne spunându-i prietenului său:

- Cred că ar trebui să ne luăm un telefon şi să ne cuplăm pe linie cu tipa.

Telefonul lui Anthony sună de câteva ori, iar Tracy ajunsese în pragul disperării când, în sfârşit, vocea lui aspră îi răspunse:

- Alo!

Era acolo! Anthony era acolo! Vocea lui suna mai mult decât somnoroasă. Cu ochii aproape plini de lacrimi, Tracy îi spuse:

- Anthony, poţi să vii să mă iei?

- Tracy, unde eşti?

Imediat, vocea lui deveni îngrijorată.

- Nu sunt sigură unde sunt, spuse ea pe un ton jalnic.

- Eşti în regulă?

- Da, sunt bine. Doar că nu sunt sigură...

Se întoarse către casier.

- îi poţi spune prietenului meu unde suntem?

Bărbatul încuviinţă şi luă receptorul. Urmară cinci minute de discuţie între Anthony şi casier şi, până la urmă, îi dădu receptorul.

- Eşti într-un magazin lângă Lake Houston? o întreba Anthony în timp ce ea ridica receptorul la ureche. La ora unsprezece, sâmbătă noaptea? Ce dracu' faci acolo, Tracy?

- Cumpăr lapte pentru pisică? îi sugeră ea veselă.

- Tracy!

- OK, nu te enerva, am avut o întâlnire.

înjurăturile care se auzeau din receptor erau atât de oribile încât până şi casierul rămase înmărmurit în timp ce Tracy ţinea receptorul la jumătate de metru de ureche.

- S-a enervat, îi explică ea neconvingătoare acestuia.

Când, în sfârşit, puse receptorul din nou la ureche, Anthony
o întrebă sever:

- Ce dracu' s-a întâmplat?

- întâlnirea... n-a mers.

- Nenorocitul mai este încă acolo?

- Nu, dar sunt doi cowboy...

Urmară mai multe înjurături, şi apoi vehementul:

- Sun la poliţie!

- Nu, Anthony, sunt convinsă că voi fi în siguranţă dacă rămân aici cu casierul. Dar vei veni? Te rog!

- Ies acum pe uşă. Şi dacă te mişti măcar şi un metru de acolo, voi fi nevoit să recurg la violenţă fizică.

- Da, Anthony.

Ea oftă şi puse receptorul în furcă.

- Are un caracter foarte aprins, îi explică ea casierului care îşi oprea cu greu zâmbetele.

Tracy merse la toaletă, îşi aranjă părul şi-şi retuşă machiajul. Tot ce ar fi putut face cu rochia era să lege cele două capete descusute într-un nod. Anthony nu putea fi însă păcălit, ştia asta, iar bravada ei se evaporă rapid.

O jumătate de oră mai târziu, când îl văzu pe Anthony intrând în magazin, când îi văzu trăsăturile împietrite în lumina rece, i se înmuiară genunchii. Avea părul ciufulit, ochii

plini de îngrijorare şi era îmbrăcat în jeanşi închişi la culoare şi cu o cămaşă neagră pe jumătate descheiată care-l făcea să pară teribil de intimidant. Veni repede lângă ea şi îi strânse mâna cu fermitate.

- Să mergem.

Fiindu-i teamă să vorbească, ea îl lăsă s-o ajute să iasă din magazin. In timp ce mergeau, el îşi trecu privirea peste figura ei, peste rochie, peste păr. Când ajunseră la maşină el o lipi cu spatele de metalul rece. Mâna lui îi trase jacheta de pe umeri şi pipăi nodul de la rochie.

- Ţi-a... făcut ceva?

- Nu... murmură ea.

- Dacă ar fi făcut-o ar fi fost un om mort, replică Anthony pe un ton care-i făcea sângele să-i îngheţe în vene.

O ajută să intre în maşină şi curând era alături de ea, închizându-şi uşa cu zgomot. Nu spuse nici un cuvânt în timp ce mergeau înapoi spre oraş. Tracy era îngrozitor de nefericită; aproape îşi dorea ca el să ţipe la ea, să o strângă de gât, orice numai să nu stea acolo într-o tăcere rece şi apăsătoare.

Când ajunseră înapoi în oraş, el nu se îndreptă spre apartamentul ei, ci conduse spre casa lui. Maşina se opri, uşa lui se închise cu zgomot, iar el veni pe partea ei şi îi deschise uşa.

- Anthony, ce-i asta?

El încă nu-i vorbea, dar îi luă cu fermitate mâna şi o conduse în casă. O dată ce ajunseră în holul întunecat, el o lipi de perete şi o sărută aproape sălbatic, îmbrăţişând-o puternic, gata s-o sufoce. Ea trase aer adânc în piept, privindu-l pierdută. Cu tot întunericul din hol, el putea vedea lacrimile ce-i străluceau în ochi în timp ce-i spunea cu voce răguşită:

- Ai învins, Tracy.

Dintr-o dată picioarele ei se dezlipiră de podea, în timp ce el o ducea în braţe traversând livingul şi îndreptându-se spre

dormitor.

- Anthony, n-am vrut să te rănesc, îi spuse ea cu voce întretăiată.

El nu răspunse, ci intră în dormitor, lovind uşa cu piciorul pentru a o închide. O lăsă pe pat. Apoi o devoră. Tracy era aproape înspăimântată de intensitatea trăirii lui Anthony, dar ştia că nu există altă cale de a acoperi oribila, dureroasa distanţă ce se aşternuse între ei.

Rapid, el îndepărtă mai întâi hainele ei şi apoi pe ale lui, îi acoperi corpul gol cu al lui, desfăcându-i încet picioarele în timp ce-şi trecea faţa peste sânii ei dezgoliţi. Ea era acut conştientă de fiecare senzaţie, uşoara asprime a bărbiei lui atingându-i sânii, tăria virilă a trupului lui apăsându-l pe al ai. Gura lui se aplecă asupra unui sân, şi ea simţi că-şi pierde minţile.

- Anthony, murmură ea.

- Taci, îi şopti el, prinzându-i gura într-un sărut fierbinte.

Ea ştia că este un bărbat disperat, sălbatic de pasiune şi durere, şi că avea să-i spună ceva cu trupul lui, ceva ce nu putea fi spus în cuvinte.

Şi a fost elocvent. Ea nu putu rezista când mâinile lui alunecară peste ea pentru a o aşeza. Coapsele lui puternice, aspre, îi desfăcură picioarele mătăsoase. Penetrarea lui era extrem de masculină, dureroasă într-un fel minunat. El forţă intrarea înăuntrul ei până când ajunseră total uniţi.

- Oh, Anthony, suspină ea.

El se încordă.

- Te doare?

Ea nu putea să nege, dar îi spuse:

- M-ar durea mult mai mult dacă te-ai opri.

- Oh, iubito! şopti el, sărutându-i lacrimile. Pune-ţi picioarele în jurul meu, draga mea.

Ea o făcu, iar el deveni sălbatic, apăsând-o încet spre el şi respirând neregulat, ca într-o durere.

- Iartă-mă, iubito, dar nu mă pot opri.

Ea voia să-i spună că nu era nimic de iertat. Dar gândurile sale se amestecară în timp ce el îi cerea fragilitatea ca un bărbat posedat, înfierbântându-i cea mai adâncă parte a trupului cu dragostea lui. In timp ce el se mişca mai puternic, mai repede, ea se simţi uşoară, prinse aripi. Niciodată nu simţise ceva atât de minunat, atât de intim. Mişcarea lui atinse un vârf al pasiunii, apoi el se aruncă adânc înăuntrul ei. Ei erau unul, într-o linişte totală.

Mai târziu stăteau la masa din bucătărie, cu paharele de vin în faţă. Tracy era îmbrăcată cu halatul lui. Se simţea ciudat de timidă, copleşită de intensitatea a ceea ce se întâmplase între ei. Şi fusese extraordinar; să facă dragoste cu Anthony a fost ceva extraordinar. Fiecare centimetru al pielii sale îşi amintea posesiunea lui, şi ea ştia că niciodată nu va mai fi la fel. Sau nu voia să fie. Spera că împreunarea lui învinsese violenta disperare dinăuntrul lui.

- Iubito?

El îi vorbise, iar ea îl privi şi îi aruncă un zâmbet peste masă.

- Imi placi îmbrăcată în halatul meu, îi spuse el făcându-i cu ochiul. Numai că eşti mult prea departe.

Când ea nu-i răspunse, adăugă sever:

- Vino aici!

Lăsând jos paharul de vin, ea ocoli masa, iar el o trase pe genunchi şi o sărută. Sărutul lui a fost sublim şi Tracy avea ochii umezi de lacrimi când buzele lor se despărţiseră.

- Mai eşti încă supărat pe mine, Anthony?

- Supărat? o întrebă el cu ochii adânci plini de dorinţă. Sunt supărat că te doresc prea mult, draga mea.

Mâna lui se strecură pe sub halat, căutându-i sânii, iar gura o urmă. Ea suspină în timp ce sfârcurile i se întăreau la atingerea delicată a limbii lui.

- Iubito, sânii tăi sunt atât de frumoşi, tu eşti atât de

frumoasă... şopti el câteva clipe mai târziu. Ştii că înnebunesc la gândul că alt bărbat te-a atins acolo... oriunde...?

- Anthony, eşti singurul bărbat care m-a atins vreodată... în felul ăsta.

În timp ce limba lui încă îi dezmierda sânii, mâna îi alunecă mai jos şi ea tresări uşor.

- Am fost prea pasionat? o întrebă el.

- Nu, deloc, replică ea stânjenită.

- Ştii cum să trezeşti instinctele animalice din mine, murmură el, desfăcându-i grăbit halatul.

Gura lui fierbinte trecea în jos pe abdomenul ei gol în timp ce ea cu greu îşi putea ţine respiraţia. Tremură la îmbrăţişarea lui, trecându-şi degetele prin părul lui moale.

- Este numai o singură soluţie, şopti el, răsuflarea lui fierbinte arzându-i pielea dezgolită.

- Da?

- Trebuie s-o mai facem o dată.

- Oh... încă o dată?

- încă o dată. De data asta pentru tine, iubito.

- Data trecută nu a fost pentru mine?

El râse încet, seducător, şi o luă în braţe. Sângele lui Tracy începu să-i alerge prin vene în timp ce el o purta de-a lungul holului, spre dormitor. înăuntrul dormitorului întunecat îi dădu jos halatul, iar el îşi scoase pijamaua. O iubi mult mai delicat de data aceasta, excitându-i fiecare centimetru din trup cu gura sa minunată, chiar şi acea ultimă parte pe care ea a vrut să i-o refuze. Ea era înnebunită de dorinţă în momentul în care el începu să unească trupurile lor; o pătrunse atât de încet, încât în final ea ajunse la o intensitate a senzaţiilor infinit de mare. îl auzi râzând deasupra ei.

- Tocmai am eliberat o tigroaică, îi şopti el.

- Anthony, te rog, doar... doar...

- Ce?

- Monstrule.

Dintr-o dată el se răsuci şi o aşeză pe ea deasupra lui.

- Arată-mi ce-ţi doreşti, draga mea.

Şi ea îi arătă, cu lumina lunii strălucindu-i în părul ce se revărsa asupra lui. Instinctul îi ghida mişcările şi Anthony o ajuta, învăţând-o totul: cum să se mişte, cum să-l atingă, cum să-l elibereze. Ea trecea de la un orgasm ameţitor la altul, până când dorinţa lui crescu subjugându-l şi pe el pentru a se uni amândoi în acea ultimă eliberare. Când momentul a venit, a fost atât de intens şi devastator încât Tracy îşi pierdu total controlul; apucă o pernă şi şi-o apăsă pe faţă, muşcându-şi buzele. Imediat perna fu dată la o parte şi gura lui Anthony se grăbi spre a ei.

- Oh, draga mea, te iubesc, îi şopti câteva momente mai târziu.

- Şi eu te iubesc, Anthony, îi întoarse ea şoaptele şi, când îşi ridică privirile spre el, văzu lacrimi în ochii lui minunaţi.

S-au relaxat amândoi mult timp, dar în final Anthony a fost cel care a rupt tăcerea ce se lăsase între ei.

- Care este numele lui, Tracy?

- Numele lui?

- Tipul cu care ai ieşit în noaptea asta.

- Oh, Alan Sanderson.

- Ah, da, infamul domn Sanderson, cel cu care ai luat masa. Cred că ţi-am spus atunci că nu vreau să te mai vezi cu el. Promite-mi că nu o vei mai face, Tracy

Când ea nu răspunse imediat, el o imobiliză sub el şi spuse:

- Ori îmi promiţi că nu te mai vezi cu el, ori te ţin aici şi fac dragoste cu tine până când n-o să te mai poţi mişca din patul ăsta.

Ea nu putu rezista să nu zâmbească.

- OK, promit. Doamne, dar eşti aprins.

El zâmbi de deasupra ei.

- Acum povesteşte-mi despre pernă.

- Pernă?

- De ce ţi-ai pus perna pe faţă?

- Anthony, pentru Dumnezeu, mă ucizi!

El era fără milă.

- Spune-mi de ce ai luat perna.

- La dracu' Anthony... Oh, bine, mi-a fost teamă că aş putea..

- Da?

- Ţipa.

El râse încântat.

- De durere?

- Nu, nu de durere, prostuţule, în...

- Extaz?

- Eşti hotărât să mă umileşti, nu-i aşa?

- Nu, dar sunt hotărât să te aud ţipând.

- Glumeşti. Şi doamna Hernandes?

- Este în partea cealaltă a casei.

- Şi oricum ea este obişnuită să audă ţipete de femeie care vin din dormitorul tău.

- Aştept pentru a cincea oară...

- Nu sunt de acord!

- Acum, acum, Tracy, nu fi nesuferită, o tachină el, dezmierdându-i gâtul cu buzele. Uite, am început să devin puţin mai delicat cu tine.

- Anthony, mi-ai spus că dacă promit că nu-l voi mai vedea pe Alan, tu nu...

- Nu ce? Trebuie să am exclusivitate, draga mea, eşti atât de delicioasă.

- Uite, dacă nu te opreşti, într-adevăr nu voi mai fi capabilă să mă mişc din patul ăsta.

- De fapt am hotărât că este o idee splendidă. Pe de altă parte - aruncă restul pernelor pe podea - îmi doresc foarte mult să te aud ţipând.

Şi a auzit-o.

Capitolul 10

- Vreau să te privesc, iubito!

Sunetul vocii lui Anthony invadă visurile lui Tracy. Ea se trezi şi îl descoperi pe Anthony care înlătura tot ceea ce-i acoperea spatele, dezgolind-o. El se îndreptă zâmbind şi scoase un sunet adânc de fiară. Stânjenită, ea se răsuci şi se frecă la ochi, alungându-şi somnul.

El îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase în picioare admirându-i trupul gol, părul desfăcu alunecându-i pe umeri, adorabilele sfârcuri roz care se întăreau chiar şi numai sub privirea lui. Privirile lui alunecară mai jos. Se auzi un alt suflu de fiară.

- Anthony, mă distrugi din nou.

Ea încercă să apuce cuvertura de la picioarele patului, dar în clipa următoare el era deasupra ei, ţinându-i umărul cu mâna.

- Am spus că vreau să te privesc, îi repetă el cu voce aspră.

Şi asta a făcut.

- Acum răsuceşte-te.

- Anthony!

- Altfel o voi face eu, încercă el s-o convingă, întorcând-o deja cu mâinile.

- Anthony... asta este... Nu am nimic pe mine!

- Este chiar aşa cum te vreau eu.

Mâinile sale îndemânatice alunecară peste spatele ei, mângâind-o delicat, apăsând-o uşor, aprinzându-i simţurile.

- Nu pot să-mi pun halatul tău sau altceva?

- Nu. Este pe mine în caz că n-ai observat.

Buzele lui îi atinseră ceafa, şi ea se răsuci cu o delicioasă mişcare.

- Eşti atât de frumoasă, Tracy. Fata mea de aur. Şi toate aceste minunate părţi nebronzate sunt numai ale mele.

Mâinile lui îi cuprinseră fesele.

- Oricum, vor trebui să fie ale mele.

Tracy era gata să cedeze seducţiei lui, când zări ceva pe scaunul de lângă pat.

- Rochia mea!

- Ce? întrebă el râzând.

Ea reuşi să-l împingă într-o parte şi să se răsucească.

- Rochia mea! Este pe un umeraş, aşezată pe scaun. Cineva a cusut-o!

- Oh, probabil doamna Hernandez.

Tracy îl privi perplexă.

- Nu a avut nici o întrebare?

La privirea lui maliţioasă, adăugă:

- Corect, până acum trebuie să se fi obişnuit cu ţipetele femeilor... şi cu rochii sfâşiate. Ei bine, nu negi asta?

- în general nu răspund la întrebările acuzatoare.

Se răsuci spre noptieră şi ridică o tavă.

- Aproape uitasem. Ţi-am adus suc de portocale şi un croissant.

- Oh, eşti dulce, dar... în timp ce el îi aşeza tava în poală, ea îl întrebă neîncrezătoare:

- Doar nu te aştepţi să mănânc dezbrăcată?

- Am înfăşurat croissantul într-un şerveţel.

- Anthony! Mă refer la...

- Da?

- Nuditatea mea.

- Corect. Intenţionez să-ţi savurez din priviri... nuditatea pe toată durata micului dejun.

- Te ştiu eu, vei face mai mult decât să mă priveşti.

- Ai dreptate din nou.

Jenată, ea îşi plecă ochii şi începu să mănânce croissantul cu zmeură, care era delicios. El se întinse confortabil lângă ea şi o privi solemn. Intr-un târziu o întrebă:

- Ai terminat?

- Da... Nu.

El îi luă tava din faţă şi o aşeză alături.

- Ai zmeură pe buze, Tracy.

O sărută.

- Mmm... delicioasă.

Imbrăţişând-o, o ridică şi îi aşeză trupul gol pe genunchii lui. Senzaţia halatului moale atengându-i pielea era minunată. El mirosea atât de bine, atât de masculin, încât ea nu rezistă să nu-şi apropie faţa de gâtul lui.

El o ridică încet, cu braţele uşor tremuratoare.

- Iubita mea, îi şopti el în păr, ceea ce mi-ai dăruit noaptea trecută, ceea ce continui să-mi dăruieşti, este atât de preţios. Căsătoreşte-te cu mine, Tracy. Căsătoreşte-te cu mine, iubito!

- Anthony...

- M-a înşelat auzul, sau mi-ai spus că mă iubeşti noaptea trecută?

- Da, ţi-am spus.

Mâinile lui îi mângâiară picioarele lungi.

- Şi crezi asta?

- Da.

- Atunci căsătoreşte-te cu mine, Tracy. Fii soţia mea. Să fim apropiaţi ca acum în fiecare minut al fiecărei zi.

- Anthony, te rog... îi şopti ea jalnic. Ţin atât de mult la tine, dar nu sunt gata să fiu supusă la astfel de presiuni.

- Oh.

El râse pe înfundate.

- Nu ai idee ce presiuni sunt capabil să aplic.

- Cred că am gustat din ele deja. Dar eu... nu este momentul potrivit, Anthony. El îi dădu drumul şi se ridică din pat. începu să se plimbe încoace şi-n colo prin cameră, trecându-şi mâna prin păr.

- Deci nu ai de gând să te căsătoreşti cu mine.

El arăta atât de atrăgător şi atât de îngrijorat încât ei ai era extrem de greu să-şi susţină punctul de vedere.

- Ei bine, nu acum, în minutul ăsta. Anthony, te rog, pot să pun ceva pe mine?

- Nu.

Veni înapoi la pat şi se aşeză lângă ea, privind-o foarte serios.

- Cred că, într-un fel, m-am grăbit noaptea trecută, admise el, atingându-i cârlionţii aurii ce i se odihneau pe umeri.

- Vrei să spui că regreţi noaptea trecută?

- Nu. Dar nu ai fost protejată, nu-i aşa?

- Protejată?

Simţi că încep să-i ardă obrajii.

- Ai putea să fii însărcinată.

Acum întreaga ei faţă luase foc.

- Oh, nu m-am gândit niciodată la asta.

- Fetele cuminţi nu o fac, îi spuse el râzând, ci bărbaţii depravaţi ca mine.

O aduse mai aproape de el, aproape sălbatic.

- Dacă aş fi în locul tău, Tracy, aş alerga la medic. Să nu-ţi imaginezi nici o secundă că voi mişca un deget şi că voi „juca” cinstit.

Tracy nu ajunse acasă decât târziu după-amiază. Şi, spre nenorocul lor, au fost imediat opriţi de administratorul clădirii, domnul Henderson.

- Am să-ţi spun câteva cuvinte, domnişoară O’Brien, îi spuse bătrânul domn lui Tracy în timp ce intra în clădire.

Tracy studie nedumerită expresia evident mânioasă a bărbatului.

- Da, domnule Henderson?

Cu siguranţă că el nu avea de gând să facă vreun comentariu legat de faptul că petrecuse cu Anthony noaptea trecută, se gândi ea. Domnul Henderson îi păruse întotdeauna un bărbat rezonabil.

- Nu am nimic cu tine, tânără domnişoară, începu bărbatul făcându-i un semn de mustrare cu degetul, dar pisica ta

trebuie să dispară.

- Pisică? întrebă Tracy cu voce tremurătoare. Ce pisică?

Chiar în momentul în care Tracy punea întrebarea, Anthony
începu să râdă.

- Pisica ***ta.*** Toată noaptea trecută a miorlăit de pe balconul tău la o femelă în călduri, spuse domnul Henderson.

- Oh, acea pisică... Doamne, murmură Tracy; lovindu-l pe ascuns pe Anthony cu călcâiul în timp ce el continua din nefericire să râdă.

- Doar... doar nu vreţi să spuneţi... nu e vorba despre Captain Action? Cu siguranţă glumiţi, domnule Henderson.

- Şi eu mi-aş dori asta. Animalul acela n-a lăsat să doarmă jumătate din chiriaşii mei noaptea trecută, cu urletele lui. Ar fi trebuit să ştiu - jumătate din ei au venit să-mi reproşeze asta.

îşi drese vocea şi privi consternat spre Tracy şi Anthony.

- Mi-aş fi dorit să fii aici şi să-i linişteşti pe chiriaşii nervoşi, tânără domnişoară.

- Oh, înţeleg, spuse Tracy simţind că începe să roşească.

- Eşti conştientă, domnişoară O'Brien, că în apartamentele complexului nu sunt permise animale de casă, şi că ai acceptat această condiţie a contractului de închiriere?

- Da, domnule.

Ei îi venea să se ascundă sub un tufiş.

- Şi nici o pisică nu are ce să caute în apartamentul dumitate, este clar?

- Da, domnule Henderson, replică Tracy muşcându-şi buzele. Voi avea grijă de asta. Vă promit că nu se va mai repeta.

- Nu cât timp sunt eu administrator, spuse domnul Henderson, privind cu înţeles de la Tracy la Anthony.

Când domnul Henderson dispăru, Anthony izbucni în râs.

- A fost fierbinte noaptea trecută în bătrânul oraş, o tachină el pe Tracy.

- Tu!

Il bombardă cu priviri furioase în timp ce ajungeau la capătul scărilor.

- Tu găseşti că este amuzant?

- Vrei să spui că nu este?

- Categoric nu!

Anthony încă râdea când intră în apartamentul lui Tracy.

- Captain Action, cum ai putut să faci aşa ceva? îl certă Tracy. Captain Action, care dormea pe canapea, se trezi, deschise
ochii şi o privi curios pe Tracy.

- Oh, nu-mi arunca expresia asta inocentă! exclamă Tracy. Ai făcut pe motanul la uşa balconului noaptea trecută, nu-i aşa? Ai miorlăit ca un huligan şi m-ai făcut de râs! Haide, recunoaşte!

Captain Action privea spre Tracy şi torcea.

- Oh, eşti cea mai exasperantă pisică! Să vedem ce facem acum! Ori pleci tu, ori plec eu!

-Pot să fac o sugestie? interveni Anthony cu diplomaţie. Tracy se întoarse spre el dusă pe gânduri.

Anthony izbucni în râs şi clătină din cap.

- Iubito, nu este sfârşitul lumii! O fată drăguţă ca tine ia lucrurile astea în serios, dar pentru Captain Action a fost firesc. Ştii cum se spune: „La aşa stăpân, aşa motan“.

- Oh, Anthony!

Acum Tracy nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

El se îndreptă spre ea şi puse mâinile pe umeri.

- Uite, de ce nu mă laşi să-l iau pe Captain Action la mine acasă pentru o vreme?

Ea îl privi suspicioasă.

- Anthony, este foarte generos din partea ta, dar nu ştiu...

- Ce altceva putem face pentru moment? o întrebă el. Dacă nu găseşti o locuinţă temporară pentru Captain Action, vei fi nevoită se te muţi. Nu m-ar deranja să vă iau pe

amândoi, adăugă el cu un zâmbet.

- Poţi să-l iei pe Captain Action, spuse ea înainte de a se gândi la asta. Dar numai până când voi găsi un loc în care să putem sta împreună.

- Toţi trei? o întrebă el plin de speranţă.

- Anthony! Nu, bineînţeles! Vreau numai să găsesc un apartament în care să pot sta cu Captain Action.

- Tracy, o certă Anthony, acum tu eşti cea care nu gândeşte corect. Nu ai semnat un contract de închiriere pentru apartamentul ăsta?

- Da, de ce?

- Deci, dacă te muţi acum, îţi vei pierde banii achitaţi pentru chirie. Şi, oricum, trebuie să te muţi peste trei luni când va expira contractul, nu?

Tracy privea spre podea, pusă pe gânduri de cuvintele lui.

- Da, în trei luni. Voi pleca... pentru totdeauna.

Anthony ridică tandru faţa lui Tracy cu vârful degetelor.

- Iubita mea, o întrebă el cu nedisimulată tandreţe. Nu vrei să fii cu... motanul tău?

Inima lui Tracy începu să bată din ce în ce mai rapid.

- Eu nu... nu pot. Astăzi este singura zi în care aş putea să fac curat în apartament, să-mi strâng hainele...

El zâmbi şi clătină din cap.

Işi aplecă tandru buzele asupra gâtului ei, făcând-o să se cutremure involuntar.

- Foarte bine, o voi trimite pe doamna Hernandez mâine să rezolve toate problemele aici. Vino cu mine acasă, Tracy. Nu-l lăsa pe Captain Action fără mamă.

- Oh, Anthony!

El îi dezmierda gâtul cu buzele, aducând-o în starea în care îi era imposibil să gândească.

- Dumnezeule, chiar nu pot.

El oftă şi o eliberă.

- Domnişoară, reprezinţi un motiv suficient pentru a

determina un bărbat rezonabil să recurgă la tactici dure.

- Cum ai numi ultimele patruzeci de ore?

- Gustul a ceea ce va urma, îi promise el răutăcios, lovind-o peste fund.

Anthony îi dădu drumul din braţe şi se îndreptă spre canapea pentru a-l lua pe Captain Action, când se auzi soneria. Privi curios în timp ce Tracy deschidea uşa şi primea o cutie argintie de la un băiat în uniformă gri.

- Flori pentru dumneavoastră, doamnă!

Tracy îi mulţumi băiatului şi închise uşa, uitându-se încruntată spre cutie. Când ridică privirile spre Anthony, rămaseră cu ochii aţintiţi unul la altul pentru câteva clipe.

- Nu sunt de la tine? întrebă ea.

El scutură din cap. Ea traversă camera şi aşeză cutia pe masă, încă încruntându-se.

El se apropie în timp ce ea desfăcea ambalajul, scoţând la iveală o jumătate de duzină de trandafiri cu cozi lungi. Ridică felicitarea şi o citi în tăcere.

- Ei bine? întrebă Anthony într-un târziu.

Fără să spună nici un cuvânt, ea îi înmână biletul.

- „Am fost un nenorocit noaptea trecută“ citi Anthony cu voce tare. „Mă vei putea ierta vreodată? Alan“

O privi provocator.

- Cât de sensibil. îl vei ierta, Tracy?

- Nu. Dar voi fi civilizată cu el, din motive profesionale.

- Bună fată.

Punând ambalajul peste flori, Anthony spuse:

- îţi voi trimite trei duzini mai târziu.

Luă cutia şi o împinse în lada de gunoi din bucătărie.

- Anthony, nu!

Când el se răsuci şi o privi, ea îi explică:

- Nu arunca trandafirii, te rog. Este păcat de nişte flori atât de frumoase. Lasă-mă să le dau familiei Henderson, ca o mică revanşă pentru noaptea trecută.

El ezită o clipă, apoi zâmbi vinovat.

- Ai dreptate, recunoscu, aşezând cutia la loc. Nu este vina florilor. De fapt pe Alan aş vrea să-l fac una cu pământul.

- Anthony!

- Corect. Nu voi mai fi atât de aprins în legătură cu subiectul ăsta.

Privind amuzat acum, o ameninţă:

- Oricum sunt hotărât să găsesc o cale prin care să te supraveghez, domnişoară.

Ea chicoti.

- Poate că o ai deja.

Zâmbind satisfăcut, se întoarse la canapea. Il ridică pe Captain Action, care imediat începu să toarcă. Făcându-i cu ochiul lui Tracy, Anthony îi spuse:

- Nu uita, domnişoară. Am pisica ta. De-acum te am la mână.

Capitolul 11

Pentru un moment nimeni nu scoase un cuvânt. Tracy privea când la Anthony, când la femeie, când la copil. Băieţelul avea în jur de patru ani, păr închis şi ochi albaştri, şi era îmbrăcat în şort şi tricou. Femeia era tânără şi foarte frumoasă, cu păr blond, lung şi strălucitor, ochi căprui adânci şi o figură voluptuoasă, pusă în evidenţă de cămaşa intens colorată şi pantalonii scurţi.

într-un târziu, Anthony rupse tăcerea apăsătoare:

- Estelle şi Teddy sunt sora şi nepotul meu, Tracy.

Tracy îl privi uimită pe Anthony pentru o clipă.

- De ce, ticălosule? izbucni ea.

Grăbită, se întoarse către femeie pentru a-i explica.

- Nu-ţi va veni să crezi ce poveşti a putut să-mi spună despre voi doi!

Frumoasa femeie începu să râdă.

- Ştiu cât de răutăcios poate fi Anthony. Nimic nu mă mai poate surprinde.

întinse mâna către Tracy.

- Sunt Estelle Reynolds, şi acesta este fiul meu Teddy. Tu trebuie să fii Tracy.

- Da, eu sunt. Şi sunt atât de fericită să te cunosc, Estelle, zise Tracy sincer, strângând mâna femeii. Şi sunt fericită mai ales că eşti sora lui, adăugă ea, întorcându-se pentru a-i arunca lui o privire plină de reproşuri.

Râzând, cei trei adulţi se aşezară, Anthony pe un fotoliu, cele două femei pe o canapea în faţa lui, în timp ce micul Teddy se juca în preajma lor cu Captain Action.

- Estelle şi Teddy au venit din Denver pentru o vizită de o săptămână, îi spuse Anthony lui Tracy.

- Ne-am mutat în Colorado cu câteva luni în urmă, când soţul meu, Wally, a fost transferat, îi explică Estelle lui Tracy. Iubim oraşul şi munţii, dar cu siguranţă ne lipseşte familia de aici, din Texas.

- Mie îmi lipseşte unchiul Anthony! spuse Teddy cu importanţă.

- Atunci vino aici, tigrule! îi spuse Anthony băiatului.

Tracy zâmbea în timp ce-l privea pe băiat traversând în fugă
camera spre Anthony cu Captain Action în braţe.

- Fiul tău este nemaipomenit, îi spuse Estellei.

- Este lumina vieţii noastre, spuse zâmbind blonda femeie. Şi cu siguranţă ţine foarte mult la unchiul Anthony, care - se încruntă la fratele ei cu un fals reproş - mi-a trimis o scrisoare îngrozitoare în urmă cu câteva luni, cu un scris de femeie.

Tracy izbucni în râs.

- Era scrisul meu.

Estelle privi de la Tracy la Anthony.

- OK, voi doi. Povestea asta pare a fi prea interesantă pentru a putea fi ţinută în secret. Vă ascult!

întrucât nici unul dintre ei nu vorbi, îi spuse severă lui Anthony:

- Haide, frate. Spune-mi de ce ai încercat să-i laşi impresia acestei domnişoare că eu aş fi metresa ta necunoscută!

Anthony izbucni în râs.

- De fapt n-am încercat să-i las nici o impresie. Tracy a început, eu numai am intrat în joc şi am conceput noile scenarii.

La privirea confuză a Estellei, îi explică:

- Tracy m-a văzut stând la coadă la un^ magazin pentru a cumpăra o sticlă cu vin şi hârtie de scris. Intr-adevăr, tocmai voiam să-ţi scriu, dar Tracy şi-a lăsat imaginaţia să zburde şi a concluzionat că eram pe punctul de a-mi părăsi ultima iubită, fără ca mie să-mi pară rău, bineînţeles. Şi pentru că eu vin dintr-o şcoală de modă veche care susţine că un gentleman nu contrazice niciodată o doamnă, pur şi simplu am intrat în jocul ei.

Estelle începu să râdă în hohote, scuturându-şi capul

amuzată.

- Şi asta a dus la groaznica scrisoare pe care am primit-o.

Se uită la Tracy.

- Ştii, i-am trimis într-adevăr un aparat de masaj lui Anthony cu ocazia zilei lui de naştere şi l-am invitat de asemenea să vină la Denver, dar scrisoarea aceea...

Clătină iar din cap.

- M-a pus la zid.

- Din cauza cui? nu se putu abţine Tracy de la comentarii, privindu-l pe Anthony cu subînţeles.

- De data asta chiar nu scap teafăr, spuse Anthony zâmbind. Cu două femei care se îndreaptă spre jugulara mea...

Mângâie capul nepotului său.

- Ted, ce zici de o ciocolată cu lapte?

Anthony şi Teddy părăsiră camera pentru a prepara băuturi pentru toată lumea.

- Anthony nu mi-a menţionat niciodată că are o soră - îi explică Tracy - dar mi-a povestit o dată că părinţii lui au avut o discuţie aprinsă despre faptul că mama lui călărea în timp ce era însărcinată.

- Oh, da, cu mine.

Estelle începu să râdă.

- Cred că Anthony nu ţi-a amintit de mine pentru că încerca să mă dea drept vechea lui prietenă.

Se aplecă pentru a aşeza o mână prietenoasă pe braţul lui Tracy.

- Dacă aş fi în locul tău, Tracy, nu mi-aş face griji în legătură cu fostele prietene ale lui Anthony. De fapt, de când am venit nu face altceva decât să vorbească despre tine.

Tracy simţi că roşeşte.

- Trebuie să fie plictisitor pentru tine.

- Deloc, o asigură Estelle. Sunt încântată să văd că burlacul convins care era fratele meu s-a îndrăgostit, în

sfârşit.

- Burlac convins? S-a îndrăgostit în sfârşit? repetă Tracy cu voce scăzută.

- Da, Anthony a fost întotdeauna atât de independent. Mama şi tata erau aproape disperaţi că nu vor avea niciodată un nepot care să ducă mai departe numele Delano - nu pentru că nu l-ar iubi până peste cap pe Teddy. Oricum, întreaga familie a fost uşurată când Anthony ne-a povestit despre tine.

- Anthony... v-a povestit despre mine? Vrei să spui că le-a spus şi părinţilor lui?

- Oh, sigur, acum câteva săptămâni. Le-a povestit despre tine ultima dată când i-a vizitat la San Antonio.

Tracy îşi aminti un weekend cu aproape o lună în urmă când Anthony zburase la San Antonio pentru a-şi vizita părinţii.

O întrebase dacă-l poate însoţi, dar ea nu putuse să termine la timp discursul pentru campania de strângere a fondurilor. Se gândea serios la aceste ultime informaţii, când Estelle adăugă:

- Mama şi tata au fost încântaţi să afle că aveţi de gând să vă căsătoriţi.

- Să ne căsătorim?

- Bineînţeles că Anthony ne-a spus adevărul, zise Estelle.

- Şi care ar fi adevărul?

- Că tu încerci să-l refuzi, făcându-i zile negre.

Dregându-şi vocea, Estelle reluă:

- Tracy, te rog să mă ierţi că vorbesc mai mult decât ar trebui. Dar îmi cunosc fratele atât de bine. Când îşi doreşte ceva, urmăreşte acel lucru şi-l obţine. El te iubeşte, Tracy, şi vrea să se căsătorească cu tine. Dar te rog să-ţi aminteşti că are şi el mândria lui. Sper numai că tu îţi vei reveni înainte ca el să renunţe la tine.

Tracy încuviinţă cu tristeţe.

- Apreciez ceea ce-mi spui, Estelle, dar încearcă să vezi

lucrurile din punctul meu de vedere. Anthony a intrat în viaţa mea într-o zi şi a acaparat totul. Nu mă simt capabilă să iau decizii pe termen lung.

Tracy oftă.

- Şi întotdeauna face foarte multe pentru mine. Şi îmi este greu să accept. Mă face să mă simt ca şi când nu aş putea să am grijă de mine însămi.

Estelle clătină din cap şi zâmbi:

- Ştii, îmi aminteşti foarte mult de soţul meu.

- Da? In ce fel?

Estelle inspiră adânc, apoi spuse:

- Sunteţi amândoi încăpăţânaţi şi plini de mândrie.

- La dracu' este a doua oară pe ziua de azi. Ştii, eşti pe cale să devii la fel de directă şi de exasperantă ca fratele tău!

Tracy îşi regretă imediat ieşirea necontrolată, dar râsul adânc şi melodios al Estellei îi demonstră că nu se simţise ofensată.

- Ai dreptate, Tracy. Sunt o Delano şi noi avem tendinţa de a spune tot ce gândim.

- Crezi că nu ştiu? spuse Tracy grăbită.

- Dar fac asta şi pentru că îmi place de tine.

- Şi mie îmi place de tine, răspunse Tracy cu egală sinceritate. Şi trebuie să admit că sunt curioasă. Te rog să-mi explici de ce crezi că eu sunt atât de asemănătoare cu soţul tău.

Estelle oftă.

- Wally este manager la o mare reţea de magazine. Salariul lui este modest, şi încă din prima zi a mariajului nostru am avut probleme financiare. Bineînţeles, părinţii mei şi Anthony au vrut întotdeauna să ne ajute, dar Wally i-a refuzat invariabil.

- Ii pot înţelege atitudinea, interveni Tracy.

- Şi cu... până la un punct, replică Estelle. Dar Wally duce prea departe mândria lui. Obişnuieşte să ne facă să plătim dublu mobila mai degrabă decât s-o luăm de la Anthony la

preţul ei real. Şi când părinţii mei mi-au luat casa de vacanţă de pe plaja din Galveston, el a refuzat să mergem să stăm acolo, şi multe alte situaţii ridicole ca acestea. Dar adevăratele probleme au apărut o dată cu Teddy.

- Da?

- Iţi aminteşti că Anthony a menţionat despre educaţia lui Teddy în scrisoarea pe care voi doi mi-aţi trimis-o.

Tracy încuviinţă dând din cap.

- Crăciunul a trecut, Anthony a hotărât să înfiinţeze un cont pentru educaţia lui Teddy. Am fost de acord, bineînţeles, dar Wally, ca de obicei, s-a împotrivit, refuzând categoric. Eram aproape gata să divorţăm. Din fericire, în acel moment lui Wally
i s-a oferit transferul la Denver, şi cred că asta a fost salvarea noastră.

Tracy reflectă asupra celor spuse şi întrebă:

- Vrei să spui că Wally a fost de acord cu fondul numai dacă tu te muţi la Denver cu el?

- Asta în funcţie de mărimea fondului. Transferul a fost numai bun pentru Wally, oportunitatea perfectă de a ne lua pe mine şi pe Teddy din sânul familiei. De atunci n-am mai venit acasă foarte mult timp. De fapt, Teddy n-a fost niciodată la noua reşedinţă a părinţilor mei din San Antonio. Am încercat din răsputeri să-l conving pe Wally să fie de acord cu vizita asta.

Tracy se gândi la povestea Estellei când Anthony şi Teddy intrară în cameră cu o tavă pline de băuturi. Anthony era atât de atrăgător, încât ea aproape uită că-şi dorise să-l sugrume pentru că le spusese părinţilor lui că avea de gând să se căsătorească.

In timp ce-şi savurau băuturile, reluară conversaţia. Tracy află cu mare interes că Estelle era membră a companiei de balet. Acesta fusese unul din motivele pentru care părinţii lui Anthony donaseră terenul pentru noul teatru. Deşi prea

repede, Tracy trebui să se scuze pentru că trebuia să se întoarcă la lucru. Anthony o conduse până la maşină.

Ajunşi afară, întrebă:

- Vreo problemă cu noua maşină, Tracy?

- Nu, replică ea, atingând încântată maşina albastru-metalizat. De fapt, maşina asta a fost aleasă de un expert.

- Un expert în ce? o tachină el.

- Oh, în mecanică... lucruri de genul ăsta.

în timp ce el venea mai aproape de ea, adăugă:

- Sora ta este încântătoare, Anthony.

- Mă bucur că voi două vă înţelegeţi atât de bine, îi răspunse el înflăcărat. înseamnă că ne vom simţi extraordinar de bine când vom zbura împreună spre San Antonio.

- Ce?

- Vreau ca tu, împreună cu Estelle, cu Teddy şi cu mine să plecăm la San Antonio vineri. Sint sigur că cei de la compania de balet îţi vor da liber câteva zile, şi este momentul să-i cunoşti pe părinţii mei.

- Anthony!

Tracy îşi frângea mâinile exasperată, amintindu-şi în sfârşit că trebuia să fie furioasă pe el.

- Uite, domnule Delano, pe ce bază le-ai spus părinţilor tăi că ne vom căsători?

- Pur şi simplu pentru că asta vom face.

- Eu nu am nimic de spus în legătură cu asta?

- Cum să nu. Oricând vei spune da, eu te voi asculta. Pe de altă parte, sunt diferite metode pentru a te reduce la tăcere.

El îi zâmbi cald.

- Hai cu mine acasă la San Antonio, Tracy.

- Anthony, nu cred că sunt gata să merg acasă la tine... şi să-ţi întâlnesc mama. îmi pare rău.

- Nici o problemă.

Dinţii lui îi muşcară încet urechea.

- îţi voi schimba eu hotărârea.

- Nu o vei face.

Mâinile lui alunecară în joacă pe fundul ei şi îl lovi.

- Nu te ascult până nu îmi spui da.

îi dădu un alt sărut, apoi făcu un pas înapoi, pocnindu-şi degetele.

- Hei, aproape uitasem.

- Uitaseşi? repetă ea.

El căută în buzunar şi scoase un lănţişor de aur cu un minunat medalion în formă de inimioară, bătut cu safire şi diamante.

- Crăciun fericit! îi spuse el simplu.

- Crăciun fericit? Nebunule, este luna septembrie!

- Tu nu ai de gând să fii aici de Crăciun, dacă eu nu reuşesc să te fac să te răzgândeşti, replică el.

Punându-i lanţul la gât, adăugă:

- Aşa că ţi-l dăruiesc acum.

- Nu, nici nu mă gândesc! Anthony, este extraordinar, dar este atât de scump!

- Stai liniştită până îl prind, dacă nu, te snopesc aici, în mijlocul străzii.

- Ce să faci?... N-ai îndrăzni!

- Nu? Dacă ai arunca o privire discretă peste drum, ai observa faptul că domnul Farbash este aproape gata să ne spioneze în timp ce-şi tunde gardul viu din faţa casei.

Ea făcu cum i-a spus el. Domnul în vârstă de peste stradă rânjea şi agita în aer foarfeca făcându-i semn.

- Gata, spuse Anthony după ce termină de fixat lanţul la gâtul ei. Pietrele aproape egalează strălucirea ochilor tăi.

Se aplecă şi-i atinse tandru gâtul cu buzele.

- Oh, Anthony, te rog...

- Este al tău, spuse el cu voce răguşită, în timp ce-şi trecea buzele peste gâtul ei. Acum, nu ţi-ai schimbat hotărârea în legătură cu San Antonio?

- Nu, Anthony. Te rog, nu pot...

Fără ezitare, el căută în buzunar din nou.

- Dă-mi mâna dreaptă, Tracy, ordonă el.

- Poftim?

El se întinse şi-i luă mâna dreaptă.

- Ca să se asorteze cu medalionul, declară el simplu, punându-i un inel cu diamante şi safire pe deget.

- Anthony, nu, în nici un caz nu pot să...

El căută în celălalt buzunar.

- Acum, pentru urechile tale, iubita mea.

El legănă ameţitorii cercei cu safire şi diamante în faţa ei şi zâmbi satisfăcut.

- Anthony, nici gând...

- Taci şi stai liniştită. Vom scoate biluţele astea pe care le porţi în urechi.

- De ce faci asta?

El scoase biluţele ei de aur şi îi prinse noii cercei.

- Pentru a te convinge să-ţi schimbi hotărârea, îi spuse el firesc. Sunt atât de frumoşi cu aceşti ochi albaştri. Acum, pentru încheietura mâinii tale...

- Nu, să nu îndrăzneşti!

Dar să se lupte cu el nu-i era de nici un ajutor. El îi înconjură încheietura mâinii cu o brăţară delicată de aur care avea din loc în loc safire şi diamante.

- Şi pentru gleznă... continuă el.

- Nu, la dracu'!

Se ghemui şi-i prinse un lănţişor asemănător cu safire şi diamante în jurul gleznei.

- De ce crezi că asta îmi va schimba hotărârea? îl întrebă ea.

El îi mângâie piciorul şi o privi cu o umbră de tristeţe în ochi.

- Pentru că ştiu că practic te îmbolnăveşte ideea că oamenii fac ceva pentru tine, că îţi dăruiesc diferite lucruri.

Deci, intenţia mea este să te torturez la maximum, şi mâna lui chiar asta făcea - până când vei accepta.

- Oh, oh, te rog... şopti ea, cedând senzaţiilor, în timp ce mâna lui îi mângâia piciorul încet şi fără milă.

- îmi pare rău, domnişoară, dar fără jumătăţi de măsură. Dintr-o dată se ridică şi o trase spre el, buzele lui găsindu-le pe ale ei fără ezitare.

- Vii cu mine la San Antonio? o întrebă el cu seriozitate.

- Dacă vin cu tine...?

- La San Antonio, repetă el răbdător.

- Da, oricând, spuse ea.

Capitolul 12

Ziua era senină, splendidă, în timp ce Anthony conducea maşina închiriată prin San Antonio, îndreptându-se spre casa părinţilor săi. Dar în ciuda vremii frumoase, Tracy era plină de remuşcări.

Din momentul în care plecaseră de la aeroportul din Houston, regretase că îi cedase lui Anthony. Era sigură că îndată ce îi va vedea pe părinţii lui, va realiza cât de diferite erau educaţia şi stilurile lor de viaţă, cât de imposibilă era relaţia lor. Iar dacă ea s-ar fi acomodat cu familia lui, se temea că Anthony ar fi insistat să se căsătorească imediat, şi cu toate că ideea de a se căsători cu Anthony devenise cu mult mai atrăgătoare, ea nu voia să fie forţată.

Il privi în timp ce întorcea maşina spre zona rezidenţială a oraşului. Arăta foarte bine astăzi, şi ea era tot mai conştientă că îl iubea foarte mult. De ce continua să-i reziste acestui bărbat minunat? Simţea că el n-o va mai aştepta la nesfârşit. Atunci de ce risca să-l piardă?

Tracy era pierdută în gânduri în timp ce Anthony parca maşina pe o alee în faţa unei vile în stil spaniol, cu o enormă grădină de cactuşi în faţă.

- Am ajuns! strigă Teddy entuziasmat de pe locul din spate unde stătea împreună cu Estelle.

- Da, am ajuns, îi răspunse Anthony râzând.

Imediat un cuplu atrăgător ieşi din casa impresionantă. Bărbatul era versiunea mai în vârstă a lui Anthony, purtând pantaloni gri eleganţi dar nepretenţioşi şi o cămaşă albastră. Femeia arăta foarte mult ca Estelle, părul ei scurt, blond, avea din loc în loc fire argintii, iar trupul mic era îmbrăcat cu o fustă verde de bumbac şi o foarte feminină bluză brodată. Amândoi zâmbeau şi radiau de fericire în timp ce se apropiau de maşină.

O clipă mai târziu toată lumă se îmbrăţişa. Tracy se simţi aproape ca o intrusă, dar numai pentru câteva secunde, până când bătrânul Delano îi ură un bun-venit atât de călduros pe cât şi-ar fi dorit ea.

- Tu trebuie să fii Tracy! spuse Ingrid Delano, strângând-o în braţe cu căldură pe tânăra femeie.

Făcu un pas în spate pentru a-i zâmbi musafirei sale.

- Sunt Ingrid Delano. Oh, eşti pur şi simplu minunată! Exact aşa cum ne-a spus Anthony!

Mama lui Anthony era foarte frumoasă şi plină de viaţă şi vorbea cu un uşor accent suedez. Faţa ei avea o frumuseţe clasică, bărbia ridicată şi cele câteva riduri din jurul ochilor adăugând demnitate imaginii ei.

înainte ca Tracy să poată răspunde încântătoarei femei, tatăl lui Anthony veni şi o strânse puternic în braţe.

- Deci avem aici acea tânără frumuseţe care i-a furat inima fiului meu, spuse Renaldo Delano cu vocea lui adâncă marcată de un accent italian.

în timp ce bărbaţii se ocupau de bagaje, femeile şi Teddy stăteau de vorbă în living, în faţa ceaiului cu gheaţă. Restul după-amiezii trecu plin de veselie, la piscina familiei Delano, apoi toţi intrară în casă pentru a se odihni şi a se îmbrăca pentru masă. Intr-una din încântătoarele camere de oaspeţi, Tracy îşi punea rochia albastră de mătase pe care o purtase la întâlnirea cu Alan Sanderson. Intr-un fel detesta să poarte rochia aceea care-i aducea în minte amintiri şi dulci şi amare, dar era cea mai elegantă rochie pe care o avea. Decisese, de asemenea, să poarte bijuteriile cu safire şi diamante pe care le primise de la Anthony. Ştia că l-ar fi rănit dacă nu le-ar fi purtat în acea seară. Işi privea imaginea reflectată în imensa oglindă din baie, aranjându-şi cârlionţii ce-i cădeau pe umeri, bijuteriile de la gât, urechi, deget şi încheietura mâinii. Işi scosese lănţişorul de la gleznă.

„M-a pus în lanţuri!“ îşi spuse ea cu seriozitate. „Mi-a pus inima în lanţuri!“

In drum spre sufragerie se întâlni cu Anthony pe hol, în acea clipă ştiu că făcuse alegerea perfectă a ceea ce purta în acea seară. Ochii lui adânci străluciră de plăcere în momentul în care o văzu.

- Oh, iubita mea!

O cuprinse în braţe şi o sărută tandru.

- Eşti o sărbătoare pentru ochi.

- Şi tu... murmură ea, incapabilă să reziste tentaţiei de a-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Arăta într-adevăr minunat îmbrăcat cu o jachetă bej, cămaşă maron şi pantaloni închişi la culoare. Şi mirosea perfect. After-shave-ul lui avea o aromă proaspătă de pădure, era seducător, şi Tracy se descoperi trecându-şi vârful degetelor peste faţa lui netedă.

- Anthony, familia ta este minunată, îi spuse ea cu sinceritate. Sunt toţi atât de calzi şi prietenoşi. Nu-mi vine să cred că tatăl tau a vânat-o pe mama ta în jurul piscinei cu un furtun pentru grădină în după-amiaza asta! Pare că se iubesc atât de mult...

- Nu mai mult decât te iubesc eu pe tine.

O strânse mai tare în braţe şi îi şopti:

- Erai spectaculoasă în bikini, în după-amiaza asta. Să nu te miri dacă vei avea un vizitator nocturn în dormitor.

- Estelle şi Teddy ne-ar putea auzi, îl certă Tracy. Camera lor este chiar lângă a mea.

- Bună încercare! Dar este o baie imensă între camere şi mă îndoiesc că vor auzi un ciripit ca al tău, adăugă el cu o satisfacţie răutăcioasă, dacă promiţi că nu vei ţipa.

- Vrei să spui că mă vei lăsa să păstrez pernele în pat în noaptea asta?

El încuviinţă zâmbind într-un fel care o făcu să roşească.

- Dar numai în noaptea asta.

Se aplecă peste ea şi îi sărută urechea, aducând-o mai aproape de el.

- Spune-mi, iubito, vrei să vin la tine mai târziu?

Ea se cutremură.

- Oh, Anthony, faci ca lucrurile să fie tare...

- E drept că fac să fie tare, spuse el răutăcios.

- Anthony! Cât de îngrozitor poţi să vorbeşti!

- Tu ai spus-o draga mea.

Fără să aştepte un răspus, el o luă în braţe, o sărută cu pasiune, împingând-o cu spatele spre un mic alcoov.

- Draga mea, n-ar fi extraordinar dacă am putea să le spunem părinţilor mei că ne căsătorim , dacă tot suntem aici.

Ea încremeni.

- Ce să facem? Să le spunem că...

- Exact. Dacă le putem spune lor, atunci putem să facem nunta cât mai repede. Sau şi mai bine, hai să ne căsătorim cât suntem aici!

- Anthony, opreşte-te! şopti Tracy pălind.

într-o clipă Anthony deveni serios.

- Imi era frică de ceea ce s-ar fi putut întâmpla când aş fi ajuns cu tine aici, spuse ea.

- Ce să se întâmple?

- Imi era teamă că tu vei încerca să mă iei şi să mă înghesui într-un colţ.

El izbucni în râs, puţin trist, şi ieşi din alcoov.

- O descriere precisă, având în vedere împrejurările. Nu mă lăsa, Tracy, să te înghesui prin toate colţurile.

Ea ştia că îl înnebuneşte, iar asta o făcea să se simtă îngrozitor. Şi totuşi trebuia să revină cu picioarele pe pământ.

- Anthony, te previn...

- Oh, da? M-ai prevenit deja, repetă el serios.

- Eu nu vreau să iau nici o decizie majoră relativ la relaţia noastră.

- Corect! Vrei să ai libertatea de a alege şi nu eşti gata să intri într-o căsătorie, spuse el cinic.

Apoi continuă:

- La dracu', Tracy, faci ca relaţia care este între noi să pară ca o fuziune de companii. Dragostea este un act de încredere reciprocă. Asta înseamnă că îţi asumi riscurile şi că nu primeşti nici o garanţie. Iar eu vreau să fac asta cu tine, Tracy, dar în cazul tău este altfel, nu-i aşa? Pentru tine un singur lucru este important. Tu vrei să împarţi cu mine doar patul meu, nu şi viaţa mea.

- Anthony, nu este adevărat!

- Ba da, este adevărat, repetă el pe un ton amar. Dacă m-ai fi iubit ai fi fost altfel.

- Dragul meu, eu te iubesc, spuse ea cu lacrimi ţâşnindu-i din ochi.

El clătină din cap, dezaprobator.

- De ce nu păstrezi cuvintele acestea pentru cineva căruia să i le poţi spune şi să crezi cu adevărat în ele?

Cu aceste cuvinte, Anthony se răsuci şi plecă din cameră, lăsând-o pe ea în urmă. Tracy descoperi că nu se poate opri din plâns şi alergă către camera ei. Aici reuşi să se stăpânească, se spălă pe faţă cu apă rece, apoi îşi refăcu machiajul. îl rănise, se gândea ea cu tristeţe în timp ce mergea pe hol. Şi chiar tare, de data aceasta. De ce trebuia să fie îngrozitor faptul că ea nu se grăbeşte să se căsătorea? Evident, pentru Anthony era îngrozitor. Ea se simţea ca şi cum ar fi distrus întreg viitorul pe care l-ar fi putut avea împreună. Când a ajuns în sufragerie, toţi ceilalţi erau aşezaţi deja la masă. Anthony s-a ridicat de la masă pentru a-i oferi un loc. Ea îi zâmbi neconvingător şi-i spuse:

- Mulţumesc.

Dar el răspunse cu un gest de încuviinţare, purtând pe faţă o mască de indiferenţă.

Capitolul 13

Dimineţa următoare Anthony încă era foarte distant şi preocupat de altceva, astfel încât ea îşi petrecu întreaga zi făcând cumpărături şi vizitând oraşul împreună cu Estelle, Teddy şi doamna Delano. Cei patru au plecat devreme în oraş, oprindu-se la Alamo, în satul mexican La Villita, la castelul gurvenatorului spaniol şi la alte câteva misiuni cunoscute, precum şi în zona comercială unde au şi luat masă. Cu toate că era foarte dificil pentru Tracy să nu se mai gândească la problemele cu Anthony, au bucurat-o priveliştile şi în special El Mercado, un centru comercial extrem de vechi, construit în stil victorian, unde au intrat în multe magazine de suveniruri. într-unul din aceste mici magazine, lui Tracy îi plăcură foarte mult nişte haine cu specific mexican - cu o linie extrem de vie, o fustă cu volane, alături de care se afla o bluză de voal fin, albă. In cele din urmă Tracy a cumpărat costumul, scăpând cu greu de Ingrid care voia să i-l dăruiască. Cu toate acestea, nu a reuşit s-o împiedice pe mama lui Anthony să-i cumpere un pieptene de sidef ca accesoriu la costumul pe care tocmai şi-l cumpărase. Au ajuns acasă târziu în după-amiaza aceea, încărcaţi cu pachete şi
suveniruri. Imediat ce au intrat în living, Renaldo i-a spus Estellei:

- Draga mea, cred că ar trebui să-l suni pe Wally. A telefonat de trei ori cât timp aţi fost plecaţi.

Estelle se grăbi către dormitor, părând foarte preocupată. Intre timp Renaldo şi Ingrid asculrau încântaţi povestirile nepotului lor relativ la ce se întâmplase în ziua aceea, iar Anthony o luă pe Tracy deoparte şi-i spuse:

- Tracy, vom merge să cinăm în seara aceasta doar noi doi. Avem de discutat.

- Desigur, Anthony, spuse Tracy.

Ea îl studie dar nu reuşi să citească nimic pe chipul lui.

- Pe la ce oră ar trebui să fiu gata?

- La şapte şi jumătate este prea devreme?

Cuvintele lui au fost la fel de nefireşti ca şi ale ei. Şi când ea dădu din cap în semn că nu, el adăugă:

- Cred că ar trebui să te las să te pregăteşti.

In timp ce el era gata să iasă din cameră, ea încercă zadarnic un zâmbet convingător în timp ce-l întreba:

- Ar trebui să mă gândesc să-mi cumpăr un bilet de avion spre Houston?

La cuvintele ei, el se întoarse brusc, părând mai degrabă furios decât amuzat de remarcă ei usturătoare.

- Şapte şi jumătate, mormăi el şi ieşi.

- Excelent, spuse Tracy ca pentru sine, muşcându-şi buzele atât de tare încât o durură.

*

* *

Două ore mai târziu Anthony şi Tracy se plimbau de-a lungul lui Paseo del Rio. Râul era ca o oglindă întunecată, reflectând luna şi miliardele de stele. Aleile erau pline de îndrăgostiţi, mărginite de plante tropicale aduse din toată lumea. Tracy se mai plimbase pe faleză de câteva ori şi fusese întotdeauna entuziasmată de restaurantele pline de culoare, de variatele magazine, de podurile de piatră ce traversau râul.

Tracy era îmbrăcată în costumul mexican, iar părul îi cădea pe umeri în valuri blonde. Bluza albă îi punea în evidenţă sânii în timp ce fusta îi mângâia şoldurile şi picioarele. Purtând bijuteriile cu safire şi diamante pe care Anthony i le dăruise, Tracy făcea ca multe capete să se întoarcă după ea. Dar cel pe care şi l-ar fi dorit să se întoarcă avea privirea fixată înainte.

Anthony fusese tăcut încă de când plecase. Nici măcar nu o atinsese, cu excepţia momentelor în care o ajutase să

intre şi să coboare din maşină. Acum mergea într-o tăcere apăsătoare, cu mâinile înfundate în buzunare. Purta o pereche de pantaloni ce se mulau perfect pe el, o jachetă albastră şi o cămaşă gri. Arăta mai atrăgător ca oricând. Cu toate acestea, ştia că nu putea ajunge la el. Părea cu totul imun la magia râului, la râsetele îndrăgostiţilor, la amestecul îmbătător de lumini şi miresme din aer.

Un vas se apropie de ei, plin cu meseni fericiţi şi mariachi.

- Oh, Anthony, uite! exclamă Tracy. Sunt servite mâncăruri mexicane şi se ascultă muzică de chitară! Oh, e minunat! Putem să urcăm şi noi pe vas?

- Nu în seara asta, Tracy. Am făcut rezervări la Litle Rhine. Vreau un loc liniştit unde putem sta de vorbă.

Tracy încuviinţă sobră şi îl urmă, încercând din răsputeri să ţină pasul cu el.

Lucrurile decurgeau îngrozitor. Era convinsă că el avea de gând să se despartă de ea în seara asta. Era modul clasic de a o face, nu-i aşa? La un restaurant elegant, unde o femeie n-ar face o scenă. Litle Rhine Steak House era într-adevăr locul ideal pentru clasicul rămas-bun. Mâncarea era excelentă, dar Tracy nu avea deloc poftă de mâncare. Tăcerea dintre ea şi Anthony n-o ajuta deloc. în timp ce ciugulea din salată îl studia şi se gândea din nou la teoria ei. Da, în mod sigur, el avea de gând să pună punct în seara asta. Niciodată nu-l văzuse astfel - trupul lui părea rigid, figura rece şi imobilă. După câtă atenţie îi acorda, ea ar fi putut la fel de bine să nu fie acolo. Ii era din ce în ce mai greu să nu izbucnească în plâns. Când sosi friptura nu putu să ia decât o înghiţitură sau două.

- Tracy?

Vocea încordată a lui Anthony îi întrerupse şirul negru al gândurilor.

- Tracy, abia te-ai atins de mâncare.

- Friptura e minunată, dar cred că nu prea îmi este foame. Cred, spuse ea privindu-l în ochi, cred că vreau să aud ce ai de spus.

Anthony încuviinţă şi făcu un semn chelnerului care veni să strângă farfuriile. Se priviră unul pe altul un moment apăsător, apoi el îşi întoarse privirea. In cele din urmă cuvintele lui răbufniră.

- Tracy, acesta este cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Când iubeşti o femeie cel mai greu lucru este să o laşi să plece, dar...

- Oh, nu... îngăimă ea.

Fără ca ea să se aştepte, el izbi cu pumnul în masă, făcând-o să tresară.

- In regulă, fir-ar să fie! Ai câştigat!

Ea încremeni.

- Am... am câştigat?

- Ai câştigat jocul, sau ce dracu' este ceea ce faci cu mine, spuse el mânios. Nu-mi place, de fapt urăsc acest lucru, dar te iubesc atât de mult încât voi juca după ce reguli vei dori. Ai câştigat, Tracy!

- Am... am câştigat? repetă ea încă înmărmurită.

Un zâmbet flutură pe buzele lui senzuale. Se întinse peste masă şi o apucă de mână.

- Ceea ce vreau să-ţi spun, Tracy, este că nu voi mai încerca să te conving să te căsătoreşti cu mine. Te voi aştepta să fii pregătită, atâta timp cât va fi nevoie. Dar, adăugă el
fioros, al dracului să fiu dacă te voi împărţi cu alt bărbat.

- Oh, Anthony, spuse ea întretăiat. Era atât de uşurată încât începu să tremure, apoi, spre disperarea ei, izbucni în lacrimi.

- Tracy, dragă, ce s-a întâmplat? Din ce cauză... din cauza a ceea ce am spus?

- Din cauza a tot ceea ce ai spus!

- Oh, Doamne!

- Nu, nu, replică ea încercând să-şi recapete răsuflarea printre sughiţuri, am vrut să zic că a fost atât de frumos ceea ce mi-ai spus, şi... oh, Dumnezeule, am fost atât de sigură că te-am pierdut...

- N-ai nici o şansă, replică el cu vehemenţă.

Tracy izbucni şi mai tare în plâns.

- Acum ce s-a mai întâmplat?

- Sunt fericită, suspină ea. Liniştită. Nici nu poţi să-ţi dai seama prin ce iad am trecut gândindu-mă că te pierd.

Clătinând din cap, el îi întinse batista sa.

- Iubito, nu mă vei pierde. Şterge-ţi lacrimile şi spune-mi acum totul.

Când Tracy îşi reveni în fire, îl privi în ochi cu inima strânsă şi-i spuse:

- Anthony, astăzi, în cele din urmă, am înţeles de ce ţi-am rezistat atât., Vezi, casa în care am crescut nu a fost una fericită. Oh, părinţii mei n-au înaintat niciodată acţiune de divorţ, însă era atât de multă tensiune între ei. Mă gândesc că într-un fel frica aceasta, frica de a fi blocată într-o relaţie ca cea pe care au avut-o părinţii mei mă oprea. Presupun că în timp mi-am dezvoltat atitudinea asta cinică faţă de o viaţă de familie fericită, viaţă care nu exista decât în poveştile cu zâne.

Ea îl privi printre lacrimi.

- Dar după asta te-am întâlnit pe tine, Anthony. La început erai prea bun pentru a putea crede că este adevărat, dar în timp, treptat, ai reuşit să-mi amorţeşti frica. Apoi, după ce ţi-am întâlnit familia - şi părinţii tăi sunt atât de fericiţi şi se iubesc unul pe celălalt, Anthony - cred că frica a dispărut, făcându-mă să cred în „fericiţi până la adânci bătrâneţi“.

Ea îi zâmbi cu o umbră de tristeţe pe chip, şi continuă:

- Pe măsură ce „jocul meu“ mergea înainte, îţi

spuneam întotdeauna că nu sunt încă gata, dar am realizat astăzi că ceea ce-ţi spuneam nu este tocmai adevărat. Bănuiesc că refuzam ideea căsătoriei cu tine pentru că îmi era frică să nu ratăm. Ce ai spus ieri este adevărat. Dragostea înseamnă în primul rând să-ţi asumi riscurile, iar acum singurul lucru pe care mi-l doresc este să-mi încerc şansele cu tine. Asta dacă mă mai vrei.

- Draga mea, cum să nu te vreau? Şi ce vrei să-mi spui de fapt?

Ea trase adânc aer în piept.

- Iţi spun că te iubesc, Anthony şi nu vreau ca tu să mai aştepţi. Şi nu vreau să fac nici un compromis. Acum pot să înţeleg de ce tu nu vrei să mă împarţi cu nici un alt bărbat, pentru că nici eu nu vreau să te împart pe tine cu nici o altă femeie.

Privindu-l în ochi, ea adăugă:

- Am nevoie de tine, Anthony, şi vreau să mă căsătoresc cu tine.

El se întinse spre ea plin de bucurie, dar ea îl opri cu un gest.

- Aşteaptă, mai sunt câteva lucruri de spus.

El îi zâmbi forţat.

- Spovedania face bine la suflet, aşa se pare.

- Da? întrebă el încruntându-se uşor. Să nu-mi spui cumva că te-ai încurcat cu poştaşul, glumi el.

- Prostuţule, spuse ea râzând. Ceea ce vreau să-ţi spun acum ţine de Wally şi Estelle.

El o asculta atent.

- Imi doresc foarte mult ca ei să poate ajunge la un compromis, astfel încât să poată trăi împreună, spuse Anthony.

- Şi eu la fel. In orice caz, situaţia lor mi-a dat foarte mult de gândit. Cred că eu semăn mult cu Wally, sunt foarte orgolioasă. Mi-a fost foarte greu să accept tot ce ai

făcut pentru mine.

- Şi crezi că că eu n-am observat asta? o întrebă el râzând. Dar am avut o voinţă perversă. Cu cât mă dezamăgeai mai mult când făceam ceva pentru tine, cu atât eram mai hotărât să fiu cavalerul tău alb.

El zâmbi.

- Aşteaptă numai piatra pe care am de gând să ţi-o pun pe deget pentru logodna noastră.

- Oh, Doamne! spuse ea râzând.

Deveni mult mai serioasă.

- Oricum, ceea ce voiam să-ţi spun este că nu pot înţelege de ce mă vrei pe mine, Anthony. Tu ai totul.

îi evită privirea.

- Tot ce am eu este propria-mi persoană.

Anthony întinse peste masă o mână fermă pentru a-i prinde bărbia şi a o întoarce spre el.

- Iubito, tu eşti tot ceea ce mi-aş putea dori vreodată. Eşti atât de proaspătă, Tracy, atât de adorabilă. Concepţia ta despre viaţă are un asemenea simţ al realităţii. Nu ştiu cum aş putea trăi fără tine. Acum, vino mai aproape de mine.

- Vrei să spui că ai de gând să...

- Vino mai aproape!

Ea îşi trase scaunul mai aproape de al lui şi el se aplecă spre ea şi îi luă buzele cu pasiune. Fiecare din ei îşi puse toate emoţiile în acel sărut. Părăsiră restaurantul exuberanţi, ţinându-se în braţe.

*
* *

Trei nopţi mai târziu un vas lung cobora spre strălucitorul Paseo del Rio Trecătorii se opreau şi admirau priveliştea minunată. Vasul era plin de flori şi lumini multicolore. în spatele vasului stăteau Estelle şi Teddy, alături de bătrânul

Delano, îmbrăcaţi pe măsura ocaziei. Lângă ei, doi mariachi cântau încet. Estelle avea pe chip o expresie de linişte. Avea lacrimi în ochi nu numai din cauza ceremoniei la care asistase, dar şi din cauza telefonului primit de la Wally, când acesta ceruse iertare pentru ultimatumul nefericit pe care i-l dăduse. Lucrurile erau departe de a fi perfecte între ei, dar era un început.

La celălalt capăt al vasului stăteau Tracy, Anthony şi preotul. Tracy purta o rochie albă vaporoasă, în gen mexican, iar Anthony un costum negru. Amândoi avea chipurile strălucitoare, radiind promisiunea unui legământ etern în timp ce îşi repetau legământul iubirii.

Sfârşit